COLECȚIA

Tubiri de poveste

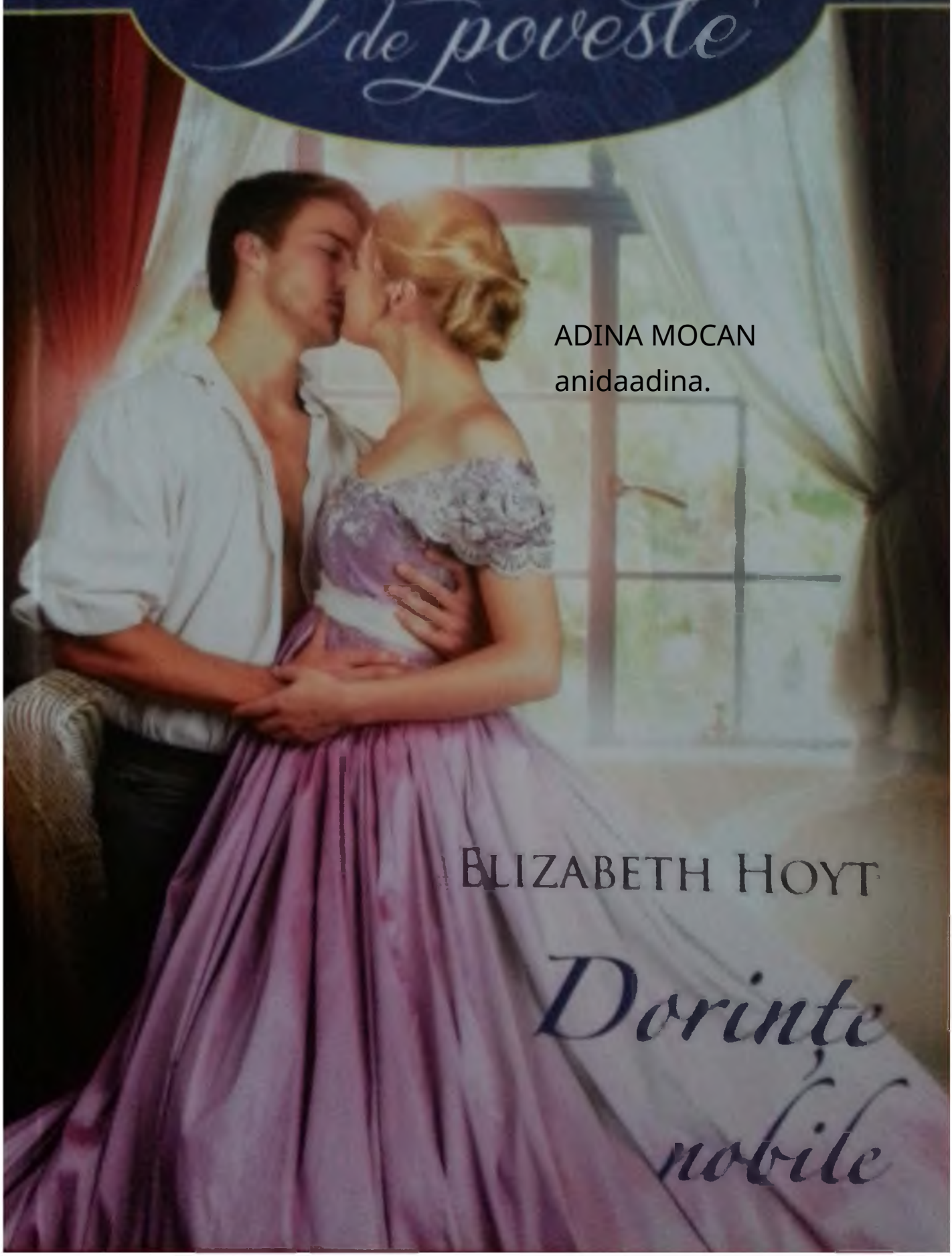

ADINA MOCAN
anidaadina.

ELIZABETH HOYT

Dorințe nobile

SERIA „MAIDEN LANE"

Rafinată, amabilă și inteligentă, Lady Iris Jordan se trezește în situația total neașteptată de a fi ținta unei răpiri diabolice. Iar autorii acestei fapte sunt nimeni alții decât temuții și sinistrii Lorzi ai Haosului. Când unul dintre Lorzi – un bărbat mascat și gol! – o ia în trăsura lui, ea îl împușcă fără ezitare... doar ca să descopere că este posibil să se fi grăbit să îl judece.

Cinic și hotărât, Raphael de Chartres, duce de Dyemore, și-a stabilit ca misiune personală să se infiltreze printre Lorzii Haosului și să îi distrugă. Salvarea lui Lady Jordan nu s-a numărat niciodată printre planurile sale. Dar acum, că Lorzii sunt pe urmele lor și vor să îi ucidă, Raphael nu are altă soluție decât să se însoare cu Iris pentru a reuși să o țină în siguranță.

Spre iritarea lui Raphael, Iris insistă să fie genul de ducesă care se implică total în viața lui – și în patul lui. Curând, el se simte atras atât de mintea ei ascuțită, cât și de pasiunea ei aprinsă. Dar când Iris descoperă că trecutul lui Raphael poate fi chiar mai periculos decât prezentul, începe să șovăie și să se îndoiască de înțelepciunea deciziilor ei.

Va fi dragostea lor suficient de puternică încât să reziste nu numai în fața Lorzilor Haosului, ci și a demonilor proprii ai lui Raphael?

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2428-4
9 786063 324284
Alma

ELIZABETH HOYT

Dorințe nobile

Duke of Desire
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2017 Nancy M. Finney
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dorințe nobile
Elizabeth Hoyt

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOYT, ELIZABETH
Dorințe nobile / Elizabeth Hoyt
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2428-4

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

Dorințe nobile

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Alma

Această carte este pentru tine.

Dacă ai citit celelalte unsprezece cărți din seria Maiden Lane, îți mulțumesc pentru loialitate și pentru că m-ai însoțit în această odisee prin Londra epocii georgiene. Sper că ți-au plăcut oamenii, priveliștile și sunetele și, mai presus de orice, pasiunea.

Dacă nu ai citit niciodată vreuna dintre cărțile mele:

O, draga mea. Ia loc, ia o ceașcă de ceai și dă-mi voie să-ți spun o poveste...

ADINA MOCAN
anidaadina

Capitolul 1

A fost odată ca niciodată un pietrar sărac...

din *Regele de Piatră*

Aprilie 1742

Având în vedere cât de extrem de plictisitoare fusese viața ei până în momentul acela, Iris Daniels, Lady Jordan, descoperise o modalitate destul de interesantă de a muri.

Torțe ardeau pe țăruși înalți înfipți în pământ. Lumina lor pâlpâitoare în noaptea fără lună făcea umbrele să țopăie și să se legene peste grupul de bărbați mascați strânși în cerc în jurul ei.

Bărbații mascați *goi pușcă*.

Și nici măștile lor nu erau simple măști negre anoste care să le acopere jumătate din față. Nu. Purtau forme bizare de animale sau păsări. Văzu o cioară, un bursuc, un șoarece și un urs cu o burtă păroasă și un mădular roșu și strâmb.

Ea era îngenuncheată lângă o lespede mare de piatră, un monolit primitiv prăbușit, adus aici cu secole în urmă de oameni demult dispăruți în negura uitării. Mâinile tremurânde îi erau legate în față, părul îi cădea în jurul chipului, rochia îi era într-un hal fără de hal și avea o puternică bănuială că *mirosea* – consecință a faptului că fusese răpită cu patru zile în urmă.

În fața ei stăteau trei bărbați, artizanii acelei farse oribile.

Primul dintre ei purta o mască de vulpe. Era subțire, palid și, judecând după părul de pe corp, roșcat. Pe interiorul antebrațului avea tatuat un mic delfin.

Cel de-al doilea purta o mască aducând cu fața unui tânăr, cu struguri în păr – zeul Dionysus, dacă nu cumva se înșela –, ceea ce, în mod surprinzător, era cu mult mai înspăimântătoare decât oricare

dintre măştile de animale. Avea un delfin tatuat în partea de sus a braţului drept.

Cel din urmă purta o mască de lup şi era cu un cap mai înalt decât ceilalţi doi. Părul de pe corpul lui era negru, stătea semeţ, cu un aer calm de forţă, şi avea şi el un tatuaj reprezentând un delfin direct pe proeminenţa osoasă a şoldului stâng. Amplasamentul acestuia cam avea darul de a atrage privirea asupra... ăăă... *atributelor masculine* ale individului.

Bărbatul cu mască de lup nu avea de ce să se ruşineze. Iris se înfioră dezgustată şi îşi feri ochii, întâlnind accidental privirea batjocoritoare a lupului.

Ridică bărbia într-un gest de sfidare. Ştia ce reprezenta acest grup de bărbaţi. Erau Lorzii Haosului, o societate secretă odioasă alcătuită din aristocraţi cărora doar două lucruri le făceau plăcere: siluirea şi nimicirea femeilor şi a copiilor. Iris înghiţi un nod şi îşi aminti singură că ea era o *lady* – arborele genealogic al familiei ei îşi avea rădăcinile aproape în perioada Cuceritorului – şi, în această calitate, trebuia să îşi apere numele şi onoarea.

Poate că aceste... *creaturi* aveau să o ucidă – sau chiar mai rău –, însă nu aveau să îi răpească demnitatea.

– Domnii mei! strigă Dionysus, ridicându-şi braţele deasupra capului într-un gest teatral care demonstra prea puţin bun-gust – însă, până la urmă, se adresa *totuşi* unui public de bărbaţi goi, mascaţi. Domnii mei, vă urez bun-venit la orgiile noastre de primăvară. În seara aceasta vom aduce o jertfă deosebită – proaspăta ducesă de Kyle!

Mulţimea mugi ca o mare de bestii băloase.

Iris clipi surprinsă. Ducesa de...

Aruncă rapid o privire în jurul ei.

Din câte putea vedea în macabra lumină pâlpâitoare a torţelor, *ea* era singura jertfă care se vedea primprejur, iar ea în mod cert *nu* era ducesa de Kyle.

Agitaţia începu să se stingă.

Iris îşi drese vocea.

– Ba nu sunt ea.

– Taci, şuieră vulpea.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi. În ultimele patru zile fusese răpită în timp ce se întorcea acasă de la nunta *adevăratei* ducese de Kyle,

fusese legată, capul îi fusese ascuns sub o glugă, și fusese aruncată pe podeaua unei trăsuri, unde *rămăsese* în timp ce trăsura se hurducase peste un șir nesfârșit de drumuri cu hârtoape, după care, când ajunseseră în locul acesta, fusese aruncată într-o minusculă colibă de piatră fără nici un fel de foc. Fusese lăsată să flămânzească, iar de băut nu primise decât câteva căni de apă. În sfârșit, dar un detaliu *nicidecum* lipsit de importanță, fusese nevoită să se ușureze într-o *găleată*.

Toate acestea îi lăsaseră mult prea mult răgaz să reflecteze la propria ei moarte și la ce fel de torturi aveau să o preceadă.

Chiar dacă era singură și înspăimântată, nu avea de gând să se abandoneze planurilor Lorzilor fără a încerca să le opună rezistență. Din punctul ei de vedere nu avea nimic de pierdut și era cât se poate de posibil să reușească să-și salveze viața.

Așa că ridică vocea și spuse clar și tare:

– Ați făcut o greșeală. Eu *nu* sunt ducesa de Kyle.

Lupul se întoarse spre Dionysus și vorbi pentru prima dată. Vocea îi era profundă și întunecată.

– Oamenii tăi au răpit o altă femeie decât cea pe care ar fi trebuit.

– Nu fi prost, se răsti Dionysus la el. Am înhățat-o la trei zile după căsătoria ei cu Kyle.

– Da, în timp ce mă întorceam *acasă*, la Londra, de la nuntă, spuse Iris. Ducele de Kyle s-a căsătorit cu o tânără pe nume Alf, nu cu mine. De ce aș fi plecat de lângă duce dacă tocmai mă căsătorisem cu el?

Dionysus se întoarse furios spre vulpe, făcându-l pe bărbatul deghizat să se crispeze.

– Mi-ai spus că ai *văzut-o* devenind soția lui Kyle.

Lupul chicoti sumbru.

– Minte! strigă vulpea și se năpusti spre ea cu brațele ridicate.

Lupul făcu un pas mare în față, înșfăcă brațul drept al vulpii, i-l răsuci la spate și îl trânti pe celălalt bărbat în genunchi. Iris se zgâi la el și simți un tremur zgâlțâindu-i corpul. Nu mai văzuse niciodată un bărbat mișcându-se atât de rapid.

Nici atât de brutal.

Lupul se aplecă asupra prăzii sale, ambii bărbați gâfâind, trupurile lor goale fiind scăldate în sudoare. Botul măștii de lup se apăsă pe gâtul plecat și vulnerabil al vulpii.

– Nu te atinge de ceea ce îmi *aparține*, spuse rar și apăsat.

– Dă-i drumul, îi aruncă furios Dionysus.

Lupul nu se clinti.

Dionysus își strânse pumnii.

– *Supune-te!*

În cele din urmă lupul își întoarse masca dinspre gâtul vulpii pentru a-l privi pe Dionysus.

– Femeia asta nu e cea care trebuie – e o jertfă întinată, nedemnă de orgie. O vreau eu.

– Ai grijă, murmură Dionysus. Ești nou-venit în societatea noastră.

Lupul își înclină capul într-o parte.

– Nu sunt chiar atât de nou-venit.

– Atunci poate că nou-*revenit,* replică Dionysus. Încă nu știi cum stau lucrurile între noi.

– Știu că, în calitate de gazdă, am dreptul de a o revendica, mârâi lupul. Îmi e rezervată mie.

Dionysus își înclină ușor capul, părând să reflecteze.

– Doar cu acordul meu.

Lupul își deschise brusc brațele într-un gest larg, dându-i drumul vulpii și ridicându-se din nou grațios în picioare.

– Atunci cu *acordul* tău, spuse el, pe un ton din care răzbătea o notă vagă de batjocură.

Lumina focului îi radia de pe pieptul musculos și brațele puternice. Avea un aer de autoritate firească. Ce ar fi putut determina un bărbat înzestrat cu o asemenea forță naturală să se alăture acestei societăți hidoase?

Ceilalți membri ai Lorzilor Haosului nu părură încântați să-și vadă principala distracție din seara aceea smulsă de sub nasurile lor. Bărbații mascați din jurul ei începură să bombăne și să se foiască, o duhoare agitată anunțând primejdii plutind în aerul nopții.

Cea mai mică scânteie ar fi putut să-i arunce în aer, își dădu seama Iris în momentul acela.

– Ei bine? îl întrebă lupul pe Dionysus.

– Nu poți să renunți la ea, îi spuse vulpea conducătorului său, ridicându-se în picioare. Pielea palidă îi era pătată de urme roșii ce începeau să se învinețească. De ce dracu' îl asculți pe el? E *a noastră.* Lasă-ne să ne facem poftele cu ea și...

Lupul îl izbi peste cap dintr-o parte – o lovitură teribilă care făcu vulpea să zboare în spate.

– E *a mea*, mârâi lupul. Își îndreptă din nou privirea spre Dionysus. Tu te afli în fruntea Lorzilor sau nu?

– Cred că e mai mult decât evident că eu mă aflu în fruntea Lorzilor, spuse Dionysus tărăgănat, chiar în timp ce bombănelile mulțimii crescură în intensitate. Și cred că nu e cazul să îmi demonstrez dârzenia oferindu-ți ție femeia asta.

Iris înghiți un nod. Se băteau pentru ea ca niște câini sălbatici în fața unei bucățele de carne. Era mai bine dacă o revendica lupul? Nu știa.

Lupul stătea între Iris și Dionysus, iar ea îi văzu mușchii picioarelor și ai feselor contractându-se. Se întrebă dacă Dionysus observase că celălalt bărbat se pregătea de luptă.

– Însă, continuă Dionysus, pot să ți-o ofer ca un gest de... *îndurare*. Bucură-te de ea oricum vei considera tu de cuviință, dar ai grijă ca inima ei să nu mai bată atunci când va răsări din nou soarele.

Iris inspiră șuierat la auzul bruscei condamnări la moarte. Dionysus poruncise să fie ucisă cu la fel de multă nepăsare cum ar fi călcat un gândac.

– Pe cuvântul meu, aruncă lupul tăios, iar privirea speriată a lui Iris zbură spre el.

Dumnezeule bun, bărbații aceștia erau niște monștri.

Dionysus își înclină capul într-o parte.

– Ți-ai dat cuvântul – te-a auzit toată lumea.

Un mârâit grav răsună din spatele măștii de lup. Bărbatul se aplecă și o prinse pe Iris de încheieturile legate laolaltă, ridicând-o în picioare. Ea porni împleticindu-se în urma lui, străbătând mulțimea de bărbați mascați furioși. Oamenii se izbeau în ea, lovind-o din toate părțile cu brațele și coatele lor goale, până când lupul o smulse într-un sfârșit dintre ei.

Când fusese adusă aici, avusese capul ascuns sub o glugă și era prima dată când vedea că se afla în fața unei biserici sau a unei catedrale aflate în ruine. Pietre și arcade sparte se înălțau amenințător în întuneric, iar Iris se împiedică în repetate rânduri de molozul acoperit de buruieni. Noaptea de primăvară era rece odată ce te îndepărtai de focuri, însă bărbatul cu mască de lup, pășind gol în beznă, nu părea afectat de elementele naturii. Păstră același ritm până ajunseră

la un drum de pământ unde așteptau mai multe trăsuri. Se duse la una dintre acestea și, fără nici o introducere, deschise portiera și o împinse înăuntru.

– Așteaptă aici! Nu țipa și nu încerca să fugi! N-o să-ți placă reacția mea.

Și, cu aceste cuvinte amenințătoare, închise portiera. Iris se trezi gâfâind înspăimântată în trăsura goală, cufundată în întuneric. Încercă imediat să redeschidă portiera, însă bărbatul o încuiase sau o blocase cumva. Nu o putea deschide.

Din depărtare se auzeau voci de bărbați. Strigăte și exclamații. Dumnezeule! Parcă ar fi fost o haită de câini turbați. Ce avea să facă lupul cu ea?

Avea nevoie de o armă. Ceva – *orice* – cu care să se apere.

Pipăi în grabă portiera – avea un mâner, însă nu îl putea smulge – o fereastră mică, dar fără draperii – pereții trăsurii – *nimic*. Banchetele erau din catifea moale. Scumpă. Uneori, în trăsurile mai bine făcute, banchetele aveau...

Smuci de una dintre ele.

Se ridică.

Înăuntru se afla un spațiu mic.

Băgă mâna și găsi o pătură de blană. Nimic altceva.

Fir-ar să fie!

Auzi vocea mârâită a lupului de dincolo de pereții trăsurii.

Disperată, se aruncă pe bancheta de pe cealaltă parte și o ridică. Băgă mâna înăuntru.

Un pistol.

Ridică trăgaciul, sperând că era încărcat.

Se întoarse și îndreptă pistolul spre poarta trăsurii exact când aceasta se deschise larg.

În ușă stătea lupul – în continuare gol pușcă – ținând un felinar în mână. Iris văzu ochii din spatele măștii alunecând pentru o clipă spre pistolul pe care îl ținea cu ambele mâini legate. El întoarse capul și se adresă cuiva aflat afară, vorbind într-o limbă de neînțeles pentru ea.

Iris își simți răsuflarea intrându-i și ieșindu-i din piept precum colții unui fierăstrău.

Lupul urcă în trăsură și închise portiera, ignorând-o complet și pe ea, și pistolul îndreptat spre el. Atârnă felinarul într-un cârlig și se așeză pe bancheta din fața ei.

În cele din urmă îi aruncă o privire.

– Lasă ăla jos!

Vocea îi era calmă. Joasă.

Trădând doar o urmă de amenințare.

Ea se retrase în colțul opus, cât mai departe posibil de el, ținând pistolul ridicat. La nivelul pieptului lui. Inima îi bubuia atât de rapid încât aproape o asurzea.

– Nu.

Trăsura se puse în mișcare cu o hurducătură, făcând-o să se împiedice înainte să apuce să-și țină echilibrul.

– Spu... spune-le să oprească trăsura, îi ceru ea, bâlbâindu-se de spaimă în ciuda hotărârii ei. Lasă-mă să plec acum!

– Ca să te poată viola până la moarte ăia de-acolo? Arătă din cap în direcția Lorzilor. Nu.

– La următorul sat, atunci.

– Nu cred.

Se întinse spre ea, iar ea știu atunci că nu mai avea încotro.

Apăsă pe trăgaci.

Focul de armă îl aruncă pe el pe banchetă, iar ei îi zbură mâinile în sus și în spate, pistolul trecând la mică distanță pe lângă nasul ei.

Iris se ridică stângace în picioare. Glonțul zburase, dar putea folosi oricum pistolul ca armă de lovit.

Lupul era răsturnat pe banchetă, cu sângele șiroindu-i dintr-o rană căscată larg în umărul drept. Masca îi fusese împinsă într-o parte și îi stătea pieziș pe față.

Iris se aplecă în față și i-o smulse.

Iar apoi icni.

Fața care fu astfel dată la iveală fusese cândva la fel de frumoasă ca a unui înger, dar acum era mutilată oribil. O cicatrice roșie-vineție se întindea pe jumătatea dreaptă a feței lui, imediat de sub linia părului, secționând sprânceana, ocolind cumva ochiul în sine, dar brăzdând o adâncitură în obrazul îngust și înfigându-se în marginea buzei de sus, făcând-o să se răsucească. Cicatricea se termina cu o scobitură, o bucată de carne lipsind din bărbia severă a bărbatului.

Avea părul negru precum cerneala și, deși ochii îi erau închiși acum, Iris știa că erau evident gri și complet lipsiți de emoție.

Știa pentru că îl recunoscuse.

Era Raphael de Chartres, ducele de Dyemore, iar când dansase cu el – o dată – cu trei luni în urmă, la un bal, își spusese că arăta ca Hades.

Zeul lumii de dincolo.

Zeul morților.

Nu avea nici un motiv să se răzgândească acum.

Apoi el icni, deschise ochii ca niște cristale înghețate și o privi furios.

– Femeie idioată! Încerc să te *salvez*.

Fața lui Raphael se schimonosi de durere, simțind pielea cicatrizată de pe partea dreaptă a feței trăgându-i de buza de sus. Fără îndoială gestul îi transforma gura într-un rânjet grotesc.

Femeia care îl împușcase avea ochii de culoarea cerului de deasupra mlaștinilor imediat după furtună: un cer albastru-cenușiu după norii negri. Acea nuanță deosebită de albastru fusese unul dintre puținele lucruri pe care mama lui le găsise frumoase în Anglia.

Raphael îi dădea dreptate.

În ciuda spaimei care scânteia în ei, ochii de un albastru-cenușiu ai lui Lady Jordan erau superbi.

– Cum adică încerci să mă salvezi?

Încă ținea pistolul ca și cum ar fi fost gata să îl izbească în cap dacă s-ar fi clintit, ca o micuță creatură însetată de sânge ce era.

– Adică nu intenționez să te siluiesc și să te ucid. *Ani întregi* de neliniște și vise de răzbunare, urmați de luni întregi de planuri atent ticluite pentru a se infiltra printre Lorzii Haosului, iar acum totul se prăbușise din cauza unor *ochi albaștri-cenușii*. Era un neghiob nenorocit. Voiam doar să te duc cât mai departe de dezmățul Lorzilor Haosului. Oricât ar părea de ciudat, am crezut că îmi vei fi recunoscătoare.

Sprâncenele ei frumoase se strânseră într-o expresie bănuitoare deasupra acelor ochi.

– I-ai promis lui Dionysus că mă vei *ucide*.

– *Am mințit*, spuse el alene. Dacă aș fi intenționat să-ți fac rău, te asigur, te-aș fi legat fedeleș. Poți observa că nu am făcut-o.

– O, Dumnezeule bun! Cu o expresie consternată, aruncă pistolul deoparte și se zgâi la umărul lui însângerat. Ce bucluc!

– Chiar așa, spuse el scrâșnind din dinți.

Raphael coborî privirea spre umărul lui. Rana era o masă de carne strivită, din care sângele țâșnea cu viteză constantă. Ceea ce nu era nicidecum bine. Intenționase să o pună înapoi pe drumul spre Londra în noaptea aceea, păzită de oamenii lui. Dacă Dionysus afla că îl împușcase, că era *slăbit*...

Gemu și încercă să se ridice în capul oaselor, în ciuda legănatului trăsurii, studiind-o între timp pe femeia aceasta pe care nu o mai întâlnise cu adevărat decât o singură dată.

O văzuse pentru prima dată într-o sală de bal în care se dusese pentru a se întâlni cu membri ai Lorzilor Haosului. În acea văgăună a viciilor, forfotind de inamici de-ai lui, ea ieșise în evidență, pură și inocentă. O avertizase să plece din acel loc periculos. Apoi, când ea se întorsese singură la trăsură, o urmărise din umbră pentru a se asigura că ajungea cu bine.

Și totul s-ar fi terminat acolo – dacă nu ar fi descoperit că era logodită cu ducele de Kyle – un bărbat căruia i se încredințase, din porunca regelui, periculoasa misiune de a-i nimici pe Lorzii Haosului. Raphael știa că, atât timp cât Kyle îi vâna pe Lorzi, Lady Jordan avea să fie în primejdie. Din acest motiv Raphael își petrecuse destul de mult timp făcându-și griji pentru ea. Ba chiar mersese atât de departe încât s-o urmărească în provincie, pe moșia lui Kyle.

Acolo o văzuse căsătorindu-se cu Kyle – sau cel puțin așa crezuse. La momentul acela Raphael fusese nevoit să considere că totul se încheiase. Protecția lui Lady Jordan nu mai era problema lui, ci a soțului ei. Oricât de mult i-ar fi displăcut lui Raphael să recunoască, Kyle era cel puțin la fel de bine pregătit ca el pentru a-și proteja soția. Iar dacă Raphael simțise o tresărire cât de vagă de alean... ei bine, avusese grijă să o îngroape adânc, undeva unde să moară de la sine din cauza lipsei luminii.

Și totuși, acum...

Era ca și cum inima lui, oprită până atunci, tresărise și reîncepuse să bată.

– Într-adevăr nu tu ești ducesa de Kyle?

– Nu sunt.

Se întinse spre el, iar el fu uluit de cât de blânde îi erau mâinile. Nu avea nici un motiv să fie blândă cu el – nu după calvarul prin care trecuse în noaptea aceea. Şi totuşi îşi puse ambele palme mici în jurul braţului lui stâng – partea nerănită – şi îl ajută să se ridice în picioare. El se prăbuşi în faţă, zgâlţâit de mişcarea trăsurii, şi căzu pe jumătate pe bancheta opusă.

– Şi eu te-am văzut căsătorită cu Kyle, spuse el pe un ton măsurat.

Ea îl privi mânioasă.

– *Cum?* Alf şi Hugh au făcut nunta înăuntrul conacului lor de la ţară. A fost prezent şi regele, şi te asigur că erau gărzi peste tot.

– L-am văzut pe Kyle sărutându-te în grădină la banchetul de după, spuse el. Poate că erau gărzi peste tot, dar *te asigur* că nu s-au gândit să scotocească şi prin pădurile care dau spre grădină.

– Confuzia din capul tău ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte să nu mai *spionezi*, spuse ea înţepată. Nu ţin minte ca Hugh să mă fi sărutat, dar dacă a făcut-o, a fost într-o manieră frăţească. Suntem *prieteni*. Nu contează, oricum. Indiferent ce îţi *închipui* că ai văzut, nu sunt căsătorită cu Hugh.

El închise ochii o clipă, întrebându-se *de ce* se obosise să îl mute, când simţi greutatea unui covor de blană strângându-se în jurul trupului lui gol. Nici măcar nu îşi dăduse seama că tremura.

Ah, firește. Era covorul care fusese ţinut până atunci sub bancheta pe care stătuse aşezat.

– Şi totuşi era de notorietate în Londra că urma să te căsătoreşti cu ducele de Kyle.

– I-am lăsat pe clevetitori să creadă că eu aveam să-i fiu mireasă pentru că adevărata lui soţie nu are nici familie, nici titlu. Clătină din cap. Va fi mare scandal când va ieşi adevărul la iveală. De asta m-ai salvat? Pentru că ai crezut că eu sunt ducesa?

– Nu. Raphael deschise ochii şi o privi dezlegându-şi eşarfa din jurul gâtului, dezgolind un decolteu adânc. Sânii îi erau înduioşător de vulnerabili. Îşi feri privirea. Astfel de lucruri nu erau pentru cineva atât de întinat ca el. Te-aş fi salvat oricum – indiferent dacă erai sau nu ducesă.

– Dar de ce?

Îi împinse blana la o parte de pe umăr şi apăsă cu forţă eşarfa delicată peste rană. El trase adânc aer în piept, fără a se obosi să răspundă la întrebarea ei stupidă. Oare îşi închipuia că era un demon?

La drept vorbind, îl văzuse *totuși* participând la ceva care avea, la bază, un ritual demonic.

– Trebuie să oprești trăsura, o auzi spunând. Nu pot opri sângerarea. Ai nevoie de un doctor. Ar trebui...

– Suntem aproape de casa mea, spuse el, întrerupând-o. Vom ajunge în scurt timp. Tu doar ține apăsat în continuare. Te descurci foarte bine, Lady Jordan. Îngrijești o rană aproape la fel de bine cum dansezi.

Ochii ei albaștri-cenușii se ridicară pentru o clipă spre ai lui, căscați de surprindere.

– Nu eram sigură dacă m-ai recunoscut de la bal.

Era o postură foarte intimă, poziția ei cu fața atât de aproape de a lui. El gol pușcă și ea cu jumătatea de sus a sânilor dezgolită. Se simți amețit de ispita disperată care îl încerca. Îi simțea *mirosul*, peste cel al propriului sânge – un vag parfum de flori.

Nu lemn de cedru, slavă Domnului!

– Ești greu de uitat, murmură el.

Ea se încruntă, nefiind prea sigură dacă îi făcuse un compliment sau o insultase.

– De asta m-ai salvat? Pentru că mă cunoșteai de la acel dans, unul singur?

– Nu.

Nicidecum. Nu știuse pe cine intenționase Dionysus să sacrifice în seara aceea. Nu știuse că *avea să existe* un sacrificiu – deși, desigur, era o posibilitate. Ar fi salvat orice altă femeie?

Poate.

Însă din clipa în care o văzuse *pe ea* știuse că trebuia să ia măsuri.

– Pari neașteptat de competentă în a trata o rană de glonț.

– Răposatul meu soț, James, a fost ofițer în armata Maiestății Sale, spuse ea. L-am urmat în campaniile lui pe continent. Au fost situații când a fi capabilă să tratez o rană s-a dovedit deosebit de util.

El înghiți un nod, privind-o pe sub pleoapele pe jumătate coborâte și încercând să *gândească*. Nu își putea permite să trădeze vreo slăbiciune prin părțile acestea – era și motivul pentru care își adusese propriii servitori din Corsica. Lorzii Haosului erau puternici aici. Dacă Dionysus descoperea că fusese rănit, atât el, cât și ea aveau să fie în primejdie. Dionysus deja își dorea moartea ei, și se aștepta ca Raphael să o ucidă.

O idee diavolească i se furișă în minte.

Era o ispită – o ispită care îi punea la încercare unica slăbiciune. Avea atât de mult timp de când făcea totul singur. Toată viața lui așa fusese, la drept vorbind. Nu se gândise niciodată să-și caute tovarăș. Să lase să se strecoare vreo geană de lumină în întunericul lui.

Dar ea era acolo, la îndemână. S-o lase din nou să-i scape nu mai stătea în puterea lui în momentul acela. Era slăbit, amețit, rătăcit. Dumnezeule bun, voia să și-o păstreze pentru el. Iar mijlocul de a o convinge să rămână cu el tocmai îi căzuse plocon în poală.

– Sângele s-a îmbibat în eșarfă.

Părea supărată, dar nu în pragul isteriei. Era o femeie puternică, mai puternică decât i se păruse inițial, când o smulsese din mijlocul orgiei.

Se hotărî.

– Trebuie să te căsătorești cu mine.

Ochii ei superbi se căscară într-o expresie ce aducea a spaimă.

– Poftim? Nu! N-am de gând să...

El ridică mâna stângă și o prinse de încheietură. Ambele mâini ale ei erau apăsate ferm pe rana lui. Pielea îi era caldă și moale.

– Dionysus mi-a poruncit să te ucid. Dacă...

Ea încercă să se dea în spate.

– Doar n-ai de gând să...

El îi strânse încheietura fragilă, simțindu-i bătăile inimii. Simțind pulsul acelui moment.

Profitând de el.

– *Ascultă!* Intenția mea era să te văd ajunsă cu bine pe drumul spre Londra în noaptea asta. Ceea ce nu mai e posibil acum că sunt rănit. Singura modalitate prin care pot să te protejez este căsătorindu-mă cu tine. Dacă ești ducesa mea, vei avea titlul meu și averea mea să te apere atunci când vor veni după tine, și crede-mă, Lady Jordan, oamenii lui Dionysus vor veni *inevitabil* după tine. Sunt nevoiți să te reducă la tăcere, pentru că acum știi mult prea multe despre Lorzii Haosului.

Ea pufni în râs.

– Înainte își închipuiau că sunt ducesa de Kyle. *Aia* în mod cert nu m-a protejat.

– *Eu* sunt un duce de cu totul altă natură decât Kyle, replică el, cu o certitudine seacă. Ridică și cealaltă mână și dezlegă frânghia din jurul încheieturilor ei. Și îi mai am și pe servitorii mei.

Ea coborî o privire încruntată spre încheieturile ei eliberate, apoi spre el.

– Și cum vor reuși ei să mă ferească de a fi ucisă?

– Sunt corsicani – cum nu se poate mai viteji și loiali – și am mai bine de două duzini de astfel de oameni.

Își petrecuse toată viața mânat de furie, durere și dorința de răzbunare. Nici măcar nu se gândise vreodată la căsătorie. Era doar o toană de moment. O aberație. O abatere de la calea strictă pe care și-o stabilise în viață. Și totuși nu găsea în el suficientă forță să reziste.

– Servitorii mei nu dau socoteală decât în fața mea. Dacă ești soția mea – familia mea și ducesa mea –, te vor apăra cu prețul propriilor vieți. Dacă voi muri din cauza rănii pe care mi-ai provocat-o tu împușcându-mă, *fără* ca tu să te fi căsătorit cu mine, s-ar putea să te privească mult mai puțin favorabil.

Gura ei generoasă se căscă brusc într-o expresie scandalizată.

– Ai fi în stare să *mă șantajezi* ca să mă căsătoresc cu tine? Ești țicnit?

„O, da. Probabil că da la ambele întrebări."

– Sunt *rănit*. Arcui o sprânceană. Și mă străduiesc să-ți salvez viața. Ai putea încerca să-mi mulțumești.

– Să îți *mulțumesc*? Ce...

Din fericire, trăsura se opri înainte să apuce să articuleze ce părere avea despre această idee.

Raphael rămase cu mâna ferm încleștată pe încheietura domniței când portiera se deschise, iar înaintea lor apăru Ubertino, unul dintre cei mai de încredere oameni ai lui. Ubertino avea aproape patruzeci de ani și era un bărbat scund, cu pieptul lat și părul ce începuse să încărunțească prins la spate într-o împletitură strânsă. Ochii de un albastru intens ai corsicanului se căscară larg pe fața lui bronzată când văzu sângele stăpânului său.

– Am fost împușcat, îi spuse Raphael. Adu-i pe Valente și pe Bardo, și cheam-o și pe Nicoletta.

Ubertino se întoarse să dea ordine în corsicană celorlalți bărbați din spatele lui și urcă în trăsură. Lady Jordan se retrase circumspectă în spate.

– Spune-i lui Ivo s-o conducă pe domniță în abație, porunci Raphael.

O considera în stare să o ia la fugă imediat ce s-ar fi văzut coborâtă din trăsură.

– Ea a făcut asta, Excelență? bombăni Ubertino în corsicană, folosindu-și umărul pentru a-l sprijini pe Raphael în partea rănită.

Raphael gemu și se ridică în picioare, încleștându-și falca. Refuza să leșine.

– O simplă neînțelegere. Ai să uiți de asta.

– Cred că îmi va fi greu să uit, spuse Ubertino.

Coborâră cu grijă cele două trepte ale trăsurii.

Îi era frig. Atât de frig.

– Și totuși, îți poruncesc să o faci. Raphael se opri și își ațintiprivirea asupra servitorului. Într-o altă viață poate că l-ar fi socotit pe omul acesta drept cel mai vechi prieten al lui. O veți proteja indiferent ce se întâmplă.

Corsicanul înclină capul.

– Cum doriți, Excelență.

Valente și Bardo apărură în fugă pe alee. Valente, cel mai tânăr din ei, începu să pună întrebări în corsicană, însă Ubertino îl întrerupse.

– Ascultă-l pe *lo duca*.

Raphael își strânse pumnii. Refuza să se prăbușească aici, în fața servitorilor lui.

– Mergeți la vicarul din oraș. Știți care îi e casa, lângă biserica englezească?

Ambii bărbați dădură din cap.

– Treziți-l și aduceți-l aici! Simțea sângele șiroindu-i pe coaste, surprinzător de fierbinte în contrast cu răceala trupului său. Indiferent ce-ar spune sau ar face acesta, nu-l lăsați să vă oprească de la treaba voastră. Grăbiți-vă!

Valente și Bardo porniră alergând spre grajduri.

Cei doi nu cunoșteau decât câteva cuvinte în engleză. Era foarte posibil ca vicarul să-și închipuie că era jefuit sau chiar mai rău. Raphael ar fi trebuit să-i scrie o epistolă în care să-i explice ce se petrecea.

Dar nu avea timp.

În spatele lui, Lady Jordan exclamă:

– Ia-ți mâinile de pe mine, domnule!

Raphael ridică vocea.

– Ivo nu face decât să te ajute să intri în casa mea, domniță.

– Nu doresc să fiu ajutată!

Se întoarse și o văzu privindu-l furioasă, cu părul blond ca o aură în jurul capului ei în lumina felinarului din trăsură, și își simți buzele tresărind într-un zâmbet. Era într-adevăr de-a dreptul extraordinară.

Mare păcat că nu putea s-o facă soția lui și în realitate.

Privirea ei alunecă dincolo de el peste fațada clădirii din spatele lui și făcu ochii mari într-o expresie ce aducea în mare măsură a groază.

– *Asta* e casa ta?

Se întoarse să privească și el. Abația era foarte veche. Structura inițială fusese un donjon, la care mai fuseseră adăugate diverse părți și modificări de-a lungul secolelor, mai întâi de către călugări, apoi, după dispariția mânăstirilor, de către generațiile de străbuni de-ai lui. Acesta era locul în care își petrecuse cea mai mare parte din copilărie. Locul unde mama lui își dăduse ultima suflare.

Locul pe care sperase că nu avea să îl mai vadă vreodată.

Gura i se schimonosi.

– *Casă* s-ar putea să fie o descriere puțin exagerată.

Capitolul 2

Pietrarul locuia cu cele două fiice ale sale într-o colibă minusculă, la marginea unei întinse câmpii sterpe acoperite de pietre. Era un loc mohorât, şi prea puține creaturi ale Domnului sălășluiau aici, însă pietrarul găsea pietre din belșug și, cum nu învățase niciodată o altă meserie, aici rămânea...

din *Regele de Piatră*

În lumina pâlpâitoare a felinarului, edificiul care se înălța înaintea lui Iris avea aerul amenințător al unui gigant în putrefacție, arătând cumva atât sumbru, cât și respingător.

– Ce e locul acesta? șopti ea.

– Abația Dyemore, răspunse ducele.

Chiar și acum vocea lui răsuna ca un hârșâit senzual pentru terminațiile ei nervoase. Pielea îi era palidă și asudată, iar cicatricea oribilă îi ieșea în evidență precum un șarpe roșu încolăcindu-se pe jumătatea dreaptă a chipului său.

– Vino, spuse el și se întoarse spre intrare.

Iris nu voia să intre cu el în acel conac înfiorător. Nu avea cu totul încredere în el, chiar dacă era rănit. Poate că o salvase de pericolul imediat de a fi violată și ucisă, dar fusese totuși unul dintre participanții la orgia din seara aceea. Era în mod evident un membru al Lorzilor Haosului.

Iar Dionysus îi poruncise să se asigure că avea să le păstreze secretele. Îi poruncise să o *ucidă*.

Servitorul posomorât din dreapta ei – Ivo – nu îi dădu de ales, însă. Strânsoarea fermă a mâinii acestuia pe cotul ei o forță să înainteze, pornind pe aleea acoperită de pietriș.

O singură fereastră era luminată – o strălucire vagă din interior, ca și cum s-ar fi chinuit să nu se stingă sub tonele de piatră de un maroniu-închis care alcătuiau abația Dyemore. Conacul avea probabil patru sau cinci etaje, cu ferestre dreptunghiulare adâncite în fațadă. În spatele monolitului reprezentat de turnul central se înălțau siluete stâncoase, ca și cum dincolo de clădire s-ar fi aflat un lanț muntos de alte aripi sau ruine.

Ducele urcă treptele de la intrare ajutat de servitorul său. Ușa era în arcadă, dar deasupra acesteia trona fața masivă a unui monstru sau gargui, ținând glaful ferestrei de deasupra. Garguiul îi privea posomorât, cu gura lățită într-o grimasă.

Iris se cutremură.

În mod evident ducii de Dyemore nu fuseseră preocupați să primească oaspeți în reședința lor ducală.

Ușa se deschise, și o femeie rotofeie începu imediat să sporovăiască în corsicană.

Era probabil Nicoletta. Era mai în vârstă – părând să aibă în jur de cincizeci de ani –, iar părul negru îi era pieptănat la spate dinspre fața încruntată și ascuns sub o bonetă albă simplă. Femeia ținea o lumânare într-o mână și părea să îl dojenească pe servitorul care îl sprijinea pe duce. Servitorul care îl însoțise pe duce de la trăsură spuse ceva, iar corsicanii își îndreptară toți privirea spre Iris.

Le spusese cine îl împușcase pe stăpânul lor – era cât se poate de evident. Ochii negri ai Nicolettei se îngustară.

Și îndreptă spre ea o privire deloc prietenoasă.

Iris se înfioră, amintindu-și cuvintele ducelui. Servitorii lui aveau pe bună dreptate s-o considere vinovată pentru rana lui. Exista vreo modalitate prin care să le explice? Dar cei mai mulți dintre ei nu vorbeau engleză, iar ea nu știa corsicană. Mai mult, rana lui Dyemore *chiar* era din vina ei. Indiferent ce ar fi fost ducele, adevărul era că o salvase de Lorzii Haosului, iar ea îl răsplătise împușcându-l.

Doamne! Clipi pentru a-și ține în frâu lacrimile neașteptate. Nervii îi erau întinși la maximum după cele câteva zile de incertitudine și teamă, iar acum gândul că îi făcuse așa ceva unei alte ființe umane, fie și în apărarea propriei persoane...

Iris înghiți un nod și își îndreptă spatele. Nu avea voie să cedeze nervos acum. Nu avea voie să trădeze vreo slăbiciune câtă vreme nu știa cine erau oamenii aceștia sau dacă îi puseseră gând rău. În clipa aceea Dyemore aruncă o replică răstită în corsicană, iar servitorii își desprinseră privirile de pe ea, punându-se din nou în mișcare. O conduseră în casă. Iris se strădui să își înăbușe teama când îi auzi pe corsicani vorbind în limba lor și simți că strânsoarea mâinii lui Ivo pe brațul ei rămăsese la fel de fermă. Holul era grandios – podele de marmură, lambriuri din lemn sculptat și tavane înalte care păreau a fi fost pictate – însă era friguros și slab luminat. Singura lumină era lumânarea servitorului.

Abația Dyemore părea... *moartă*.

Iris se scuturâ de gândul morbid și, urmând alaiul, păși mai adânc în holul de la intrare. Ajunși în spate urcară treptele late care duceau la un palier din care se desprindeau alte două șiruri de scări, câte unul la fiecare capăt. Sub privirile portretelor de pe pereții cufundați în întuneric, cotiră spre treptele din dreapta. La etajul superior Nicoletta o luă înainte, conducând-o într-o cameră de zi spațioasă în care avu în sfârșit parte de căldură.

În apropierea focului – singura sursă de lumină în încăperea ca o peșteră – Dyemore se lăsă să cadă greoi într-o uriașă berjeră. Unul dintre servitori îi turnă un pahar de vin dintr-o carafă de cristal.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de ospitalitate, spuse Dyemore după ce luă o înghițitură de vin. Cei mai mulți dintre corsicanii mei păzesc

casa la exterior. E absolut necesar să nu hoinărești prin abație. Există un motiv pentru care unele încăperi sunt încuiate. Nu intra în ele.

Cuvintele lui erau arogante și se lăfăia în fotoliu ca și cum ar fi fost un tron, însă fața îi era pe deplin pământie. Ea își feri privirea. Nu era în stare să se uite la el. La ceea ce îi făcuse.

– Trebuie să te întinzi.

– Nu, îl auzi ea spunând, vocea lui profundă păstrându-și un ton calm, ca și cum ar fi discutat despre prețul panglicilor pe Bond Street. Vicarul va sosi în scurt timp. Voi rămâne în picioare. Trebuie să ascundem de Lorzi adevărul despre rana mea cât mai mult timp posibil.

Ea ridică smucit capul auzind acestea.

– Ești *gol pușcă* sub blana aia și *sângerezi*. Cum ai de gând să-ți ascunzi rana de vicar? E ridicol!

Schiță un gest de iritare spre el, însă Ivo o reținu.

– Dă-mi drumul!

Corsicanul o privi împietrit.

Ea întinse mâna liberă spre Dyemore.

– *Poruncește-i!*

El se zgâi la ea pentru o clipă, ochii lui cenușii deveniră sticloși, iar ea se întrebă dacă începea să alunece în nesimțire. Doamne, dacă ar fi leșinat acum, ar fi fost un dezastru. Servitorii lui s-ar fi întors împotriva ei.

Dyemore îi spuse ceva în corsicană lui Ivo, iar servitorul o eliberă.

În clipa următoare Iris ajunse în celălalt capăt al încăperii și se aplecă asupra ducelui.

Nicoletta șuieră dezaprobator.

Iris o ignoră.

– Întreab-o pe servitoarea ta dacă are bandaje cu care să oprească sângerarea. Și poruncește-le oamenilor tăi să îți aducă de îndată un doctor din sat.

Cu coada ochiului o văzu pe Nicoletta strecurându-se afară. Înțelegea engleza?

– Nu. Ochii lui Dyemore erau ațintiți asupra ei calmi, reci și fără picătură de emoție, deși probabil că avea dureri. Nici un doctor. Nu am încredere în nimeni din sat. Poți să mă bandajezi tu, dacă trebuie.

– O, eu cred că *trebuie*, replică ea caustic. Glonțul e încă în umărul tău și trebuie scos.

El clipi lent.

– Nu avem timp să-mi extragi glonțul. Oamenii mei se vor întoarce în scurt timp cu vicarul. Leagă-mi rana cât să nu sângereze. Ubertino mă va ajuta să pun câteva haine pe mine.

– Asta este o nebunie, murmură Iris, dar începu să facă ceea ce i se ceruse.

Poate căzuse sub un fel de vrajă. Poate își pierduse mințile după ce stătuse închisă în mica și oribila cocioabă în care o ținuseră Lorzii Haosului.

Poate că totul nu era decât un vis și avea să se trezească în curând în camera ei anostă, teafără și nevătămată în reședința din oraș a fratelui ei.

Doar că ea era o femeie practică, o femeie care nu cădea pradă ușor leșinurilor sau halucinațiilor, și știa cât se poate de bine că nu era un vis. Avea în față un bărbat adevărat, care sângera sub mâinile ei, cu pielea tare și mult prea rece.

Nu mai atinsese un bărbat în modul acesta de când murise James, cu cinci ani în urmă.

Clipi și își privi degetele, mânjite cu sângele stacojiu al lui Dyemore. Rana era în umărul drept al ducelui, o gaură cu margini neuniforme, supurând, căscată sub claviculă. Se părea că osul nu era fracturat. Măcar în această privință avusese noroc.

Nicoletta se întoarse însoțită de alți doi servitori, cu brațele încărcate de haine, bandaje și carafe cu apă.

Iris se întinse să ia un bandaj, dar servitoarea apucă să îl înșface înaintea ei.

– Dă-i-l doamnei, aruncă tăios Dyemore. Are experiență în tratarea rănilor soldaților.

Femeia corsicană strânse din buze, dar îi dădu bandajul lui Iris.

– Mulțumesc, murmură Iris când îl primi.

La drept vorbind, își spuse, era de înțeles atitudinea Nicolettei. În mod evident aceasta îi era foarte loială ducelui și nu credea că aceeași femeie care îl împușcase ar fi putut să-l și îngrijească acum.

Iris luă bandajul, îl umezi în apa pe care o ținea unul dintre bărbați și începu să curețe sângele închegat. Pielea lui Dyemore era vizibil mai întunecată decât a ei, rece și fină. Puse deoparte bandajul

murdar și, luând unul curat, îl împături până obținu un tampon gros, pe care îl puse pe rană.

– Ține ăsta, te rog, îi spuse ea servitoarei durdulii.

Nicoletta strânse din nou din buze, dar veni să facă ceea ce i se ceruse.

Iris înfășură strâns fâșii mai lungi de bandaj în jurul pieptului lui Dyemore și peste umărul acestuia.

Când termină, Iris se dădu în spate.

Dyemore stătea drept în fotoliu, cu fălcile încleștate și fruntea acoperită de broboane de sudoare.

Îi susținu privirea și spuse blând:

– Spală-te pe mâini, te rog, doamna mea. Nicoletta te va ajuta să-ți aranjezi părul.

Iris clipi surprinsă. Nu era sigură că voia ca acea femeie să se apropie de părul ei, însă o urmă pe servitoare într-un colț al camerei de zi. Doi dintre servitori le însoțiră, în mod evident pentru a o împiedica să țâșnească afară pe ușă. Era o nebunie – se făceau pregătiri pentru a o *căsători* cu Dyemore, un bărbat pe care nici nu-l cunoștea și în care nici nu avea încredere cu adevărat.

Prea târziu, Iris își dădu seama că nici măcar nu știa în ce parte a Angliei se aflau. Fusese răpită din Nottinghamshire, însă călătorise câteva zile până să ajungă în coliba în care fusese ținută prizonieră de către Lorzii Haosului. Chiar dacă ar fi fugit din abația Dyemore, nu ar fi știut în ce direcție să se îndrepte.

Sau la cine să apeleze.

Eventual ar fi putut să ceară ajutorul vicarului la sosirea acestuia? Să îl facă să înțeleagă cumva că era căsătorită cu forța? Dar el ar fi fost un singur bărbat împotriva a două duzini de corsicani loiali lui Dyemore. Chiar dacă vicarul ar fi fost cel mai viteaz dintre bărbați, tot nu vedea cum ar fi putut ieși victorios.

Iar Dyemore avea dreptate. Lorzii Haosului aveau să înceapă să o vâneze după ce descopereau că era încă în viață. Aveau să-i dea de urmă. Aveau s-o aducă înapoi la orgiile lor sinistre. Sau pur și simplu s-o ucidă direct.

El era singurul care o putea proteja.

Singura ei speranță.

Nicoletta îi perie cu îndemânare părul încâlcit și i-l prinse într-un coc simplu. Era rapidă și competentă. Mai important, nu își descărcă nervii trăgând-o pe Iris de păr.

– Mulțumesc, îi murmură Iris femeii.

Nicoletta îi întâlni privirea și dădu din cap. Gura ei moale era în continuare strânsă într-o expresie de dezaprobare sau iritare, însă privirea îi devenise puțin mai blândă.

Sau cel puțin așa spera Iris.

Unul dintre servitori intră în fugă în încăpere. Spuse ceva în corsicană.

Dyemore răspunse:

– Atunci spune-i vicarului să urce. Se întoarse spre Iris. Vino încoace, doamna mea!

Ea înghiți un nod. Chiar avea de gând să comită această nebunie extremă? Spre deosebire de alte văduve, ea nu își găsise discret un amant. Așteptase – poate cu naivitate – să întâlnească un gentleman care să o aprecieze suficient pentru a o lua de soție. Mai mult de atât, își dorise să fie *îndrăgită* de următorul bărbat cu care avea să se culce.

Data viitoare când avea să se căsătorească.

Nu își dorise o căsnicie nouă rece și lipsită de afecțiune.

Ceea ce se întâmpla acum nu era nicidecum ceea ce plănuise ea.

Dyemore o privi ezitând. Se îmbrăcase într-o haină de casă din mătase neagră, cât timp Nicoletta se ocupase de părul ei. Tunica era încheiată până la gât, dându-i un aer sever și acru. La prima vedere ar fi putut fi luat drept un gentleman care se relaxa acasă, eventual ușor amețit de băutură.

Îi întinse brațul nerănit, mâna lui schițând un gest poruncitor.

– Haide! A sosit vicarul. Nu avem prea mult timp.

Ar fi trebuit să arate slăbit, așa cum stătea acolo în fața focului, cu fața palidă și pământie, cu părul negru, ajungându-i până la umeri, lipindu-i-se pe tâmple de transpirație. Părea o întruchipare severă a morții, aici în mijlocul acelei case sumbre.

Însă ochii îi erau de un cenușiu de gheață și îi trădau deplina stăpânire de sine.

Iris și-ar fi dorit cu disperare să știe la ce se gândea.

Deja o salvase o dată. Ce altceva ar fi putut să facă?

Iris traversă încăperea și își puse mâna în palma lui Hades. Raphael strânse mâna lui Lady Jordan cu impresia vagă că, dacă i-ar fi dat drumul, ar fi fugit din blestemata lui abație. L-ar fi lăsat complet singur în acea casă a morții și a deznădejdii.

L-ar fi văduvit de lumina ei.

Clipi și își îndreptă spatele. Umărul îi pulsa de durere, ca și cum în carnea lui s-ar fi cuibărit un animal care acum rodea neîncetat, încercând să-i ajungă la inimă.

Însă era doar o fantezie.

Trebuia să își limpezească mintea. Să o țină lângă el și să o protejeze pe femeia aceasta cu ochii albaștri-cenușii și buze trandafirii și dulci.

Valente intră în camera de zi. În spatele lui venea un bărbat mic și firav, cu peruca rotunjită pusă strâmb pe capul ras. Bărbatul avea ambele mâini încleștate pe o carte neagră. Arăta în același timp complet năucit și complet înspăimântat.

Bardo încheia alaiul, înălțându-se amenințător deasupra vicarului.

– Își închipuie că îl vom ucide, Excelență.

Raphael dădu din cap.

– Vicarule, cum te cheamă?

Bărbatul, care până atunci se zgâise oripilat la cicatricea lui Raphael, tresări.

– Sunt... Adică... Jonathon Webberly, domnule, dar țin să protestez. Cine sunteți și ce...

– Sunt Raphael de Chartres, duce de Dyemore. Nu avea timp să joace teatru. Și am trimis după tine ca să mă căsătorești cu logodnica mea.

O trase pe Lady Jordan mai aproape de el, ignorând felul în care îi înțepeni tot trupul.

Privirea vicarului se mută imediat asupra ei.

– Excelența Voastră... Adică... E foarte neobișnuit. Eu...

– Poți sau nu să ne căsătorești legal? aruncă Raphael aspru.

– Eu... Da, firește că mariajul ar fi legal, Excelență. Sunt preot hirotonisit al Bisericii Anglicane și tot ce trebuie să fac e să înregistrez o căsătorie. Dar e ceva extrem de ieșit din comun, în special pentru un gentleman atât de însemnat ca dumneavoastră. Vicarul se linse pe buze neliniștit, aruncându-i o privire lui Lady Jordan. Fără

îndoială vă doriți să faceți anunțurile publice și să celebrați căsătoria în biserica din sat?

Lady Jordan schiță un gest curmat.

Raphael își închise mai strâns mâna peste a ei, ținând-o nemișcată.

– E obligatoriu să fac anunțurile publice și să mă căsătoresc într-o biserică pentru ca mariajul să fie valabil?

– Nu, Excelență, spuse bărbatul, părând consternat. Biserica, în mod firesc, nu privește cu ochi buni astfel de căsătorii încheiate în pripă, însă *legal* nu există nici o obligație de a face anunțuri publice. Adică...

– Atunci nu doresc să mai amânăm. Dorința mea e să ne căsătorești de îndată.

Își aținti asupra bărbatului o privire rece, pe deplin conștient de impactul chipului său.

Domnul Webberly smuci din cap și deschise cartea.

Raphael se concentră să rămână atent. Lăsă cuvintele vicarului să alunece peste el, simțind neîncetat degetele ei în mâna lui.

Ea era... diferită de alte femei, într-un fel pe care încă nu reușea să îl înțeleagă. Era mai pură, mai luminoasă, mai *prețioasă*. Trezea în el ceva animalic. Cântecul ei de sirenă i se strecurase în vene, în plămâni și în măruntaie, astfel că acum nu o mai putea separa de însăși măduva lui.

Avea *nevoie* de ea.

Iar acum o lua de soție, Iris Daniels, Lady Jordan.

Gândul era la fel de păgân ca ideea de a lega un măcăleandru de o cioară neagră.

Și totuși nu avea să împiedice această monstruozitate. Mai mult, ar fi ucis pe oricine care ar fi încercat să i se împotrivească.

O dorea.

Mai presus de rațiune. Mai presus de onoare și bun-gust. Mai presus de propriile lui jurăminte și lucrurile pe care trebuia să le vadă duse la îndeplinire în viața aceasta. Poate că ceea ce se întâmpla era o nebunie.

Sau păcatul de moarte al tatălui său.

Dacă da, îi căzuse pradă.

Vicarul continuă pe un ton monoton până ajunse în punctul în care trebuiau să își facă jurămintele. Raphael se întoarse să vadă

dacă Iris avea să protesteze atât de târziu. Eventual să izbucnească în plâns și să spună că era forțată să facă acest lucru. Să îl implore pe domnul Webberly să o ajute să scape din acest loc înfiorător și să fugă de bărbatul cu cicatrice hidoasă care se dădea drept soțul ei.

Însă cum ar fi putut să uite că aceasta era o femeie care îl înfruntase cu un pistol? Care îl *împușcase* cu o oră și ceva în urmă?

Nu încăpea îndoială că era curajoasă.

Lady Jordan își rosti jurămintele cu o voce calmă și limpede.

El răspunse pe același ton dintotdeauna, ferm și lipsit de emoție.

Vicarul îi declară soț și soție, apoi închise cartea, ridicând ochii. Privirea îi alunecă spre umărul rănit al lui Raphael și făcu ochii mari.

Raphael își dădu seama că rana îi sângerase prin bandaj. Îi făcu semn din cap lui Ubertino.

– Plătește-l bine!

Corsicanul se înclină, scoase un sac greu de bani din buzunar și i-l întinse vicarului.

Englezul căscă ochii.

– Excelență, asta e mult mai mult decât sunt obișnuit să primesc pentru o simplă cununie.

– Ducesa mea și cu mine îți suntem deosebit de recunoscători că te-ai deranjat pentru noi, răspunse Raphael mieros. Și, firește, mă voi aștepta la discreție absolută din partea ta în această privință, domnule Webberly.

Eventualele temeri că fusese prea subtil se spulberară când vicarul păli.

– Eu... adică... Da, firește, Excelență.

– Bun. Țin extrem de mult la respectarea intimității mele. Nu mi-ar *plăcea* să devin ținta bârfelor.

Bărbatul înghiți în sec și făcu un pas în spate, ținând strâns la piept cartea și sacul de bani.

Raphael îl salută din cap.

– Servitorii mei te vor duce în siguranță acasă.

– Mulțumesc, Excelență.

Vicarul se grăbi să iasă din încăpere, urmat îndeaproape de Valente și Bardo.

Raphael oftă și își lăsă capul să cadă pe spate, sprijinindu-l de spătarul scaunului. De lângă el, noua lui ducesă plescăi dezaprobator.

– Mai că nu l-ai scos din minți de spaimă. Chiar era necesar?

– Dacă Lorzii Haosului prind cumva de veste că sunt slăbit, atât viața ta, cât și a mea vor fi în pericol. Prin urmare, da, în mod cert era necesar. Făcu un efort și, deschizând ochii, îi aruncă o privire. Avea umbre întunecate sub ochi, iar buzele de un trandafiriu-deschis îi erau ofilite. O dungă de mizerie sărea în ochi de pe obrazul ei stâng, iar el simți impulsul ridicol de a i-o șterge. Acum cred că mă voi retrage, dacă nu ai nimic împotrivă, doamnă.

Ea își încruntă sprâncenele delicate.

– Nu înainte de a-ți fi scos glonțul din umăr.

Raphael își simțea pleoapele atât de grele.

– Nu-mi închipui că o atitudine atât de îndărătnică poate fi atrăgătoare la o soție.

– Poate ar fi trebuit să te gândești la asta dinainte, replică ea, însă pe un ton blând.

– Hm.

– Trimite-ți servitorii să aducă un chirurg.

El deschise larg ochii pentru a o privi mânios.

– Ai spus că ai experiență cu rănile provocate de gloanțe.

– Da, dar nu am ajuns niciodată să extrag efectiv un glonț.

Chipul îi era palid de teamă, însă el tot observă o oarecare strălucire sub epuizarea de la suprafață.

Raphael decise să ignore acea obiecție.

– Am încredere în tine și nu avem de ales. Dacă Lorzii Haosului află că sunt rănit, se vor năpusti asupra noastră ca o haită de lupi asupra unui mielușel suferind. Nu voi mai trăi să văd răsăritul – și nici tu.

O auzi pufnind, însă mâna ei se strecură sub umărul lui, îndemnându-l să se ridice. Apoi veniră și servitorii lui, oferindu-i un sprijin mult mai solid. Era capabil să umble. Refuza să se lase purtat în brațe, fir-ar să fie! Nu în casa tatălui său.

Urcarea scărilor se dovedi dificilă, treptele încercând întruna să-l facă să se împiedice, însă ajunseră la etajul superior. Trecură greoi pe lângă camerele ducelui și, într-un final, se văzură în fața camerelor ducesei – acelea care fuseseră cândva ale mamei lui.

Raphael se întinse în pat cu un sentiment de recunoștință aproape copleșitor.

– Voi avea nevoie de un cuțit și o pensetă sau un clește, dacă ai așa ceva, spuse soția lui pe un ton politicos, aproape părând să își ceară scuze.

– Aveți încredere în femeia asta cât să o lăsați să vă bage cuțitul în carne, Excelență? mârâi Ubertino în corsicană, chiar în timp ce Nicoletta ieși grăbită din cameră.

Făcând un efort, Raphael deschise ochii și se mulțumi să își plimbe privirea între servitorii strânși în jurul lui, fixându-l unul câte unul, apoi spuse în engleză:

– Ea e stăpâna voastră, ducesa voastră, de acum înainte. O veți respecta. Ați înțeles?

O auzi pe ducesă inspirând șuierat.

Iar din rândurile servitorilor lui răsunară răzleț câteva bombăneli de confirmare.

– Acum nu eu sunt cel căruia îi jurați supunere, le aruncă răstit.

Ubertino smuci din cap spre ceilalți servitori și se întoarse spre ducesa lui, care privea cu ochii mari. Corsicanul făcu o plecăciune adâncă și spuse:

– Excelență.

Ea înghiți un nod.

– Mulțumesc.

Când se întoarse din nou spre Raphael, se încruntă, sprâncenele coborându-i peste ochii aceia albaștri-cenușii ca niște nori de furtună pe cerul de deasupra mlaștinilor din Yorkshire. Un gând fantezist.

El nu avea de obicei gânduri fanteziste.

Își dădu seama că cineva începuse să îi descheie nasturii tunicii.

Deschise ochii și o văzu pe ea, Lady Jordan, având o expresie destul de îngrijorată, cu Nicoletta alături. Dar nu era corect, așa-i? Era ducesa de Dyemore acum.

– Adu-mi caseta de bijuterii a mamei mele, îi porunci el servitoarei.

Nicoletta se grăbi să iasă.

El îi simți mâinile smulgându-i pansamentul de pe rană. Icni la un junghi tăios de durere.

– Îmi pare rău, șopti soția lui.

– Excelență.

Deschise ochii și o văzu pe Nicoletta întinzându-i caseta de bijuterii. Părea să aibă o aureolă în jurul capului și îi veni să chicotească. Nicoletta avea limba prea veninoasă ca să poată fi o sfântă, nu-i așa?

– Deschide-o, îi ceru el.

Ea luă o cheie de pe o legătură pe care o purta la brâu și o băgă în încuietoare, apoi deschise caseta și i-o aduse aproape ca să poată vedea ce se afla înăuntru.

Raphael ridică mâna nerănită – și-o simțea neobișnuit de grea – și răscoli cu un deget printre bijuterii până găsi inelul. Cu mâna tremurându-i, îl scoase din casetă.

– Încui-o la loc și dă-i cheia Excelenței Sale!

Nicoletta strânse din buze, însă făcu întocmai.

Ducesa lui nu făcu decât să pară nedumerită de faptul că i se încredința cheia de la o cutie a comorilor.

– E a ta acum, spuse el, însă vocea lui... Era ceva în neregulă cu vocea lui. Icni. În calitate de soție a mea. În calitate de ducesă. Și ăsta e tot al tău.

Îi luă mâna – atât de caldă într-a lui – și îi puse pe deget inelul greu, gravat. Nu i-ar fi încăput pe inelar – mama lui fusese o creatură fragilă, cu mâini foarte subțiri. În schimb i-l împinse pe degetul mic de la mâna dreaptă. Vederea inelului de aur scânteietor, cu rubinul rotund din mijloc șlefuit de atâția ani în care veghease asupra familiei mamei lui, fixat pe mâna ei, satisfăcu ceva din el.

Mâinile îi căzură pe pat ca niște greutăți de plumb.

– Protejeaz-o, îi șopti Raphael lui Ubertino în timp ce, în jurul lui, camera se întunecă. Auzi pe cineva plângând. Nicoletta? Promite-mi! Protejeaz-o!

Iris simți lacrimi arzându-i ochii, ceea ce era ridicol. Nu-l cunoștea mai deloc pe bărbatul acesta, chiar dacă era soțul ei. Ce-i păsa ei dacă trăia sau murea? Era arogant, brutal și poruncitor – exact trăsăturile pe care *nu* și le dorise la un soț. Și totuși plângea pentru el.

Clipi, încercând să-și limpezească vederea. Degetele i se mânjiră de sânge când începu să lucreze la rană, aurul inelului masiv pe care i-l pusese Dyemore dispărând aproape complet sub mizerie.

Îi aruncă o privire lui Dyemore și își dădu seama că fața i se relaxase. Genele negre i se odihneau pe obrajii palizi, iar buzele îi erau

ușor întredeschise, deși jumătatea dreaptă a feței îi era în continuare schimonosită, chiar și acum.

Leșinase.

Preț de o clipă nesfârșită, încremeni.

Era cu totul la mila ei, acest bărbat nemilos, violent și *puternic*. Acest bărbat care îi salvase viața și apoi îi poruncise să devină soția lui. Se culcase și, fără ezitare sau teamă, o lăsase să îl spintece.

Avea încredere în ea – suficient cât să-și lase *viața* în mâinile ei, aparent.

Nu mai fusese niciodată atât de importantă pentru cineva.

Trase aer în piept și luă o pensetă mică – probabil dintr-un set de toaletă. Servitorii îi aduseseră un teanc de prosoape, o pereche de foarfece, apă, un lighean, un cuțit ascuțit și penseta, și le aranjaseră ordonat pe masa de lângă pat. Îi aprinseseră și două lumânări pe noptieră, pentru a face lumină în camera care în rest era cufundată în semiobscuritate.

Strecurând cu grijă penseta în rană, pe lângă lama cuțitului, tatonă cu delicatețe. Îi părea bine că el își pierduse cunoștința – detesta gândul de a-i provoca și mai multă durere.

Mișcă ustensila metalică prin carnea lui Dyemore, prin *umărul* acestuia, în timp ce din rană continuă să se scurgă sânge, pătându-i haina de casă și așternuturile. Sudoarea îi aluneca unsuroasă pe mijlocul spatelui.

Într-un sfârșit – Dumnezeule bun, *în sfârșit* – simți penseta ciocnindu-se cu un zăngănit de ceva. Încercă să deschidă lamele subțiri pentru a prinde glonțul, însă nu avea suficient loc.

– Fir-ar să fie, bombăni ea în barbă.

Era teribil de necuviincios pentru o lady să înjure. Pe de altă parte, era necuviincios pentru o lady și să-și bage degetele în umărul sângerând al unui gentleman.

Răsuci instrumentul, încercând să strângă cumva bucățica de metal. Preț de o clipă i se păru că reușise, dar apoi penseta alunecă de pe glonț.

Iris înghiți un nod. Era atât de istovită. Nu își dorea decât să repare răul pe care i-l făcuse lui Dyemore.

Să îl vindece.

Nicoletta murmură ceva și tamponă zona din jurul rănii cu un prosop, ștergând o parte din sânge.

– Mulțumesc.

Iris trase aer în piept și închise ochii. Lucrând încet, căută din nou pe pipăite glonțul. Prinse bucățica de metal... exact acolo... și scoase cu grijă penseta cu tot cu glonț, apoi cuțitul.

Expiră zgomotos, studiind obiectul hidos, apoi luă unul dintre prosoapele de pe masă. Șterse glonțul și îl examină.

Era întreg.

Slavă Domnului.

Îl puse pe masă și se întoarse din nou spre Dyemore. Rana continua să scuipe sânge. Se linse pe buze și trase aer în piept. Avea să fie nevoită să o închidă cosând-o.

Pe masă nu erau nici ace, nici ață și se întoarse spre Nicoletta.

– Ai o trusă de cusut?

Servitoarea dădu din cap și plecă în grabă.

Astfel că Iris rămase în cameră cu trei servitori masivi. Ubertino se aplecă să scormonească focul și să mai pună cărbuni. Iris luă un prosop, îl împături pentru a obține un tampon și îl apăsă pe rană. Cât sânge pierduse în noaptea aceea? Dyemore era un bărbat masiv, un bărbat puternic din câte văzuse ea – și îl văzuse *în întregime* –, dar chiar și cel mai puternic bărbat ar fi putut muri dacă pierdea prea mult sânge.

Când se deschise ușa, Iris ridică privirea și văzu că Nicoletta se întorsese cu un coș.

Servitoarea se apropie în fugă și deschise coșul, dând la iveală o trusă de cusut. Alese un ac solid și băgă în el ceva ce părea a fi un fir de mătase.

– Mulțumesc, spuse Iris luând acul.

Luă tamponul îmbibat de sânge de pe rană și ezită. În trecut îi mai văzuse pe alții cosând răni de glonț, însă nu îi urmărise niciodată cu atenție.

Ei bine, nu era ca și cum ar fi avut de ales.

Strânse marginile rănii laolaltă, apoi sprijini vârful acului în pielea lui. Era mai greu decât își imaginase, să străpungă carnea unui om. Acul era alunecos sub degetele ei și aproape că îl scăpă.

Brusc văzu mâinile Nicolettei intervenind și ele, ținând rana închisă pentru a o ajuta.

– Mulțumesc, spuse Iris din nou, recunoscătoare.

Cusu rana cât de bine putu, însă, când termină, i se păru că se descurcase cam rău.

Cel puțin sângerarea se mai redusese.

Împreună cu Nicoletta bandajară umărul lui Dyemore. La un moment dat bărbații fură nevoiți să îl ridice pe duce pentru a putea să-i înfășoare bandajul peste spate.

Nici măcar acest lucru nu îl trezi.

Când terminară, Iris constată că mâinile îi tremurau.

Clipi, simțindu-se atât de istovită, încât nu știa ce să facă mai departe.

Nicoletta scoase un sunet dezaprobator și îi aduse un bol cu apă curată.

Iris se spălă lent pe mâini, privind apa colorându-se în roz de la sânge.

Își uscă mâinile, iar servitoarea îi dădu un pahar de vin și o bucată de pâine.

Iris mâncă și bău mecanic, apoi Nicoletta îi arătă oala de noapte în spatele unui paravan, în colțul camerei.

Ar fi trebuit să se simtă stingherită, însă Iris constată că nu-și putea găsi energie pentru așa ceva. În schimb se lăsă pe vine și se ușură.

Când ieși de după paravan, văzu că ducele fusese băgat sub cuvertura uriașului pat și că pe cealaltă jumătate cuvertura fusese dată la o parte.

Patul o aștepta.

Înlemni.

Nu îi trecuse prin minte...

Ei bine, firește, *se căsătoriseră*, dar...

O, Dumnezeule bun, Nicoletta și servitorii o priveau nerăbdători.

Dyemore era rănit. Cu siguranță ar fi trebuit să doarmă altundeva? Dar dacă *nu* i se pregătise un alt loc?

Și era atât de blestemat de obosită.

Iris se hotărî. Patul era mai mult decât suficient pentru două persoane – chiar și cu un bărbat atât de mare precum Dyemore –, iar ea era epuizată. Dacă îl deranja în timpul nopții, putea oricând să se mute să doarmă pe podea.

Atât era de istovită.

Și, în plus – cineva trebuia *totuși* să aibă grijă să fie bine peste noapte.

Traversă încăperea, își aruncă pantofii zdrențuiți și urcă în pat.
Oh.
O, *ceruri!*
Lumina se retrase din încăpere și auzi ușa închizându-se.
Apoi rămaseră doar ea și bărbatul acesta.
Soțul ei.

Capitolul 3

Acum cea mai mare dintre fiicele pietrarului era înaltă, albă la chip și zdravănă, iar numele ei era Ann, însă cea mai mică era mărunțică, oacheșă și bolnăvicioasă, iar numele ei era El. La scurt timp după ce împlini doisprezece ani, El căzu la pat și zăcu acolo, cu pielea precum cenușa și tremurând...

din *Regele de Piatră*

În aceeași noapte Dionysus era așezat pe tronul său, privind orgiile supușilor săi. Sub arcada măreață a catedralei în ruine, lumina torțelor pâlpâia, proiectând umbre macabre peste trupurile ce se zvârcoleau. Gemete și plescăitul înăbușit al cărnii peste carne răsunau în întuneric.

Țipetele încetaseră cu ore bune în urmă.

Nu îl excitau nici imaginile, nici sunetele. Aceste lucruri nu aveau nici un farmec pentru el. La drept vorbind, prea puține dintre plăcerile trupului aveau farmec pentru el, dacă ar fi fost s-o spună pe-aia dreaptă, însă aceasta era, în fond, o societate a desfrâului, deci era inevitabil.

În plus, îl aleseseră să le fie Dionysus – *regele* lor. Era bine să își lase supușii să sărbătorească noaptea aceea.

Dionysus zâmbi ușor în spatele lemnului neted al măștii în timp ce îi privea. Știa cine erau oamenii din spatele acelor măști de animale. Îl cunoștea pe magistratul respectabil care pipăia sânii propriei lui surori. Îl cunoștea pe contele care tocmai era sodomizat de un tânăr chipeș. Îl cunoștea pe arhiepiscopul care biciuia o femeie ce plângea.

El îi cunoștea, iar ei habar nu aveau cine era, pentru că, spre deosebire de toți bărbații idioți care fuseseră Dionysus înaintea lui, el avusese grijă să ajungă la putere fără a-și dezvălui identitatea. Pe el nu îl interesau simplul viol sau viciul. În timp ce căpeteniile de dinainte ale Lorzilor fuseseră cu gândul doar la mădulare, găoaze și alte orificii, el era preocupat de lucruri mai mărețe.

El visa la *putere*.

– Dyemore nu avea dreptul. Vulpea se ridicase din masa de trupuri și încerca să se apropie cu pas măsurat de tronul lui Dionysus. Umbla împiedicat, deoarece grația lui obișnuită fusese spulberată de vinul pe care îl băuse. Îți batjocorește autoritatea.

– Cum așa?

Dionysus își înclină capul într-o parte, privind vulpea.

Precum animalul pe care și-l alesese drept mască, individul era viclean și amăgitor. În același timp însă, vulpea reușise să rămână în viață pe parcursul ultimelor șase luni de frământări și înfruntări sângeroase care izbucniseră când bătrânul duce de Dyemore – cel care le fusese Dionysus – fusese ucis, ceea ce dusese inițial la o luptă feroce pentru putere, iar apoi la catastrofa finală, când ducele de Kyle îi descoperise și aproape le distrusese nobila societate. Prea puțini dintre cei care alcătuiseră vechea gardă a Lorzilor Haosului trecuseră cu bine de furtuna aceea.

Vulpea era unul dintre ei.

Motiv pentru care trebuia urmărit.

– A luat femeia, nu-i așa? Vulpea flutură un braț, probabil pentru a indica unde o dusese Dyemore pe Lady Jordan. Sau poate pentru că pur și simplu îi făcea plăcere să fluture brațul. Femeia era pentru *noi*. Pentru noaptea asta.

Dionysus oftă iritat.

– Nu era ducesa de Kyle. Sacrificarea ei nu ar fi însemnat măreața răzbunare împotriva lui Kyle pe care o plănuisem eu. Ridică din umeri. Am decis să i-o ofer pe Lady Jordan lui Dyemore. Fapta e consumată.

– A fost o greșeală...

Dionysus se aplecă în față, gestul brusc atrăgând mai multe perechi de ochi din mulțime, printre care și cei ai cărtiței, care se ținea în umbră, singur, sub un stâlp dărâmat.

– *Greșeala* a fost că ați răpit pe altcineva decât trebuia. Acea greșeală *ți-a aparținut*, cred.

Vulpea făcu un pas în spate înainte de a se dezmetici și de a-și apăra poziția.

– Nu am fost singurul implicat în incursiunea aceea. Au fost și cârtița și...

– Da, dar ei nu au venit acum să mi se plângă, nu-i așa? întrebă Dionysus. *Ei* nu îmi pun la îndoială autoritatea și nu-mi strică plăcerea, împiedicându-mă să mă bucur de orgii.

– Eu... eu doar voiam să te avertizez, stăpâne, spuse vulpea, plecându-și capul a supunere.

– Firește, răspunse Dionysus, îmblânzindu-și viclean tonul. Știu că îmi ești loial.

– Sunt, răspunse vulpea, ridicând prudent capul. Dyemore râvnește la tronul tău.

Dionysus oftă în sinea sa. Firește că Dyemore râvnea la tronul lui. *Toți* râvneau la tronul lui. Majoritatea însă nu aveau nici inteligența, nici cruzimea necesară pentru a-l sfida.

Dyemore, pe de altă parte...

Și să nu fi fost nimic mai mult, Dionysus ținea să își păstreze dușmanii aproape, sub stricta lui supraveghere, pentru a le înțelege mai bine planurile.

– Nu poți avea încredere în el, spuse vulpea pe un ton plângăcios. Se strecurase mai aproape. Te rog, stăpâne, ferește-te de Dyemore!

– Grija ta e înduioșătoare. Dionysus observă cârtița privindu-i din spatele stâlpului său. Haide! Să ne înfruptăm împreună din bunătăți. Adu-mi o jertfă și o vom împărți.

– O, da, stăpâne, spuse vulpea cu însuflețire. Țâșni de lângă el și se întoarse în scurt timp târând după el o zdreanță beată, cu părul de culoarea vinului roșu. Aceasta îți place?

– Îmi place, minți Dionysus.

Își lăsă degetul să alunece peste fața vlăguită a femeii – văzându-i ochii căscându-se de teamă – apoi își trecu același deget peste umărul pistruiat al vulpii.

Vulpea se înfioră la atingerea lui.

În depărtare, de lângă stâlp, cârtița făcu un pas în față, apoi încremeni. Vulpea aruncă femeia în fața tronului, astfel încât să se afle cu fața între coapsele lui Dionysus, arătându-i limpede ce avea

de făcut. Dionysus oftă în sinea lui. Mădularul îi era moale – și așa avea să rămână și în gura ei, și a oricărui altcuiva dacă doar acest lucru i s-ar fi oferit să-l stimuleze.

Dar trebuia să facă ceea ce era necesar. Era important să facă impresie – pentru el, pentru vulpe și, probabil cel mai important, pentru cărțiță.

Așa că degetele lui găsiră micul pumnal ascuns în lateralul tronului, îl ascunse în palmă și își înfipse lama în interiorul coapsei drepte, periculos de aproape de artera care se întindea chiar sub piele.

Durerea explodă și sângele îi țâșni peste degete.

Mădularul i se trezi la viață.

Își șterse degetele însângerate pe gura femeii năucite înainte de a o privi în ochii înspăimântați.

– Începe!

Când ea își aplecă gura mânjită de sânge pe organele lui genitale, Dionysus își înfipse degetul mare în rană, provocându-și o agonie dulce, extaziantă, care îi străbătu tot corpul.

Vulpea deja gâfâia la spatele ei.

Dionysus ridică privirea o singură dată, pentru a găsi cărțița și a se asigura că acesta îi urmărea, cu degetele încleștate pe stâlp, apoi închise ochii.

Da, avea să fie nevoit să se ocupe de Dyemore. Să se asigure că se descotorosise de Lady Jordan.

Și să îl spulbere ca eventuală amenințare la tronul său.

Iris se trezi a doua zi în lumina soarelui.

Clipi.

Lumina soarelui părea *teribil* de nefirească, având în vedere evenimentele înfricoșătoare din noaptea precedentă, și totuși era acolo, chiar și așa. O mică rază veselă de soare dansa de-a curmezișul podelei antice de lemn a dormitorului ducal, aproape până la patul uriaș în care era întinsă ea. Văzu fereastra prin care se strecura soarele – construită din piatră, ascuțită în partea de sus în unghiuri severe. Lambriurile de lemn din jurul acesteia erau de un maroniu roșcat-închis, minuțios sculptate în vârfuri verticale și faguri. Lambriurile se întindeau până la tavan. Dacă își dădea capul pe spate și arunca o privire dincolo de baldachinul greu, violet, al patului, reușea să deslușească marginea unui medalion sculptat chiar în mijlocul tavanului.

Iris își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă.

Îl auzea pe Dyemore răsuflând lângă ea, uniform și profund. La drept vorbind o făcea să se simtă chiar bine prezența lui acolo. Conștiința faptului că sacrificase atât de mult pentru a o proteja.

Iris se încruntă la acest gând. Chiar nu ar fi fost cazul să se simtă în siguranță cu Dyemore – știa atât de puține despre el, iar ceea ce *totuși* știa era suspect – dar, cu toate acestea, așa se simțea.

Cu multă grijă, se mută de pe o parte pe spate, cearșafurile strângându-se în jurul taliei ei și foșnind oribil. Încremeni preț de o clipă, însă răsuflarea lui nu se poticni, așa că se întoarse cu fața spre el.

Dyemore era întins pe spate, cu buzele ușor întredeschise, cu obrajii roșii. Din unghiul din care îl privea ea nasul i se ridica într-un profil tăios.

Iris se sprijini în cot.

Fruntea îi era brăzdată de cute, între sprâncene și pe obrazul neatins de cicatrice, de la nară până la colțul gurii. Nu credea că se aflau acolo în mod normal. Părea să sufere în somn.

Își așeză cu delicatețe dosul palmei pe fruntea lui. Pielea îi era fierbinte și umedă, iar Iris se încruntă îngrijorată – făcuse febră?

Oftă și își retrase brusc mâna.

Chiar dacă se simțea în siguranță cu el, rațional știa că nu avea nici un motiv să simtă astfel. Dacă îl trezea, avea s-o ia din nou din scurt, așa cum o făcuse noaptea trecută?

Iris nu era sigură că voia să accepte autoritatea acestui bărbat. Dreptul lui, în calitate de soț, de a face orice dorea cu ea.

Dreptul lui de a *o poseda* în pat.

Se cutremură, ațintindu-și privirea asupra lui, forțându-se să examineze oribila cicatrice care îi pocea jumătatea dreaptă a feței. Ducele de Kyle – Hugh, așa cum îl cunoștea ea – fusese cu ea atunci când îl văzuse pentru prima dată pe Dyemore la balul acela, cu multe luni în urmă. Acesta îi pomenise că circulau diverse zvonuri privind cicatricea. Cum că ar fi avut loc un duel între Dyemore și un tată turbat de furie din cauza unei fiice pe care o compromisese. Că propriul tată al lui Dyemore, bătrânul duce, crestase acea cicatrice pe chipul fiului său. Sau că acea cicatrice era cumva semnul unui blestem de familie.

Că Dyemore se născuse cu jumătate de față desfigurată.

Privirea ei coborî spre partea din dreapta a gurii lui, la colțul buzei răsfrânte permanent într-o ușoară expresie amenințătoare de la marginea cicatricii înfiorătoare, apoi spre cealaltă parte a gurii lui, la curba senzuală a buzelor lui. Ridică mâna, întinzându-se să atingă acea rotunjime perfectă. Încremeni, cu mâna în aer, când lumina soarelui scânteie de pe inelul cu rubin aflat pe degetul ei. Era un inel mic și frumos, delicat și creat pentru o femeie. În orice alte circumstanțe l-ar fi purtat fericită.

Aici, însă... Ei bine, era aproape un simbol de posesiune, nu-i așa?

Iris trase adânc aer în piept și își smuci mâna înainte de a-l atinge. Chiar dacă bărbatul acesta era acum *soțul* ei – în urma unui șir de evenimente teribile și din cauza propriei lui încăpățânări, rămânea în continuare un străin.

Un străin în care nici măcar nu era sigură că putea avea încredere deplină.

Clătină din cap și se ridică din patul uriaș.

Hugh și Alf probabil își ieșeau din minți de îngrijorare. Iris fusese răpită din trăsura ei, însă Parks, camerista ei personală, vizitiul și lacheii ei rămaseseră neatinși. Fără îndoială aceștia îl anunțaseră pe Hugh că fusese răpită. Și mai trebuia să se gândească și la Henry, fratele ei mai mare.

Iris locuia cu Henry și soția acestuia, Harriet, în casa lor din Londra. Deși Iris nu le dăduse o dată exactă la care avea să se întoarcă de la nunta lui Hugh și Alf, fără îndoială Henry începuse deja să-și facă griji în privința absenței ei prelungite. Era posibil chiar ca Henry să fi făcut un drum până la Londra și să fi dat alarma privind dispariția ei.

Trebuia să le dea de veste că era încă în viață. Dyemore îi spusese cu o seară în urmă că nu putea să se lase văzută în satul din apropiere, dar poate reușea să îl convingă pe vreunul dintre servitorii lui să pornească la drum pentru a-i duce un bilețel lui Hugh sau lui Henry.

Iris întoarse spatele patului și încremeni.

Într-un capăt al încăperii, cea mai mare parte a peretelui era ocupată de un uriaș șemineu medieval, cu vatra încadrată de marmură roșie ca sângele, cu vinișoare ivorii.

Deasupra poliței căminului se afla portretul unei femei.

Femeia avea părul de culoare închisă și purta o rochie cu decolteu rotunjit și talie înaltă datând din urmă cu câteva decade. Tenul

îi era atât de alb, încât artistul îl colorase în vagi umbre verzui în câteva locuri. Era obsedant de frumoasă, însă expresia tragică din ochii de un cenușiu-deschis ai nobilei doamne fu ceea ce o făcu pe Iris să se zgâiască.

Ochii ei aveau aceeași nuanță de cenușiu ca ochii lui Dyemore.

Dyemore, însă, nu exprima niciodată o emoție atât de profundă – sau nici un fel de emoție, în afară de furie. Cel puțin Iris nu îl văzuse niciodată să o facă.

Ochii lui erau la fel de reci ca gheața în miez de noapte.

Femeia din portret era probabil mama lui Dyemore. Iris reflectă, dar nu reuși să-și amintească să fi auzit nimic despre ea.

Aruncă o privire în jurul ei. În afară de patul masiv, încăperea era aproape sever mobilată. Exista o comodă delicată, sprijinită pe picioare poleite cu aur, într-un colț al camerei, două cufere așezate pe podea lângă aceasta, câteva scaune joase din catifea în fața enormului șemineu și paravanul din colț, ascunzând comoda.

Îndreptă o privire îngrijorată spre pat, însă Dyemore dormea în continuare, așa că își goli în grabă vezica și se simți mult mai bine după aceea. Din păcate acum se putea gândi la alte probleme – cum ar fi fost halul în care îi arătau hainele și ea însăși. Avea nevoie de o baie și să îi dea de veste lui Hugh, iar Dyemore avea nevoie de cineva care să-l îngrijească.

Era timpul să meargă să-i caute pe corsicani.

Deschise ușa cât mai încet posibil, pentru a nu-l trezi pe duce, și ieși pe coridor. Era complet pustiu, însă de dedesubt se auzea un murmur vag de voci.

Iris traversă coridorul și ajunse la scări. În lumina zilei, abația arăta mai bine întreținută decât i se păruse ei pe baza impresiilor din noaptea precedentă, dar tot avea un aer neglijat. Când coborî, observă că scările erau acoperite de covor, însă colțurile treptelor erau năclăite de praf. Și tablourile atârnate pe pereți ar fi avut nevoie să fie curățate, iar în aer pluteau scame minuscule, dansând în raza firavă de soare care se chinuia să ajungă înăuntru prin cele câteva ferestre. Ar fi trebuit să fie mai multe lumânări aprinse, balustrada de marmură ar fi trebuit lustruită, iar candelabrul care atârna mult deasupra capului în holul de la intrare ar fi trebuit dat jos și făcut lună.

Era ca și cum casa aceasta ar fi fost zăvorâtă și uitată.

Se încruntă, urmând vocile până traversă abația și ajunse în aripa servitorilor. Holul deveni îngust și întunecat, și coborî un scurt șir

de trepte de serviciu. La capătul lor ajunse în bucătărie, o încăpere vastă, cu tavanul jos.

Ubertino, Nicoletta şi alţi trei servitori erau aşezaţi la masa din centru.

- Bună dimineaţa, îi salută Iris când intră.

- Bună dimineaţa, Excelenţă, replică Ubertino, ridicându-se şi făcând o plecăciune.

Se întoarse spre restul servitorilor şi le spuse ceva pe un ton tăios. Aceştia se ridicară şi ei imediat, iar Ubertino i-i prezentă.

- Aceştia sunt Valente şi Bardo, care l-au adus pe preotul englez noaptea trecută.

Cel dintâi era un tânăr mătăhălos, cu părul negru şi bogat strâns la spate într-un coc dezordonat. Acesta o privi sfios pe sub genele lui extravagante. Cel de-al doilea era un bărbat posomorât, de treizeci şi ceva de ani, cu fire argintii strecurându-se în părul arămiu. Purta o vestă roşu aprins care îi făcea ochii albaştri să pară aproape nefiresc de luminoşi.

- Iar acesta este Ivo, încheie Ubertino.

Ivo era servitorul care o adusese în abaţie noaptea trecută. Era înalt şi osos, iar faţa îi fu năpădită de pete roşii când se văzu ţinta atenţiei ei.

- Mă bucur să aflu cum vă cheamă, spuse Iris.

- Ei nu ştiu engleză, replică Ubertino pe un ton de scuză. Dar, dacă doriţi, pot să le transmit cuvintele voastre.

- Desigur, spuse Iris.

Ubertino le murmură celorlalţi soldaţi în corsicană. Doar Valente - care îi zâmbi lui Iris - îşi schimbă expresia.

- Nu există nici un servitor englez aici? întrebă ea curioasă.

- Nu, Excelenţă, replică Ubertino. *Lo duca* i-a alungat pe englezi când am venit. Nu are încredere în oamenii din locul acesta.

- Ah!

Iris îşi aminti că Dyemore spusese ceva similar şi cu o seară în urmă.

Nici nu era de mirare că abaţia avea un aer părăsit. În mod normal ar fi fost nevoie de un întreg batalion de servitori pentru a avea grijă de o casă ca aceasta. O cameristă şi două duzini de bărbaţi, dintre care majoritatea, aparent, erau însărcinaţi cu paza, nu erau nici pe departe suficienţi.

Dădu din cap.

– Ducele încă doarme. Aș dori să se ocupe cineva de el. Dar, mai întâi, poți trimite un mesager călare să-i ducă o scrisoare ducelui de Kyle?

– Desigur, voi merge direct la *lo duca*, spuse Ubertino cu gravitate. Dar mă tem că nu e posibil să trimitem un mesager călare la acest duce de Kyle.

– Dar de ce nu? întrebă Iris încercând să zâmbească. Sunt, în fond, noua voastră ducesă.

– Așa e, Excelență, și sunt teribil de rușinat că nu vă pot ajuta, însă Excelența Sa a poruncit ca toți bărbații să rămână aici să vă păzească, replică Ubertino. Până nu se trezește el să poruncească altfel, vom face întocmai ceea ce ne-a cerut.

Iris se strădui să își păstreze expresia neutră, simțind o fierbințeală inundându-i fața. Era umilitor că servitorii refuzau să i se supună – oricât de plin de regret ar fi părut Ubertino.

Și, mai mult, o irita faptul că nu putea să-i dea de veste lui Kyle.

Trase adânc aer în piept.

– Atunci ar fi posibil să fac o baie?

– Da, da, desigur, Excelență.

Ubertino se întoarse spre Nicoletta și îi spuse ceva într-un torent de cuvinte. Servitoarea se posomorî, clătină din cap și îi răspunse pe un ton răstit.

Ubertino insistă, iar în cele din urmă femeia plescăi nemulțumită și se duse la sobă, unde se afla deja o oală cu apă, aburind deasupra cărbunilor. Ceilalți trei servitori începură să umple oale mari cu apă dintr-un rezervor.

Iris ridică întrebătoare din sprâncene spre Ubertino.

– Ah, spuse el, cu fața puțin mai roșie de la cearta cu servitoarea. Nicoletta spune că poate veți dori să serviți micul dejun până se încălzește apa pentru baie. Ea înțelege engleza, îi mărturisi el în șoaptă, dar nu o vorbește.

– Asta e bine de știut, replică Iris. Și da, voi servi micul dejun cât aștept.

Ubertino păru ușurat.

Nicoletta se întoarse cu un uriaș vas de lut plin cu ceai și îl trânti pe masa de lemn a bucătăriei, în timp ce Iris se așeză. Valente îi aduse un coș de pâine și câteva ouă fierte tari. Bardo îi oferi o farfurie

cu unt și o alta cu brânză, iar Nicoletta îi turnă ceai într-o ceașcă delicată de porțelan. Ivo, aparent, era însărcinat să întrețină focul și să încălzească apa.

Iris sorbi din ceai și aproape își opări limba. Ceaiul era suficient de tare cât s-o facă să clipească rapid. Dar îi zâmbi Nicolettei chiar și așa.

Nicoletta își încrucișă brațele dolofane sub sâni și coborî sprâncenele, privind-o pe Iris.

Iris oftă în sinea ei și își întinse unt pe pâine. Știa că nu ar fi fost o idee bună să le ofere mâncare servitorilor, chiar dacă se afla în momentul acela pe domeniul lor – în bucătărie. Din hainele ei aproape că nu mai rămăseseră decât niște zdrențe, era murdară și avea mare nevoie de o baie, dar, chiar și așa, era totuși stăpâna casei. Iar acest statut o separa inevitabil de ei.

Înghiți o îmbucătură de pâine.

– E delicioasă.

Nicoletta – care probabil făcuse acea pâine – nu își schimbă deloc expresia.

Poate că armistițiul pe care Iris crezuse că îl încheiase cu servitoarea cu o seară în urmă se sfârșise.

Oftă și i se adresă lui Ubertino.

– Tu vorbești engleză destul de bine. Cum ai învățat?

– Mulțumesc, Excelență. Făcu o plecăciune. În tinerețe am fost marinar, iar corabia mea dădea adesea peste alte corăbii din diverse țări. Când se întâmpla acest lucru, pasagerii acelor corăbii deveneau... oaspeți pe corabia noastră. Mare parte dintre acei oaspeți erau englezi.

Rânji din nou, cu un aer ușor poznaș.

Iris încremeni cu ceașca ridicată la buze și miji ochii spre el. *Dădea peste...?* Cumva Ubertino tocmai îi mărturisise că fusese *pirat?*

Puse ceașca jos cu multă grijă și le aruncă o privire celorlalți servitori. *Toți* fuseseră cândva pirați?

Valente și Bardo îi susținură privirea cu o expresie destul de inocentă. Iris clătină din cap și își luă din nou ceașca.

– Ah... chiar așa. Și mai există printre servitori vreunul care să vorbească engleza?

Ubertino ridică din umeri.

– Valente știe puțină engleză. Ceilalți, nu prea. Dar mulți sunt ca Nicoletta și înțeleg mai mult decât pot exprima, Excelență. Toți știu că sunteți ducesa lor acum.

– Ah. Iris sorbi din nou din ceai, amintindu-și că ducele zăcea neclintit în pat, cu fața brăzdată de hidoasa cicatrice stacojie. Ubertino?

– Excelență?

Iris ezită, apoi decise să îl întrebe direct.

– Știi cum s-a ales ducele cu acea cicatrice?

Însă Ubertino clătină din cap.

– Nu, Excelență.

Iris dădu din cap, încruntându-se și întrebându-se dacă *exista* cineva care să știe cum ajunsese să sufere acea tăietură oribilă de-a curmezișul feței. Fără îndoială fusese îngrozitor atunci când se întâmplase. Tăietura probabil că îi despicase fața de la frunte până la bărbie. Cât de dureros trebuie să fi fost! Cât de îngrozitor gândul că avea să rămână astfel slutit pe viață.

Se încruntă, tulburată de sentimentul de compătimire pe care i-l trezise ducele. Nu părea genul de bărbat căruia să-i placă să fie compătimit.

Își termină micul dejun și se ridică de la masă.

– Mulțumesc. Pâinea a fost minunată – proaspătă și cu o coajă crocantă grozavă.

Nicoletta își trase nasul și începu să strângă masa.

Ubertino își dădu ochii peste cap.

– Nicoletta spune că se bucură că v-a plăcut mâncarea ei.

Ignoră fățiș faptul că Nicoletta nu scosese nici un cuvânt.

Femeia mormăi și le aruncă rapid câteva cuvinte tăioase celorlalți servitori. Apoi se întoarse spre Iris și flutură din mâini ca pentru a o alunga.

Gestul păru să îl copleșească de rușine pe Ubertino. Căscă ochii mari, dar apoi zâmbi, făcu o plecăciune simandicoasă și spuse apăsat:

– Suntem *cu toții* bucuroși să vă servim. Vă voi conduce în apartamentul ducal, iar restul vor aduce apa când va fi fierbinte.

Iris își înăbuși un zâmbet și porni înainte.

Se așteptase ca Dyemore să se fi trezit cât fusese ea plecată, însă când intră în cameră, îl găsi tot zăcând în pat.

Iris se încruntă.

– De regulă Excelența Sa s-ar fi trezit deja până la ora asta, murmură Ubertino în spatele ei, confirmându-i temerile.

Dormea încă, nu?

Inima i se opri în piept timp de o clipă. Se duse la patul uriaș și se aplecă asupra lui.

Uite! Îi văzu pieptul ridicându-se și coborând sub mătasea neagră subțire a hainei de casă.

Răsuflă, simțindu-se îmbătată de ușurare când îl privi.

– *Lo duca* e prea fierbinte, spuse Ubertino din cealaltă parte a patului. Am să aduc niște apă rece și proaspătă.

Corsicanul se strecură afară din încăpere, însă atenția lui Iris rămase ațintită asupra lui Dyemore.

Părea să fi împins la o parte cuvertura și să-și fi descheiat primii câțiva nasturi ai tunicii. Sudoarea i se strânsese într-o baltă mică la baza gâtului, chiar la intersecția claviculelor, iar Iris deslușì câteva firicele de păr negru ițindu-se de sub mătasea neagră. I se lipiseră de piept din cauza umezelii.

Îl văzuse pe bărbatul acesta *gol pușcă*.

Gândul o făcu să se încălzească. Era atât de... de... *masculin*, chiar și așa cum zăcea acolo, rănit și cufundat în nesimțire. Fierbințeala se rostogolea în valuri de pe el, aproape îi putea simți mirosul bărbătesc și o lovi impulsul bizar de a-i atinge gâtul...

Are febră.

Revelația îi făcu inima să se strângă. Febra putea ucide un om.

Ușa se deschise și apăru din nou Ubertino, urmat de restul servitorilor. Avea în mâini vin, pâine și o carafă cu apă.

– Am să mă ocup de Excelența Sa câtă vreme vă îmbăiați.

Valente ducea o cadă de aramă pentru băi de șezut. În spatele lui veneau Bardo și Ivo, amândoi cărând vase uriașe cu apă aburindă. Ultima venea Nicoletta, cărând în brațe un teanc de prosoape. Nicoletta traversă dormitorul și se duse la o ușă interioară, ceilalți urmând-o cuminți.

Iris aruncă o privire prin ușă și văzu că dincolo de aceasta se afla o cameră de toaletă. Nicoletta deja supraveghea umplerea căzii.

Iris se întoarse din nou spre dormitor. Avea nevoie de ceva în care să se îmbrace după ce se spăla.

Se duse la comodă și deschise sertarul de sus. Înăuntru se aflau batiste, ciorapi și lenjerie de corp. Sertarul de dedesubt, însă, conținea cămăși – cămășile *lui*. Scoase una și o ridică în aer. Avea să fie o ținută rușinos de sumară, desigur, dar avea să-i acopere trupul de la gât până la genunchi.

Aducând puțin cu o cămașă de corp.

Și nu era ca și cum ar fi avut *altceva* de îmbrăcat.

Luă și o pereche de ciorapi, apoi servitorii se retraseră din camera de toaletă – toți în afară de Nicoletta.

Iris strânse cămașa și ciorapii la piept și intră în camera de toaletă.

Nicoletta o aștepta, cu mâinile pe șolduri și cada de aramă aburind blând lângă ea. Apa caldă abia dacă fusese suficientă cât să o umple câțiva centimetri, însă era de-ajuns.

Iris închise ușa dormitorului și puse hainele curate pe un scaun. Camera de toaletă conținea un pat mic – probabil pentru o cameristă sau un valet –, un dulap înalt cu multe sertare mici și două scaune.

Nicoletta se apropie în grabă de ea și începu să îi dezlege șiretul de la spatele rochiei.

Iris simți ceva din ea relaxându-se. Acest moment, cel puțin, îi era familiar. Nu era nevoie de un limbaj comun între o lady și camerista ei ca aceasta din urmă să o poată dezbrăca. Sarcina era aceeași indiferent de țară.

Nicoletta o ajută să-și dea jos corsajul, plescăind dezaprobator când văzu petele și ruptura din dreptul cusăturii de la umăr. Îi dezlegă apoi fustele și le lăsă să cadă la picioarele lui Iris. Ea păși deoparte și rămase nemișcată, lăsând-o pe cameristă să-i dezlege șnurul corsetului. Acesta din urmă era un articol de îmbrăcăminte destul de solid și, prin urmare, era încă într-o stare destul de bună.

Dedesubt cămașa ei de corp era boțită și umedă de la contactul cu pielea. Iris se așeză pe un scaun pentru a se descălța de pantofi și ciorapi, apoi se grăbi să își tragă cămașa de corp peste cap. Se înfioră când aerul răcoros o atinse pe pielea goală.

Fără a mai zăbovi, se așeză în micuța cadă de aramă pentru băi de șezut.

„Oh, ce bine e." O clipă se mulțumi să se relaxeze în apa fierbinte, în timp ce Nicoletta forfotea prin încăpere, bombănind și scuturându-i hainele, și reflectă la ceea ce se petrecuse în ultimele douăzeci și patru de ore.

Era căsătorită. Din nou.

Preț de o fracțiune de secundă, fața i se boți într-o expresie mâhnită, dar apoi și-o netezi înainte să apuce camerista să se întoarcă și să o vadă.

Nu... nu așa își dorise să fie viața ei.

Sperase că, după căsnicia ei cu James – o „partidă bună" cu un bărbat cu aproape douăzeci de ani mai în vârstă decât ea –, avea să i se ofere șansa de a se căsători din dragoste. Sau, în lipsa iubirii – căci nu avea o fire atât de romantică, încât să se păstreze la nesfârșit pentru un vis imposibil –, din afecțiune. Iris își dorea un gentleman care să savureze aceleași ocupații ca ea – cititul în fața focului, mersul la teatru iarna, plimbatul la țară în timpul verii.

Genul acesta de activități cotidiene simple.

Dar, mai presus de orice, tânjea să aibă propriii copii. O *familie* a ei. La un moment dat, cu câteva luni în urmă, sperase că Hugh, ducele de Kyle, ar fi putut să o ajute să își întemeieze acea familie. Însă acest lucru fusese înainte ca el s-o cunoască pe Alf și înainte ca cei doi să se îndrăgostească. În momentul acela Iris îi spusese lui Hugh, cât se poate de categoric, că, la drept vorbind, o căsătorie între ea și el pur și simplu nu ar fi fost *posibilă*.

Își dorise un bărbat care să o *iubească*.

Pentru că adevărul era că se simțea singură.

O, avea prieteni, dar nici unul dintre ei nu era apropiat – nu mai avea pe nimeni apropiat de la moartea lui Katherine, prietena ei cea mai dragă din copilărie. Îl avea pe fratele ei și pe cumnata ei, dar ei nu erau *ai ei*.

Toată viața își dorise un grup de oameni apropiați, o familie care să o cunoască în profunzime – tot ceea ce era bun în ea și tot ceea ce era rău – și care să o iubească oricum.

O familie în care să poată fi ea însăși.

În schimb se căsătorise cu un străin – un străin violent, poate chiar periculos – care totodată îi salvase viața.

Iris fu nevoită să se întoarcă în prezent, când Nicoletta veni în grabă la ea și începu să-i scoată agrafele din păr. Dar oricât de atentă ar fi fost Nicoletta – iar Iris își dădu seama că servitoarea se străduia să fie blândă –, părul îi era teribil de încâlcit.

Iris se strâmbă de fiecare dată când se simți trasă de păr.

Când toate agrafele fură îndepărtate într-un final, camerista își lipi mâna pe ceafa lui Iris și apăsă ferm.

Iris se aplecă în față, punându-și capul între genunchii îndoiți.

Simți apă caldă revărsându-i-se peste cap. Degetele puternice ale Nicolettei îi săpuniră părul. Săpunul mirosea a ceva plăcut – portocale, poate –, iar Iris se lăsă alinată de mișcările mâinilor dibace ale cameristei.

Un nou val de apă caldă peste capul ei o făcu să tresară. Era o senzație agreabilă, însă.

Își dădu pe spate părul ud leoarcă, dar curat, și începu să se spele. Frecționând pentru a îndepărta întreaga teroare, epuizare și neliniște prin care trecuse. Lăsând apa proaspătă să spele de pe ea tot ceea ce se petrecuse în ultimele câteva zile.

Și ceea ce ar fi putut să se petreacă.

Când termină, Nicoletta îi întinse un prosop mare cu care să se șteargă.

Iris ieși din cada de aramă, simțindu-se renăscută. Era ducesa de Dyemore acum, indiferent ce presupunea acest lucru și, la drept vorbind, ar fi preferat să presupună ceva pozitiv, dacă i s-ar fi dat de ales. Poate că... poate că avea să reușească, într-un fel sau altul, să își întemeieze o familie cu Dyemore.

Dacă Dyemore își revenea de pe urma rănii pe care i-o provocase ea.

Încruntându-se, se șterse energic cu prosopul, apoi luă hainele curate pe care și le pregătise pe scaun. Dumnezeule, spera că Dyemore nu avea nimic mai grav decât o ușoară febră.

Spera că avea să se trezească cât mai repede.

Iris își trase cămașa peste cap. Într-adevăr îi ajungea până la genunchi, iar mânecile îi cădeau până peste mâini.

Auzi un sunet și ridică privirea la timp pentru a o vedea pe Nicoletta acoperindu-și gura cu ambele mâini, în mod evident încercând să-și ascundă un zâmbet.

Susținu privirea ochilor căprui ai femeii mai în vârstă și, preț de o clipă, încremeniră amândouă.

Apoi buzele lui Iris tresăriră într-un zâmbet.

– Da, ei bine, nu aveam nimic altceva la îndemână.

Nicoletta plescăi, spuse ceva în limba ei, apoi o ajută să își suflece mânecile. Iris își trase ciorapii în timp ce Nicoletta scoase de undeva

un pieptăn și îi îmblânzi răbdătoare părul încâlcit. Când termină, ca merista prinse părul încă umed al lui Iris într-o împletitură nu foarte strânsă și i-o legă la capăt cu o panglică.

– Mulțumesc, spuse Iris.

Nicoletta nu zâmbi, însă chipul ei se îmblânzi oarecum. Făcu o reverență și se grăbi să iasă, cu brațele încărcate de hainele murdare. Iris speră că se dusese să caute o soluție pentru a le curăța și repara, nu pentru a le arunca pe toate.

Rămasă singură, Iris își plimbă privirea prin micuța încăpere și se înfioră. Adevărul era că o cămașă nu o îmbrăca suficient. Ar fi trebuit să vadă dacă nu cumva Dyemore avea o altă haină de casă pe care să o poată împrumuta.

Sau poate o pelerină.

Însă când deschise ușa dormitorului primul lucru pe care îl văzu fu noul ei soț, stând în picioare lângă pat, cu ochii de cristal ațintiți asupra ei.

– Ce cauți îmbrăcată în cămașa mea? întrebă el, cu vocea lui înecată de fum.

Capitolul 4

– Nu putem face nimic pentru El? întrebă Ann.

– Mă tem că nu, răspunse pietrarul. Căci mama voastră a adus-o pe lume în câmpul de piatră, ademenită acolo de stafiile de cremene care bântuie locul acela în timpul nopții. Acele stafii au răpit focul inimii lui El încă de la prima ei răsuflare. Și fără acel foc... Bătrânul clătină din cap. Nu va trăi suficient să devină femeie...

din *Regele de Piatră*

Raphael ținea strâns stâlpul patului, străduindu-se din răsputeri să nu se clatine. Ducesa lui stătea în prag ca o naiadă speriată, cu silueta învăluită într-una dintre propriile lui cămăși. Părul îi fusese împletit ca al unei fetișcane și îi atârna peste un umăr, umezind batistul fin al cămășii.

Și făcându-l transparent.

I se păru că deslușește vârful unui sfârc, trandafiriu și ascuțit, și simți ceva strângându-i-se în vintre. *Dumnezeule*, era ca și cum ar fi fost goală în fața lui.

Își smulse privirea de la acea priveliște și se concentră asupra chipului ei. Ochii ei albaștri-cenușii erau mari și speriați. Arăta de doisprezece ani.

Ei bine, ar fi arătat dacă nu i-ar fi văzut naibii sfârcul.

Ea clipi și păru să își vină în fire.

– De ce te-ai ridicat din pat?

El ridică o sprânceană.

– Am simțit nevoia să mă ușurez.

Două pete de culoare înfloriră pe obrajii ei, un trandafiriu palid. Ar fi putut să-și petreacă zile întregi încercând să reproducă exact nuanța aceea pe hârtie și nu s-ar fi plictisit niciodată.

– Ai febră, cred, spuse ea cu asprime. Poate ar trebui să te întorci în pat.

– Sunt bine, spuse el, ignorând firicelul de sudoare care îi șiroia pe mijlocul spatelui. Cămașa mea?

Ea înșfăcă în pumni pieptul cămășii, ca și cum i-ar fi fost teamă că ar fi putut să o smulgă de pe ea. Batistul fin se întinse și se mulă, conturându-i sânii scandalos de amănunțit. Oare o făcea *intenționat?*

– Nu aveam nimic altceva curat ca să iau pe mine.

Cuvintele ei îl făcură din nou atent la conversație.

– Ah, desigur.

Ar fi trebuit să-și dea seama.

Ubertino îl informase că Iris făcea baie când îl trezise cu vin și pâine, pe care i le servise drept mic dejun.

Se duse cu pas măsurat la comoda lui. Trebuia să găsească o haină cu care să o acopere – măcar pentru a nu-și pierde mințile.

În spatele lui o auzi spunând:

– Există vreun loc de unde să îmi pot face rost de veșminte adecvate?

El se întoarse ținând în mână una dintre hainele lui de casă.

– Nu. Singura femeie din abație e Nicoletta, iar ea nu e nicidecum de dimensiunile tale.

Ea luă tunica din mâinile lui, privindu-l plină de speranță.

– Cu siguranță orașul din care a venit vicarul are o croitoreasă sau ceva de genul acesta.

El clătină din cap chiar înainte ca ea să termine de vorbit.

– E mult prea periculos să mergi în oraș fără mine. Nu vreau ca Lorzii să afle că ești în viață înainte de a mă fi repus pe picioare.

– Dar cu siguranță...

– *Nu.*

Tonul lui brutal o făcu să încremenească pentru o clipă chiar în timp ce îmbrăca tunica de casă.

Strânse din buze.

– Pot cel puțin să-i trimit o scrisoare ducelui de Kyle pentru a-l informa că sunt în siguranță?

El se încruntă la acest gând.

– Nu.

Ea își îngustă ochii și termină de îmbrăcat haina de casă. Tivul tunicii se târa pe podea, iar negrul de abanos al țesăturii îi făcea pielea să radieze.

Chiar nu ar fi trebuit să deplângă faptul că îi ascundea silueta.

– Mă va căuta, spuse ea, cu o notă clară de sfidare. Va fi *îngrijorat*. Nu-mi imaginez că a-i liniști temerile ne-ar putea face vreun rău ție sau mie.

– Ah, nu? se răsti el. Și dacă Lorzii Haosului îl urmăresc pe servitorul meu până la Kyle – dacă află că ești în viață câtă vreme eu încă mă refac de pe urma acestei răni?

Ea își împreună sprâncenele într-o expresie încruntată.

– Cu siguranță oamenii tăi ne pot păzi pe amândoi.

– Nu înțelegi cât de mare e primejdia. Raphael își încleștă fălcile, luptându-se cu amețeala, încercând să îi explice situația pentru a o împiedica să facă vreo prostie. Lorzii Haosului își desfășoară orgiile prin părțile acestea de zeci de ani deja. Au o influență profundă asupra localnicilor. La drept vorbind, tatăl meu s-a aflat în fruntea societății lor ani la rând. Orgia la care ai fost noaptea trecută s-a petrecut pe propria mea moșie.

– Poftim? Se zgâi la el cu o expresie care aducea a oroare. I-ai *invitat* să își facă poftele murdare pe proprietatea ta?

– Nu, se răsti el iritat. Nu e nicidecum atât de simplu. Umărul îi pulsa ca o minge încinsă și își încleștă mai strâns mâna pe stâlpul patului. Lorzii fac tot ce poftesc – iar ceea ce poftesc e să-și țină

în continuare orgiile la catedrala în ruine de pe moșia mea. Tatălui meu i-a plăcut să-i primească acolo. Când am descoperit că Lorzii intenționau să-și desfășoare aici ritualul de primăvară, mi-am dat seama că e în interesul meu să-i las să-și vadă nestingheriți de planuri.

– În interesul tău în calitate de membru al Lorzilor Haosului, adică.

Începu să se retragă discret spre ușa dormitorului, ca și cum ar fi putut să fugă îmbrăcată doar în cămașa lui și cu tunica de casă.

Lui Raphael îi veni să râdă, însă nu mai râsese cu adevărat de ani buni.

Trase adânc aer în piept și făcu rapid câțiva pași mari în față, apoi o înșfăcă de umeri.

Ea tresări, iar el fu lovit de amețeală.

Preț de o clipă i se păru că era posibil să vomite.

– Dă-mi drumul, spuse ea. Dă-mi drumul, altfel...

– Altfel *ce?* Arcui o sprânceană. Deja m-ai împușcat.

Dacă intenționase să o facă să se simtă stingherită, nu reușise.

– Da, așa e.

Ochii ei albaștri-cenușii îi întâlniră pe ai lui fără șovăială, iar el nu se putu abține să nu îi admire curajul.

O strânse de umeri. Săpunul pe care îl folosise la baie fusese probabil parfumat cu portocale, căci mirosul părea să îl învăluie.

– Nu sunt membru al Lorzilor Haosului.

– Atunci ce căutai acolo noaptea trecută? De ce erai gol și purtai o mască, pregătit să participi la orgia lor?

– Pentru că intenționez să mă infiltrez printre ei, scrâșni el. Încăperea începea să se învârtă cu el. Să aflu cine este Dionysus și să îl distrug. Să îi distrug pe toți.

Ea ezită.

– Nu... nu știu dacă să te cred.

– Mă doare-n cot, minți el și se prăbuși greoi peste ea.

Ea țipă când o izbi greutatea lui, dându-se în spate și lipindu-se de perete, însă ridică brațele pentru a-l sprijini. Fața lui se îngropă în gâtul ei, buzele pe pielea ei moale și răcoroasă, iar mâna lui stângă ateriză cumva pe sânul ei.

Și ce bine că era așa.

Nu. Nu, astfel de lucruri nu erau pentru cei de teapa lui. Trebuia să reziste. Să se desprindă de ea.

Dar părea incapabil să o facă.

– Arzi, icni ea.

– Atunci nu ar trebui să mă atingi, spuse el cu seriozitate. Vei fi mistuită.

– Prea târziu, murmură ea și se răsuci, încercând să îl tragă, pre supuse el, spre pat. Ești teribil de greu...

– Am sufletul turnat din plumb.

– ... și delirezi, încheie ea categoric. Am nevoie de ajutor.

El se clinti la acele cuvinte.

– Nu pleca.

Ochii îi erau atât de frumoși.

– Trebuie să-l caut pe Ubertino.

El înălță capul, ațintindu-și privirea în ochii ei ca norii de furtună.

– Promite-mi că n-ai să pleci din abație.

Dacă îl părăsea, toată lumina avea să îl părăsească și ea.

Iris își feri privirea, iar el își dădu seama că voia să mintă.

– Promite-mi, îi ceru el sever.

Privirea ei se întoarse spre a lui.

– Îți promit.

– Bun.

Apoi făcu singurul lucru care i se păru firesc.

O sărută.

Iris icni. Gura lui Dyemore *ardea*. Aproape întreaga lui greutate se apăsa peste ea – și nu era un bărbat mic –, însă sărutul fu ceea ce o sperie cel mai tare.

Era...

Îi simțea *gustul*, al vinului pe care probabil îl băuse în dimineața aceea, mirosul de fum din părul lui plutind în jurul feței ei, fierbințeala rostogolindu-se din el în valuri. Era atât de copleșitor de *masiv*, atât de dureros de *masculin*.

Fusese căsătorită. Mai fusese sărutată și altă dată – firește că da –, însă nu fusese așa.

Nu mai cunoscuse nimic *asemănător*.

Era ca și cum femeia din ea se trezea la viață și aducea la suprafață bărbatul din el. Inima ei își acceleră bătăile, sfârcurile i se ridicară și i se întăriră, sexul i se umezi și fu năpădită de *senzații*... peste tot.

El se clătină, iar ea își veni brusc în fire, smulgându-se de sub buzele lui. Gura ei alunecă stângace peste marginea feței lui și peste pielea netedă a cicatricii.

Se smuci în spate, tresărind la acel contact. I se părea mult prea intim, cumva.

–Ar... Vocea i se frânse și fu nevoită să și-o dreagă. Ar trebui să te întinzi.

El gemu, iar ea începu să-și facă griji cu adevărat. Chiar și când se simțise extrem de rău, în ziua precedentă, tot reușise să se exprime articulat – mai mult decât coerent.

Acum capul îi atârna moale pe umărul ei, iar fața îi era atât de fierbinte pe gâtul ei încât îi era teamă că avea să-i însemneze pielea precum un fier înroșit. Târându-l pe jumătate, îl conduse spre pat. El se poticni, brațul lui încolăcindu-se în jurul umerilor ei, iar Iris aproape căzu cu el. Însă găsi forța să își păstreze genunchii drepți și să rămână în picioare. Dacă ar fi căzut acum, nu ar mai fi reușit să îl ridice niciodată. Unde dispăruse Ubertino? Cum îndrăznea să își abandoneze astfel stăpânul?

Iris strânse din dinți și îl cără pe Dyemore ultimii câțiva metri până la pat.

Îl împinse spre pat, gâfâind, iar Dyemore căzu peste acesta. Din fericire, mai avu putere cât să se târască pe saltea, însă Iris îi văzu brațele tremurând.

Panica începu să îi inunde gâtul, sufocând-o.

Nu se putea întâmpla așa ceva. *Supraviețuise* rănii provocate de glonț. Se certase cu ea cu doar câteva momente în urmă.

Dumnezeule bun, nu putea muri de infecție acum.

Smuci cuvertura, trăgând-o de sub el, și îl ajută să se bage sub plapumă. Tremura ca și cum i-ar fi fost frig, însă la atingere pielea îi era fierbinte, iar Iris îi văzu fruntea scăldată în picături de sudoare.

Poate că... poate că doar făcuse un efort excesiv ridicându-se prea repede din pat.

Dar chiar în timp ce încercă să se convingă singură, Iris porni în grabă spre ușă. O deschise larg și fugi spre scări, strigând:

– Ubertino! Nicoletta! Ivo!

Auzi un zăngănit de dedesubt când țâșni în jos pe scări. Unul dintre servitori – îl văzuse cu o seară în urmă, dar în ruptul capului nu-și amintea dacă îi fusese prezentat – îi ieși în întâmpinare pe scări. Bărbatul ridică o mână ca pentru a o opri, împreunându-și sprâncenele negre și stufoase.

– Nu!

Ea îl lovi peste mână, împingându-i-o deoparte, și trecu furtunos pe lângă el, ignorându-i strigătul.

Camera de zi în care deveniseră soț și soție prin acea ceremonie de tot râsul se afla la nivelul acesta. Trânti ușă după ușă, deschizându-le pe rând, până găsi salonul și se năpusti înăuntru. Uite! Carafa cu vin se afla pe un bufet. O înșfăcă și, răsucindu-se pe călcâie, îl văzu în prag pe Ubertino, holbându-se confuz la ea.

– Excelență?

– Ducele s-a prăbușit, spuse ea. Vino cu mine!

Nicoletta era pe coridor, încruntându-se bănuitoare, alături de Valente și Ivo.

Iris îi conduse pe toți sus.

Năvăli în dormitor și o singură privire spre pat fu de-ajuns ca să vadă că ducele nu își revenise deloc.

Nicoletta exclamă ceva și trecu pe lângă ea, grăbindu-se să ajungă la bolnav. Servitoarea se aplecă asupra lui, atingându-l pe față.

Ducele murmură ceva în corsicană, însă nu deschise ochii. Nicoletta își strânse buzele într-o linie subțire. Se ridică și începu să le împartă ordine tăioase celorlalți servitori.

Toți trei ieșiră în fugă din încăpere.

Iris se afla deja de cealaltă parte a patului și, ca și cum s-ar fi înțeles, atât ea, cât și Nicoletta începură să dea la o parte plapuma. Tunica neagră a ducelui era udă de sudoare, iar pieptul i se ridica și cobora rapid.

Împreună, îl ajutară să se ridice în capul oaselor, iar Iris îi turnă puțin vin în gură. El bău, apoi întoarse capul într-o parte, schimonosindu-se. Degetele i se împleticeau pe nasturii hainei de casă.

Iris ridică privirea și întâlni ochii negri ai Nicolettei. Nicoletta avea un aer îngrijorat.

Iar acest lucru, mai mult decât orice altceva, o înspăimântă pe Iris.

Împinse blând deoparte mâinile lui Dyemore și îi descheie tunica, apoi dădu la o parte mătasea fină, dezgolindu-i pieptul înfierbântat și asudat. Îi scoase brațul din mânecă, strângând din dinți când el gemu la acel gest.

Servitorii bărbați se întoarseră. Aveau cu ei carafe cu apă, prosoape și alte obiecte.

Nicoletta luă o pereche de foarfece și tăie bandajul de pe umărul ducelui. Straturile de la exterior erau uscate, însă, pe măsură ce servitoarea le tăie și le îndepărtă, deveni evident că straturile aflate mai aproape de piele erau îmbibate cu sânge și alte fluide.

Iris strâmbă din nas.

Rana puțea.

Mirosul îi aminti de momentele în care se ocupase de răniți după micile confruntări armate de pe continent. O făcuse în ciuda împotrivirii vehemente a lui James, căci fuseseră atât de mulți răniți și atât de puține persoane disponibile să ajute, încât Iris considerase că era de datoria ei să o facă. Fiind o tânără de condiție nobilă, nu i se permisese să facă prea multe în afară de a spăla fețele băieților și bărbaților muribunzi, a scrie epistole către cei de acasă pentru cei care erau coerenți și, în general, a strânge după restul, însă imaginile, sunetele și în special *mirosurile* din acele momente se dovediseră foarte greu de uitat.

Nicoletta trase la o parte bandajul și dădu la iveală o masă de țesut umflat, de un roșu violent. Suturile pe care le făcuse Iris cu o seară în urmă dispăruseră în acel haos tumefiat.

Iris trase adânc aer în piept. Văzuse oameni murind în câteva zile de la răni infectate atât de grav ca aceasta.

Nicoletta luă un vas de lut turtit și îi scoase dopul. Băgă o lingură de lemn în gura largă a vasului și scoase o cantitate generoasă de miere scânteietoare.

– Nu încă.

Iris îi opri mâna.

Servitoarea se încruntă și îi arătă că voia să întindă mierea pe rană.

– Da, știu, spuse Iris. Dar mai întâi... Aruncă o privire în jurul ei și le făcu semn lui Ubertino și Valente să se apropie de pat. Veniți încoace!

– Excelență? întrebă Ubertino.

Iris îl privi pe servitor, văzând îngrijorarea din ochii lui de un albastru luminos.

– Am nevoie ca tu și Valente să îl țineți pe duce imobilizat, cât timp Nicoletta și cu mine ne vom ocupa de rană. S-ar putea să îl doară și nu are voie să facă nimic care să-i agraveze starea.

– Da, Excelență.

Ubertino îi spuse ceva lui Valente, iar cei doi bărbați își ocupară locurile de o parte și de cealaltă a patului, mâinile lor țintuind antebrațele ducelui.

Ubertino ridică privirea spre Iris.

Iris îi făcu semn din cap.

Apoi luă carafa și turnă vinul direct peste rană.

Ducele țipă și încercă să se smucească, însă servitorii îl ținură țintuit pe perne.

Ochii lui de cristal se deschiseră, ațintind o privire acuzatoare asupra lui Iris, care continuă să toarne vinul pe pielea lui purulentă.

– Ești crudă, gâfâi el, iar ea șovăi.

Alcoolul probabil îl ustura. Probabil îl ustura teribil. Dar văzuse doctorii procedând astfel când tratau oameni cu răni infectate.

Pacienții acestora nu supraviețuiseră întotdeauna.

În cele din urmă carafa fu goală, iar Iris se dădu la o parte.

Privirea lui nu se desprinse de pe ea nici măcar când Nicoletta se aplecă în față să aplice mierea, întinzând-o cu grijă peste rană. Nu se clinti, nici măcar nu tresări cât timp lucră servitoarea, deși fără îndoială era și aceasta o procedură dureroasă, căci Nicoletta apăsa substanța lipicioasă pe carnea mustind de sânge și puroi.

În schimb rămase cu ochii lui stranii ațintiți asupra lui Iris.

Iar ea nu putu face nimic altceva decât să îi susțină privirea, stând acolo ca și cum ar fi fost un șoarece hipnotizat de un șarpe pe moarte. În cele din urmă pleoapele i se închiseră exact când Nicoletta se îndepărtă să pună din nou capacul vasului cu miere și să înfășoare lingura într-o bucată de pânză.

Iris inspiră adânc și se întrebă de ce simțea o durere în piept.

O auzi pe servitoare murmurând în spatele ei, însă nu putea să își smulgă privirea de pe fața bărbatului adormit. Ce față îngrozitoare! Chinuită și sluțită de cicatrice. Văzuse bărbați cu răni oribile căpătate în luptă. Purtau bandaje ori eșarfe sau pălării pentru a ascunde

cea mai urâtă parte a rănilor. Nu și Dyemore, însă. El stătea drept și înfrunta neșovăitor privirile celorlalți, nestingherit de cicatricea sa.

Îl atinse pe mâna care se odihnea deasupra cuverturii. Degetele îi erau lungi și elegante, unghiile pătrate și frumos conturate.

Nicoletta o bătu pe umăr, îndemnând-o să se așeze într-un scaun pe care unul dintre servitori îl adusese lângă pat.

– Mulțumesc, murmură Iris.

În spatele ei, ușa se închise, iar ea rămase singură cu ducele.

Își lăsă capul să cadă în mâini, de-abia acum dându-și seama că nu purta decât o cămașă și o haină de casă.

Iris își înăbuși un hohot de râs isteric. Dumnezeule bun! În ce se băgase? Se căsătorise cu un bărbat care susținea că ducea o luptă crâncenă împotriva Lorzilor Haosului?

El gemu, foindu-se agitat în așternuturi.

Ea ridică privirea și îl atinse din nou pe mână – simțind-o prea fierbinte sub degetele ei. Oricât s-ar fi văicărit, nu își putea schimba soarta. Fusese căsătorită timp de trei ani cu un bărbat pe care nu îl iubise.

Care nu o iubise nici el.

Supraviețuise acelei căsnicii.

Și avea să-i supraviețuiască și acesteia.

Între timp, știa un singur lucru, nu voia ca ducele să moară.

Visele îi erau bântuite de flăcări și demoni.

Demonii dansau pe cărbuni încinși, copitele lor despicate făcând să țâșnească scântei în aerul înecat de fum. Limbi bifurcate și lungi apăreau și dispăreau de după găurile lăsate în dreptul gurii în măștile lor de animale, iar pe pieile goale pluteau tatuaje reprezentând delfini. Demonii îl numeau prințul lor, iar când fugea de ei, îl vânau prin abație, jurându-i că îl iubeau și nu voiau decât să îl încoroneze rege.

O luă la fugă, cu inima cuprinsă de o spaimă fără nume și cu plămânii sufocați de fum.

Indiferent în ce direcție s-ar fi întors, coridoarele abației erau năpădite de flăcări, iar el, deși ardea, nu se făcea cenușă.

În spatele lui îi auzea pe demoni strigând, urlându-și în gura mare iubirea lor teribilă, gonindu-l în întunericul nesfârșit.

Până ajunse în miezul infernului, adânc, foarte adânc sub pământ. Iar acolo se afla *El*, stând încremenit cu struguri în păr și un zâmbet pe chipul lui de nedescris.

Întinse spre el degetele lungi și pătate.

– Scumpul meu băiat!

Raphael puse mâna pe cuțit, căci știa ce trebuia să facă...

Se trezi gâfâind, cu gâtul atât de uscat, încât avea impresia că se sufoca.

Jumătatea dreaptă a feței îl ustura și, preț de o clipă, crezu că încă se afla acolo, ținând în mână acel cuțit teribil.

– Poftim, îi murmură o voce de femeie.

Un braț răcoros se strecură sub gâtul lui și, pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că era Madre, micuță, brunetă și mereu atât de tristă. Dar apoi femeia îi duse o ceașcă la buze și își dădu seama că era ducesa lui, practică și atât de tipic englezoaică și cu ochii în care strălucea lumina de după furtună.

Apa era dulce.

Bău, apoi deschise ochii.

– Iris.

Ea își puse o mână răcoroasă pe fruntea lui.

– Mai vrei apă?

Vorbea încet, aproape în șoaptă, poate pentru că era noapte.

Sau poate pentru că simțea cât era de intim acel moment, doar ea și el în încăperea cufundată în întuneric.

– Nu.

Se lăsă să cadă înapoi pe perne și își ațintì privirea asupra ei, așa cum stătea așezată acolo, lângă patul lui. Bezna oribilă părea să plutească amenințător la mică distanță în spatele ei, însă ea o împiedica să avanseze. Unica lumânare aprinsă crea un halo în jurul chipului ei, atât de luminos, încât fu nevoit să mijească ochii.

– Vrei să îți citesc ceva?

Luă o carte de pe masa de lângă pat, un volum mic, și o deschise la o pagină însemnată.

El dădu din cap.

Iris începu să citească, însă chiar dacă vocea i-o auzea clar, cuvintele se încâlceau în mintea lui Raphael și se dezintegrau în neant.

Ar fi trebuit să încerce să înțeleagă ceea ce-i citea, însă efortul părea prea mare în acel moment.

Așa că se mulțumi să o privească stând lângă el, cu buzele trandafirii mișcându-i-se, cu vocea ei revărsându-se subțire prin el ca o lumină dulce.

Încăperea era cufundată în tăcere. Demonii, ținuți la distanță deocamdată.

Senzația aducea foarte mult a pace.

Apoi alunecă din nou în vise...

Capitolul 5

– Ei bine, atunci trebuie să furăm înapoi de la stafii focul inimii lui El, spuse Ann.

– Ah, fetițo, de-ar fi atât de ușor precum spui, nu crezi c-aș fi făcut-o până acum? exclamă tatăl ei. Se spune că nimeni în afară de Regele de Piatră nu poate îndrăzni să pășească pe tărâmul stafiilor de cremene.

– Atunci am să mă duc să-l rog pe Regele de Piatră, spuse Ann...

din *Regele de Piatră*

Țipătul o trezi cu brutalitate pe Iris, făcându-i inima să-i bată ca și cum ar fi fost gata să-i sară din piept.

Ducele era arcuit pe pat, cu capul dat pe spate și cu brațele întinse ca și cum ar fi fost torturat.

Ea se zgâi la el cu ochii mari. Fusese agitat și înainte – fuseseră nevoiți să îi aranjeze plapuma în repetate rânduri – dar nu fusese nimic atât de violent.

Acel *țipăt*.

Răsunase precum țipătul unui suflet zvârcolindu-se în caznele veșnice.

Trupul lui se prăbuși fără vlagă pe pat, brațele și picioarele relaxându-i-se, și rămase nemișcat.

Iris răsuflă tremurător.

Focul arsese până nu mai rămăseseră decât tăciuni din el. Dormitorul era cufundat în umbre, tăcut și întunecat acum. Poate că doar își imaginase acel sunet teribil.

Doar că știa că nu și-l imaginase.

Iris își îndreptă spatele, tresărind de durere. Adormise așezată în scaunul de lângă patul ducelui, iar gâtul îi înțepenise.

Cartea îi căzu pe podea când se mișcă, iar Iris îi aruncă o privire rapidă bărbatului care dormea.

Acesta nu se clinti, iar pentru o clipă inima ei se prăbuși.

Apoi îi văzu pieptul mișcându-se.

Luă cartea de pe jos, îndreptând o pagină care se șifonase în cădere, apoi o puse pe o masă de lângă pat. Se ridică și se aplecă atent asupra lui Dyemore.

Genele lui negre se odihneau pe obrajii îmbujorați de febră, iar buzele îi erau întredeschise, respirând greoi. Perle de sudoare i se înșiraseră pe frunte. Arăta la fel cum arătase cu o seară înainte, când se trezise pentru atât de scurt timp.

Își mușcă buza văzându-l.

Cu doar o zi în urmă bărbatul acesta fusese întreg și zdravăn, o prezență vitală, aproape copleșitoare. I se părea cumva o insultă adusă naturii să îl vadă ajuns într-un asemenea hal.

Faptul că *ea* îl adusese într-un asemenea hal.

Închise ochii, rugându-se cu disperare să se facă bine. Ca ochii aceia neobișnuiți, reci și cenușii, să îi sfredelească din nou pe ai ei în timp ce se certa cu ea și încerca să îi dea ordine.

Pe neașteptate, se ridică de lângă pat și se duse la șemineu. Îngenunche în fața acestuia și scormoni tăciunii, adăugând cărbuni pentru a înteți din nou focul, apoi se ridică. Conform ceasului de pe poliță, era miezul nopții, dar ea nu-și putea găsi locul. Lângă ceas se afla o lumânare, iar Iris o aprinse de la foc, apoi se ridică și își plimbă privirea prin încăpere.

Dyemore dormea în continuare.

Dormitorul avea două uși pe doi pereți aflați față în față. Una dădea spre camera de toaletă în care făcuse baie. Pe cealaltă nu o cercetase încă.

Se duse la ea acum și încercă clanța.

Era încuiată.

Dyemore îi spusese în prima ei noapte la abație să nu intre în nici o cameră încuiată.

Iris își mușcă buza. Prudent ar fi fost să se întoarcă la scaunul ei. Să uite de ușile încuiate și de orice ar fi putut să se afle dincolo de acestea.

Aruncă din nou o privire spre pat și spre străinul care zăcea acolo – soțul ei, care țipa în somn. Nu știa mai nimic despre el sau despre ceea ce îl motiva.

Se răsuci rapid pe călcâie și, traversând încăperea, se duse la noptieră. Pe aceasta se afla o legătură mare de chei – cele pe care i le dăduse Nicoletta, la cererea lui Dyemore, după nuntă –, pe care Iris o luă.

Fusese atât de ocupată să îl îngrijească pe Dyemore în ultima zi și jumătate, încât nu avusese timp să le folosească.

Până acum.

Dar era stăpâna abației, nu-i așa? Aceasta era casa *ei*.

Încercă pe rând diverse chei în încuietoare, tresărind la zăngănitul zgomotos al acestora. Era posibil ca exact cheia de la ușa aceasta să nu fie pe acea legătură. Poate că Dyemore o ascunsese printre propriile lui posesiuni.

Dar ușa se deschise cu un țăcănit.

Iris se zgâi la ea pentru o clipă înainte de a răsuci clanța și a o împinge.

Ușa se deschise, dând la iveală o cameră de zi, încremenită și cufundată în tăcere, ca și cum ar fi așteptat să o trezească cineva.

Iris clipi și păși în încăpere, aproape împiedicându-se într-un cufăr aflat imediat după prag. Se încruntă și ridică lumânarea până ocoli cufărul.

Stâlpi de culoarea fildeșului scoteau în evidență pereții zugrăviți în cel mai deschis roz imaginabil, cu un delicat aranjament floral sculptat în basorelief între fiecare doi stâlpi. Din loc în loc se aflau grupuri de scaune poleite cu aur și tapițate în verde pădure. Lângă unul dintre pereți se afla o măsuță rotundă cu intarsii de aur, iar șemineul rece era apărat de un paravan pictat. Ferestrele erau la fel ca în dormitor – înalte și înguste și ascuțite în partea de sus – dar păreau cumva să se potrivească mai bine în încăperea aceasta.

Iris trase adânc aer în piept. Era o cameră superbă – caldă și primitoare – și era complet diferită de orice altceva văzuse în abația Dyemore.

Era, totodată, vizibil feminină.

Iris își împreună sprâncenele. Acest lucru însemna că încăperea în care dormea Dyemore era dormitorul *ducesei*, nu al ducelui.

Ce bizar! De ce nu dormea în dormitorul care i s-ar fi cuvenit de drept?

Se răsuci pe călcâie pentru a se întoarce din dormitorul ducesei și văzu cufărul.

Iris îngenunche și puse jos sfeșnicul înainte de a deschide capacul. Înăuntru se aflau grămezi de haine.

Scoase una dintre ele și văzu că era o rochie într-un stil demodat de zeci de ani. Rochia era bogat ornamentată, cu o broderie aplicată pe întreaga suprafață a fustei și cu un corsaj asortat.

Aceasta nu era o rochie de zi cu zi. Era genul pe care o femeie ar fi păstrat-o pentru ocazii foarte speciale.

Iris puse cu grijă rochia deoparte. Sub aceasta se afla un minunat corsaj cu fustă, galben pal. Ridică haina și și-o lipi de trup.

Fusta îi era cu câțiva centimetri prea scurtă, dar corsajul era posibil să îi fie bun.

Entuziasmată acum, scotoci prin restul cufărului. Era plin cu haine femeiești, toate pentru o femeie mai scundă decât Iris, dar cu un bust mai amplu. La fund găsi o cămașă de corp și ciorapi, și aproape izbucni în plâns la gândul de a avea haine curate.

Doar că, cel mai probabil, acestea erau hainele mamei lui Dyemore. Își mușcă buza. Ce altceva ar fi putut căuta acel cufăr în camera de zi a ducesei? Mama lui era moartă – atât știa și ea –, dar nu auzise niciodată când și cum anume murise.

Era posibil să se înfurie foarte tare pe ea dacă se îmbrăca în hainele mamei lui.

Iris clătină din cap. Era târziu în noapte, iar ea oricum nu purta corsetul ei. Dimineața avea să decidă dacă să folosească sau nu acea rochie.

Închise cufărul și, luând fusta și corsajul galbene, precum și ciorapii și cămașa de corp, făcu cale întoarsă. Puse hainele pe un scaun înainte de a încuia din nou camera de zi.

Apoi își îndreptă privirea spre celălalt capăt al încăperii, înspre camera de toaletă.

Camera ducelui se afla probabil de cealaltă parte a acesteia.

Mânată de acest gând, își luă din nou lumânarea și se duse în camera de toaletă. Cada de baie nu mai era acolo. Ridică lumânarea și văzu că exista o altă ușă pe cealaltă parte a camerei de toaletă.

Se duse la ea și încercă clanța și nu fu surprinsă să descopere că și aceasta era încuiată.

De afară se auzea vag vântul șuierând peste un colț al clădirii, dar în cea mai mare parte era liniște.

Ca și cum totul în acea casă impunătoare murise cu mult timp în urmă.

Alungă acel gând și se concentră asupra încuietorii.

La a treia încercare găsi cheia potrivită.

Încuietoarea cedă cu un scârțâit strident, ca și cum ar fi ezitat să se plece în fața curiozității ei.

Deschise ușa și ridică lumânarea.

Camera era aproape de două ori mai mare decât dormitorul pe care îl împărțea ea cu Dyemore. În centru se afla un pat masiv, montat pe o platformă înălțată, iar stâlpi de abanos sculptați în forme răsucite susțineau draperii de un roșu sângeriu atât de întunecat, încât la început Iris le crezu negre.

Intră și aruncă o privire în jurul ei. Acesta era, fără îndoială, dormitorul ducal, dar totul zăcea sub un strat de praf – ca și cum camera ar fi fost zăvorâtă după moartea bătrânului duce.

De ce nu o deschisese Dyemore?

Șemineul din celălalt capăt al camerei era enorm, încastrat în marmură neagră. Deasupra acestuia era atârnat un tablou mare. Iris ridică privirea pentru a-l studia mai îndeaproape. Era Sfântul Sebastian, legat de un copac, gol și murind în chinuri. Era străpuns de nenumărate săgeți, sângele mânjindu-i trupul alb, încremenit în zvârcolire.

Iris se înfioră și se întoarse într-o parte.

Ciocnindu-se cu șoldul de o măsuță și răsturnând-o, cu tot cu lucrurile care se aflaseră pe ea. Un bol de marmură căzu cu o bufnitură pe covor, rostogolindu-se în cerc și vărsând ceea ce se afla în el, iar o carte sau ceva de genul acesta alunecă pe podea.

Iris se aplecă să cerceteze bolul și ceea ce se aflase în acesta. Recunoscu mirosul chiar înainte ca lumina lumânării să îi dezvăluie firicelele ondulate de lemn de cedru. Parfumul subtil și dulce îi umplu nările. Probabil că, fără să-și dea seama, călcase pe câteva dintre așchii când se aplecase. Cu multă grijă, mătură cu mâna cât de mult putu din acele așchii și le puse înapoi în bol, apoi îl așeză la loc pe masă.

După care îngenunche pentru a lua cartea.

Era destul de mare, dar subțire, ca și cum ar fi putut să conțină hărți sau planșe botanice. O deschise curioasă, descoperind că nu era nicidecum o carte tipărită.

Era un carnețel de *schițe*.

Pe coperta interioară erau inscripționate cuvintele *Leonard, duce de Dyemore*. Vizavi de inscripție, pe prima pagină, era un desen reprezentând un băiețel, de circa șapte sau opt ani, stând în picioare, cu un șold ușor ridicat. Era o schiță superbă, inocentă și diafană.

Dădu pagina și găsi un alt băiețel, acesta așezat, cu picioarele întinse pieziș într-o parte. Pe pagina opusă era o fetiță, cu părul ajungându-i pe umeri.

Iris răsfoi carnețelul. Erau zeci de desene delicate, în creion negru și cretă roșie, pagină după pagină, toate excelente, toate desenate de o mână de maestru.

Toate reprezentând copii goi pușcă.

Stăteau în picioare sau așezați ori culcați, cu membrele moi lipsite încă de conturul muscular al vârstei adulte. O parte dintre ei stăteau cu spatele spre privitor, iar din unghiul acela era imposibil de distins dacă modelul fusese băiat sau fată. Trupurile erau redate în cele mai intime detalii, însă capetele nu erau decât vag schițate – sau, în unele cazuri, lipseau cu totul – ca și cum artistul nu ar fi fost interesat de chipurile modelelor.

Iris răsfoi paginile cu degetele care începuseră să tremure și observă că toți copiii din desene păreau a fi fost chiar în pragul pubertății. Fetele cu sâni ce abia începeau să înmugurească, băieții cu mâini și picioare care începuseră să crească mai repede decât restul trupului lor. Acei copii erau încremeniți la limita metamorfozei. Ceea ce făcea desenele odioase cumva. Ca și cum artistul ar fi surprins acest moment special, aproape mistic, din viețile acelor copii și l-ar fi disecat pe pagină.

Ca și cum copiii ar fi fost omizi în crisalidă, pe punctul de a se transforma în fluturi, iar artistul strivise crisalidele între degete până nu mai rămăsese nimic din ele.

O lacrimă căzu pe pagină, pocind cotul unei fete. Iris icni și își șterse în grabă obrajii.

Ultimul model era diferit de ceilalți, deși și acesta era tot gol pușcă. Desenul ilustra un băiețel nu mai mare de cinci sau șase ani. Stătea așezat cu un picior ridicat, sprijinindu-și cotul pe genunchi și capul în mână. Spre deosebire de toți ceilalți copii, capul acestuia fusese schițat minuțios, în cele mai mici detalii.

Era superb.

Iris se zgâi la băiețel. Era greu de deslușit exact – un copil era atât de diferit de un adult –, însă era ceva la buzele acelea, în conturul acelor ochi...

Înghiți un nod. Fără îndoială doar își imagina asemănarea cu soțul ei.

Fără îndoială.

Doar că știa că nu era așa. Desenul îl reprezenta pe Dyemore – soțul ei –, iar fața îi era frumoasă, inocentă și absolut fără pată. Nu se vedea nici urmă de cicatrice.

Iris închise violent carnețelul și îl aruncă pe masă.

Ridicându-se, se întoarse spre ușa camerei de toaletă. Și dădu cu ochii de un bărbat holbându-se la ea din întuneric.

Își înăbuși un țipăt – apoi își dădu seama că era doar o pictură.

O pictură în mărime naturală.

Trase aer în piept și se apropie, studiind figura. Era, în mod evident, răposatul duce, judecând după croiul costumului violet. Avea o robă de catifea tivită cu blană de hermină aruncată peste un umăr și purta o perucă înaltă pudrată în gri. În portret părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Susținea privirea celui din fața sa cu un zâmbet viclean pe buzele roșii și cu o mână încărcată de inele odihnindu-se pe o tabacheră de aur aflată pe o masă lângă el.

Iris își aminti ce îi spusese Dyemore. Bărbatul acesta se aflase în fruntea Lorzilor Haosului. O asemenea depravare ar fi trebuit să lase urme pe chipul lui, fără îndoială? Vreun însemn al răului din el? Auzise zvonuri șoptite despre el – fapte desfrânate atât de teribile, încât nu puteau fi rostite.

Bărbatul acesta fusese faimos.

Însă ducele din pictură era fără de pată, chipul fără de riduri. Ba chiar arăta destul de chipeș.

Brusc încăperea i se păru prea tăcută. Atmosfera deveni apăsătoare, încărcată până la sufocare cu dorințe și emoții prea negre pentru a se fi stins pur și simplu odată cu bărbatul care le nutrise. Băntuiau acolo ca niște spirite malefice, așteptând să-i infecteze pe cei vii, să-i tragă mai aproape cu mâinile lor scheletice și să le sufle disperare și ură în față.

Nici nu era de mirare că Raphael zăvorâse această cameră.

Iris se grăbi să părăsească înspăimântătorul dormitor. Mâna îi tremură când încuie ușa, iar apoi aproape fugi înapoi în camera pe care o împărțea cu Raphael.

Acesta dormea în continuare. Iris se furișă până la pat și îl privi. La lumina lumânării ei, cicatricea lui ieșea în evidență ca un vierme livid pe fața lui, aproape ca și cum ar fi purtat *el* însemnul răului care lipsea de pe chipul tatălui său. Dumnezeule bun! Era așa ceva posibil? Fusese această cicatrice *provocată* cumva de păcatele tatălui său?

Când se întâmplase?

Și cine îi făcuse cicatricea?

Iris înghiți un nod și se strădui să-și țină imaginația în frâu. Atinse cicatricea cu un deget și și-l plimbă pe toată lungimea acesteia. Pielea era întinsă și nefiresc de fină sub buricul degetului ei.

Și era alunecoasă de sudoare.

Dyemore era în continuare teribil de bolnav – poate chiar pe moarte.

Indiferent ce ar fi făcut, ceva din adâncul sufletului ei știa că Dyemore nu merita să moară. Nu când tatăl lui se bucurase de o viață lungă, fără a plăti pentru păcatele sale. Nu când chipul tatălui său rămăsese neatins.

Inspiră tremurător, simțind un șuvoi fierbinte de lacrimi pe obraji, și se aplecă peste el.

Cu multă blândețe, îi sărută cicatricea.

Când Raphael reuși să se smulgă din nou din coșmarurile sale, dormitorul era cufundat în întuneric, însă ducesa lui era așezată în continuare lângă el, cu fața luminată blând de flacăra lumânării în timp ce citea din carte.

Curba obrazului ei, zugrăvită de lumină, îi stârni o durere surdă.

Focul din vatră pârâia, creând singurul sunet din încăpere în afară de răsuflarea ei fină și de foșnetul paginilor când le întorcea.

Își prinsese părul auriu într-un coc simplu la spatele capului și găsise un șal ce părea aspru pe care și-l înfășurase în jurul umerilor. Poate că împrumutase haina de la Nicoletta? Ar fi putut să pară o femeie de rând – fiica unui cizmar, o cusătoreasă sau soția unui brutar –, dacă nu ar fi trădat-o postura corpului. Stătea atât de dreaptă, cu spatele țeapăn, cu umerii la același nivel și bărbia înclinată foarte puțin, doar cât să se poată uita la cartea pe care o ținea în mâini.

Chiar dacă ar fi fost în zdrențe, tot și-ar fi dezvăluit de îndată vița nobilă – prin ținuta ei, privire, prin felul în care vorbea și cum stătea așezată.

Buzele i se curbară într-un zâmbet la acest gând.

Ea probabil simți ceva, căci ridică ochii și îi întâlni privirea.

Și îi zâmbi ca o rază de soare străpungând plafonul de nori.

– Te-ai trezit.

El dădu din cap.

Ea se ridică și îi turnă într-un pahar apă, apoi se așeză pe marginea patului pentru a-l ajuta să se ridice în capul oaselor și să bea.

El își strânse mâna în jurul încheieturii ei, simțindu-i oasele delicate. Parfumul de portocale îl învălui.

Înghiți recunoscător apa.

Ea dădu să se ridice, însă el o împiedică.

– Cât...? Tuși și încercă din nou. Cât timp?

Ea își împreună sprâncenele, privindu-l circumspectă.

– Poftim?

El clipi, încercând să-și limpezească vederea, plimbându-și privirea prin încăpere. Unde erau servitorii lui? Nicoletta?

– Cât timp am zăcut la pat?

– Ieri și azi, răspunse ea calm. E seara celei de-a doua zile. Ai făcut febră, iar rana ți s-a infectat. Febra nu a cedat decât azi-dimineață. Ții minte că te-ai certat cu mine înainte să te prăbușești?

El își lăsă pleoapele să se închidă. Îl durea capul și își simțea brațele și picioarele grele. Se strâmbă frustrat.

– Erai îmbrăcată în cămașa mea.

Își aminti sfârcul ei, mic, ascuțit și trandafiriu.

– Da. Își retrase mâna dintr-a lui și se ridică.

Luă singura lumânare care ardea și aprinse alte câteva din jurul patului, făcând mai multă lumină. Cum se mișcă, șalul îi alunecă de pe umeri.

Raphael mijì ochii. Iris purta o rochie galbenă.

– De unde ai aia?

Ea își feri privirea de el.

– Am... adică... am găsit-o în camera alăturată.

El încremeni.

– *Care* cameră?

Vocea îi fusese calmă, însă privirea ei zbură spre el, vizibil speriată.

– Camera de zi. Dar am... am intrat și în camera ducelui.

Buzele lui se răsfrânseră într-un mârâit și își îndreptă privirea în altă parte. Nu voia ca ea să vadă furia turbată ce îi ardea în ochi.

Își păstră un ton măsurat.

– *Ți-am spus* să nu intri în nici o cameră încuiată.

– Da, așa e. Vocea îi era fermă, chiar dacă ușor stridentă. Dar sunt *soția* ta acum. Nu crezi că ar trebui să mi se permită accesul la diversele încăperi ale casei tale?

El se întoarse să o privească atunci, pentru că o merita – și pentru că își recăpătase controlul asupra expresiei sale.

– Nu, nu cred.

Cu buzele tremurându-i, Iris ridică bărbia.

– Ai prefera să port în continuare cămașa ta și haina ta de casă?

La drept vorbind, chiar îi plăcuse să o vadă îmbrăcată în hainele lui, atât pentru că îi lăsase sânii liberi cât și pentru că îi stârnise un sentiment de satisfacție deosebită undeva în adâncul sufletului. Rochia galbenă, însă, îi venea foarte bine. Părea să radieze în lumina lumânării, ca un simbol al purității.

– Firește că nu, răspunse el. Poți să porți hainele mamei mele dacă asta e ceea ce-ți dorești cu adevărat. Dar nu vreau să mai pui vreodată piciorul în camera... *tatălui* meu.

Chiar și gândul îl scotea din minți. Încăperea aceea mustea de energii malefice.

– De ce? întrebă ea.

– Pentru că ți-am poruncit eu să nu o faci.

Cuvintele îi alunecară de pe buze ca niște țurțuri de gheață.

Ea se încruntă, afișând o mină îndărătnică.

– Oare cum se face că nu dormi acolo, în loc de camera ducesei?

El o privi și păru să simtă miros de cedru adiind prin încăpere.

Stomacul i se întoarse pe dos.

Acesta fiind probabil motivul pentru care îi răspunse mărturisindu-i adevărul.

– Pentru că e suficient să păşesc în camera aia şi îmi vine să vomit.

Închise ochii și o ascultă înghițind un nod.

– Oh.

Fir-ar să fie! Nu intenționase să se certe cu ea. Nici să îi dezvăluie cele mai negre părți din el.

Oftă.

– Mulțumesc.

O simți aranjându-i plapuma peste piept.

– Pentru ce?

– Pentru că ai grijă de mine. Deschise ochii cu un efort. Pentru că nu ai fugit de lângă mine.

Ea se încruntă, apoi se întoarse brusc să mai toarne apă în ceaşcă.

– Nu aş abandona un om suferind, Excelență.

Ah. O insultase.

Îi puse din nou ceaşca la buze, iar el o privi în timp ce bău. Părea obosită. Istovită și circumspectă... față de el?

Cel mai probabil că da.

După cum ar fi şi trebuit să fie.

Puse cana jos lângă carte.

– Ce citeşti?

– *Istoriile* lui Polybius. Coborî privirea spre carte, iar sprâncenele i se strânseră laolaltă. Nu ți-am minte că ți-am citit?

– Ba da, dar nu te înțelegeam. Din cauza febrei, cred.

Polybius era un cronicar relativ obscur al istoriei romane.

Raphael îi aruncă o privire curioasă.

– În latină? Sau italiană?

– Nici una, nici alta. Își drese vocea, aproape ca şi cum s-ar fi simțit stânjenită. Latina mea nu e grozavă – deşi am mai citit o dată o ediție în latină a scrierilor lui Polybius –, iar italiană nu știu. Am descoperit că aveai o traducere în engleză în bibliotecă.

– Ah! Dădu din cap. Nu știam că există o traducere în engleză în bibliotecă, dar am dat întâmplător peste un document al administratorului tatălui meu în care se consemnează că a cumpărat conținutul bibliotecii contelui de Wight când acesta s-a văzut nevoit să o vândă la moartea tatălui său. Îi surprinse expresia de încruntare nedumerită. Datorii strânse din pariuri.

– Oh! Coborî privirea spre volumul din mâna ei, trecându-și mângâietor degetele peste coperta roasă. Înțeleg. Înseamnă că ghinionul contelui de Wight a fost norocul meu, presupun.

– Așa s-ar părea.

O privi înghițind un nod și bătând ușor cu arătătorul pe carte. Era oare neliniștită?

– Unde ai citit acea ediție în latină?

Ea ridică privirea, părând surprinsă de interesul lui.

– În casa din provincie a tatălui meu, unde m-am născut.

El arcui sprâncenele într-o expresie întrebătoare.

– Se află în Essex, spuse ea. Genul de casă veche și spațioasă așezată pe un deal jos, înconjurată de pajiști din toate părțile. Mult prea mare pentru mijloacele financiare ale familiei noastre din momentul de față, mă tem. Neamul Radcliffe – familia mea – a decăzut destul de mult de pe culmile de mărire din epoca Tudorilor.

Raphael își dădu seama că știa prea puține despre ea, despre femeia aceasta pe care, dintr-un impuls de moment, o târâse în întunericul lui.

– Ai fost singură la părinți?

– O, nu, răspunse ea. Am un frate mai mare, Henry. Cu șapte ani mai mare, de fapt. Deși el a fost trimis la școală, așa că nu îl vedeam prea des, în afară de vacanțe. Dar aveam o prietenă foarte bună de pe moșia învecinată. Katherine.

Vocea i se frânse.

– Katherine?

Ea dădu din cap și trase adânc aer în piept.

– A murit toamna trecută. Cât se poate de brusc. A fost... un șoc. Ridică privirea spre el, cu ochii scăldați în lacrimi. A fost căsătorită cu ducele de Kyle. Așa am ajuns să mă împrietenesc cu Hugh.

El se încruntă la auzul acestui nume și simți o strânsoare în piept.

– Te-ai îndrăgostit de soțul prietenei tale?

– Nu! Făcuse ochii mari. Dumnezeule bun, nu!

– Dar *urma* să te căsătorești cu Kyle, spuse Raphael încet. Așa credea toată lumea. Așa se explică de ce Dionysus a presupus că tu ai fost mireasa la nuntă.

Ea dădu din cap.

– Da, exista un fel de înțelegere între noi – deși nimeni nu a spus niciodată nimic concret, ține cont –, dar știam amândoi că la un moment dat îmi va cere mâna. Dar apoi el s-a îndrăgostit de Alf – femeia pe care a luat-o de soție.

– Ah!

O studie, îi cercetă postura încremenită, mâinile subțiri și albe, chipul calm. Nu simțise nici un regret când bărbatul cu care crezuse că avea să se căsătorească alesese în cele din urmă o altă femeie? Gelozie? Furie?

Conta?

Era a lui acum. Îi aparținea și nu avea să îi permită să se apropie de alți bărbați – nici fizic, nici în gând.

Chiar dacă asta îl făcea un ticălos.

Ușa camerei se deschise, iar Raphael se întoarse și îl văzu pe Ubertino intrând.

Servitorul rânji când observă că Raphael se trezise.

– Excelență! Slavă Domnului că v-ați trezit! Am să-i spun Nicolettei să vină cu supa, iar eu am s-aduc niște apă.

– Mulțumesc, spuse Raphael, iar servitorul plecă din nou.

Se întoarse și văzu că ducesa dezmierda coperta cărții pe care încă o ținea în mână.

– La ce parte ai ajuns? o întrebă el.

Ea ridică privirea.

– Poftim?

– Polybius.

Arătă din cap spre carte.

– Ai citit-o?

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet.

– În latină. Și în italiană, dar era o traducere proastă.

– Oh! Clipi. Citesc despre jefuirea Cartaginei. A fost o perioadă brutală. Atâția oameni uciși.

– A fost război. Ezită, dar apoi continuă, curios să-i afle părerea. Ai ajuns la partea despre soția lui Hasdrubal?

– Da, am ajuns. Buzele trandafirii i se curbară în jos. Cum a putut o femeie să facă așa ceva – să își arunce în foc cei doi copii, apoi să sară și ea, blestemându-și soțul? Cred că trebuie să fi fost nebună. Sau mult prea orgolioasă.

– Nu găsești că sinuciderea ei a fost nobilă?

– Nu. Se zgâi la el. Tu da?

El ridică din umeri.

– Cartagina fusese cucerită. Soarta care o aștepta pe ea și copiii ei ar fi însemnat violuri și sclavie. Înțeleg de ce o femeie mândră ar fi ales moartea în locul unei astfel de vieți.

– Și soțul ei? întrebă Iris, aplecându-se ușor în față, cu obrajii îmbujorați de pasiunea pentru argumentul ei. Cum rămâne cu faptul că și-a blestemat soțul, pe tatăl copiilor ei?

Raphael își simți propriul chip devenind de piatră.

– Hasdrubal s-a predat romanilor în loc să lupte până la moarte. Mai mult, a cerșit îndurare. Soția lui nu era nicidecum obligată să rămână alături de un asemenea bărbat.

– A, nu? întrebă blând ducesa lui. Nici din iubire conjugală sau onoare ori simplă decență? I-a luat copiii – a plecat *ea însăși* – lăsându-l singur tocmai în clipa celei mai amare înfrângeri.

– Doamnă, eu susțin că *el* a fost un laș, iar *ea* a făcut un gest nobil.

– Atunci eu te contrazic, spuse ea blând, cu argumentul că el a fost un bărbat care a încercat să rămână în viață, în timp ce ea a renunțat la orice speranță.

Raphael se zgâi la ea. De unde găsea atâta naivitate? Buzele i se curbară într-un zâmbet lipsit de veselie.

– Nu mai exista nici o *speranță* care să o țină în viață, doar sclavie, viol și moarte. Singura scăpare onorabilă era exact ceea ce a făcut ea, sinuciderea.

– Nu. În fervoarea ei, își puse mâna peste a lui pe plapumă, deși Raphael își spuse că probabil nu observase. *Nu*. Câtă vreme ești încă în viață, există *întotdeauna* speranță. Acolo unde tu vezi un laș implorând să-i fie cruțată viața, eu văd un bărbat care, *în ciuda* orgoliului, a ales să lupte în continuare. Ține minte că asediul Cartaginei a durat trei ani lungi. Dacă Hasdrubal ar fi fost cu adevărat un bărbat laș, ar fi putut să predea armele în orice moment pe parcursul acelor trei ani. Dar nu a făcut-o. A luptat. De-abia când zidurile au fost

străpunse, și orașul a căzut în mâinile atacatorilor, a abandonat Hasdrubal lupta. *Asta* nu e o purtare de laș.

– Și soția lui? întrebă el încet. Cu ea cum rămâne? Ar fi trebuit să accepte să trăiască în sclavie? Eventual să devină târfa vreunui soldat roman?

Iris ridică bărbia.

– Da, eu așa consider. A-ți lua viața e...

El râse batjocoritor.

– Atribui moralitatea creștină unei regine păgâne.

– Nu, lasă-mă să termin! Inspiră adânc, reflectând, poate făcându-și ordine în gânduri. În opinia mea e regretabil să îți iei viața, chiar dacă ai fost violată sau înjosită. Soția lui Hasdrubal era mama a doi copii. Era ea însăși o persoană valoroasă. Chiar și pentru sclav există întotdeauna speranța, oricât de firavă, de a evada. De a te ridica și a te răzvrăti împotriva celor care ți-au făcut rău.

Raphael o privi și se întrebă dacă suferise vreodată cu adevărat în toată viața ei. Dacă existase vreun moment în care să găsească moartea mai ușoară decât gândul de a trăi încă o zi.

Pe Dumnezeu cel sfânt, spera că nu.

– Și *chiar* dacă s-ar fi eliberat din sclavie, spuse el cu blândețe. În această lume ipotetică în care soția lui Hasdrubal nu s-a aruncat în flăcări și nu și-a sacrificat copiii, hai să spunem că s-a eliberat din sclavie și hai să îi acordăm norocul imposibil de a-și fi regăsit soțul. Îți închipui că acel bărbat nobil, care s-a pus în genunchi în fața romanilor care îi distruseseră orașul, ar fi primit-o înapoi? I-ar fi dezmierdat chipul și s-ar fi ferit să o întrebe despre bărbații care se împreunaseră cu ea cât fusese în captivitate? Ar fi fost în stare să primească din nou în patul lui o soție pângărită într-un asemenea mod?

– Nu știu, răspunse ea încet, dar ar fi trebuit s-o facă. Indiferent ce i s-ar fi întâmplat, nu ar fi fost vina ei. Îl privi în ochi, cu o expresie blândă și neclintit de sinceră. La fel cum, dacă nu m-ai fi salvat tu de Lorzi Haosului, orice ar fi putut să mi se întâmple în noaptea aceea nu ar fi fost din vina mea. Dacă aș fi putut să fug de ei după aceea, aș fi făcut-o. Iar eu *nu* mi-aș fi luat singură viața.

Inima lui încremeni la simplul gând că Iris ar fi putut să-și facă singură rău.

Era un neghiob. Firește că această dezbatere îi purtase gândurile înapoi la răpirea prin care trecuse recent. La violul de care scăpase

ca prin urechile acului. Oare ce-i trecuse prin minte când fusese răpită? Când capul îi fusese ascuns într-un sac și fusese târâtă în fața Lorzilor Haosului și forțată să îngenuncheze înaintea pietrei pe care se aduceau jertfele?

Probabil își ieșise din minți de teroare.

Și totuși își controlase spaima. *Mai mult*, în ciuda experienței groaznice prin care trecuse, era acum în stare să susțină cu ardoare că o femeie brutalizată și violată nu ar fi trebuit totuși să își piardă niciodată speranța.

Ar fi trebuit să se zbată să rămână în viață, fie ce-o fi.

Era uluit de perspectiva ei.

Și de curajul ei.

Își întoarse mâna peste a ei și îi prinse degetele.

– Îmi cer iertare. Nu de naivitate fusese alimentat argumentul ei. Ci de ceva cu mult mai nobil. Nu ți-aș reproșa nimic niciodată, ducesa mea, dacă ai fi astfel abuzată, și nu mi-aș dori niciodată să-ți iei singură viața.

Îi ridică mâna și își apăsă gura pe palma ei, iar când o făcu, fu izbit de o amintire tăioasă, viscerală. O mai sărutase o dată, înainte să fie doborât de febră. Buzele îi fuseseră catifelate și cedaseră în fața limbii lui invadatoare. Avusese gust de ceai.

Voia să o guste din nou. Să își plimbe limba peste buzele ei mici și cuminți, să o facă să-și deschidă gura și să geamă.

Însă așa ceva era o nebunie. Nu își putea permite să cedeze ispitei, nici măcar o fărâmă. Ea era pură, iar el nu. Trebuia să aibă grijă ca stigmatul lui să nu o atingă niciodată.

Îi desprinse mâna de pe buzele lui, lăsând-o să cadă, și coborî privirea pentru a-și ascunde pofta carnală din ochi.

– Mulțumesc, șopti ea.

Iris dădu să mai spună ceva, însă în clipa aceea intră Nicoletta în cameră. Servitoarea avea o farfurie cu supă aburindă și un șervet pe braț. Din spatele ei venea Ubertino, aducând o carafă cu apă fierbinte.

Servitorul zâmbi radios când îl văzu.

– Cred că ar fi bine să vă ridicați în capul oaselor, Excelență.

Raphael dădu din cap, iar corsicanul îl ajută să se ridice.

Nicoletta și ducesa lui se retraseră discret în camera de toaletă.

Raphael își descheie nasturii hainei de casă, observând că tunica era țeapănă de la sângele închegat în dreptul umărului. Strâmbă din nas dezgustat când văzu mizeria.

Aruncă o privire spre ușa camerei de toaletă, verificând să fie închisă, înainte de a spune:

– Cum s-a purtat ducesa mea?

Ubertino îi aduse oala de noapte la marginea patului.

– Excelența Sa și-a petrecut cea mai mare parte a timpului îngrijindu-vă.

„Și furișându-se în camere în care nu ar fi avut ce să caute."

– Nu a pus piciorul în afara abației?

Raphael oftă în timp ce se ușură. Își scutură mădularul și își închise tunica.

– Nu, Excelență.

Ubertino acoperi oala de noapte și o puse deoparte în spatele paravanului.

Ușa camerei de toaletă se deschise.

Din prag, ducesa lui își drese vocea cu subînțeles.

– Dacă îți cheltuiești forțele sporovăind cu Ubertino, nu vei reuși să rămâi treaz suficient ca Nicoletta și cu mine să te spălăm.

Avea de gând să-și pună ea însăși mâinile pe el? Simplul gând făcu să i se contracte ceva în abdomen.

Se întoarse spre ea, posomorându-se.

– Nu am nevoie să fiu îmbăiat ca un blestemat de prunc.

Nu își putea permite acea ispită.

– Ba da, la drept vorbind. Se apropie de pat și îi dădu bolul în care se afla gustoasa supă de vită pregătită de Nicoletta. Îi zâmbi dulce. Nu te-ai mai spălat din noaptea în care te-am împușcat eu. Ai zăcut în pat cu sângele închegat pe tunică și pe așternuturi. Puți.

Raphael își îngustă ochii și luă o înghițitură din supă. Ar fi *putut* să i se opună în continuare, doar pentru a o face să priceapă că *el* era cel care decidea, însă se simțea obosit. Slăbit și vulnerabil în fața farmecului ei.

Mai mult. *Chiar* puțea.

Mâncă în tăcere jumătate din bolul de supă, timp în care Nicoletta își făcu de lucru prin încăpere, bombănind în barbă pe un ton mustrător.

Când împinse în cele din urmă bolul deoparte, Ubertino se grăbi să vină să i-l ia.

Raphael îl prinse de încheietură.

– Am avut vizitatori? A pus cineva piciorul pe moșie?

– Nu, Excelență, răspunse acesta. Oamenii noștri patrulează în jurul abației și nu au văzut pe nimeni străin.

Raphael dădu din cap și îl eliberă.

– Bun.

Ubertino se înclină și se retrase din dormitor.

Raphael se sprijini pe perne. Rana de glonț venise într-un moment foarte prost. Trebuia să găsească o cale de a continua să sape până în miezul mărului putred reprezentat de Lorzii Haosului. Acum că orgiile de primăvară se încheiaseră, aveau să treacă alte câteva luni până să se întrunească din nou –, doar dacă nu cumva convoca Dionysus o întrunire specială.

Poate că dacă...

– Ridică-te puțin, îi murmură ducesa lui la ureche.

Raphael deschise ochii. Iris era aproape, cu mâinile întinse spre brațele lui. Aparent vorbise serios când îi spusese că voia să-l spele.

Ce copilă nesocotită!

Se ridică în capul oaselor, ignorând junghiul de durere din umăr.

Iris îi puse mai multe prosoape sub cap.

– Poți să te lași pe spate.

El arcui o sprânceană spre ea.

Ea se mulțumi să strângă din buze și se întoarse să umezească un prosop și să îl frece cu săpun. Când ajunse din nou cu fața spre el, umerii îi erau drepți, expresia calmă și hotărâtă.

Începu cu jumătatea stângă a feței lui. Jumătatea fără cicatrici.

Firește.

O privi încrețindu-și ușor sprâncenele, plimbându-i cu blândețe prosopul cald și umed peste obraz, peste bărbie, apoi urcând pe frunte.

Iris clipi și ezită.

– Cicatricile îi deranjează pe majoritatea oamenilor, spuse el încet. Înțepat. Nu e ceva de care să-mi fie rușine. Las-o pe Nicoletta să mă spele pe cealaltă parte! Ea e obișnuită cu ele.

– Nu. Trase aer în piept și îi susținu privirea, cu un aer categoric în ochii de un albastru cenușiu. Nu mă deranjează cicatricile tale.

Mințea, își dădu el seama, însă cumva acest lucru îl făcu să vadă în insistența ei de a-l spăla personal un act de... curaj? Da, curaj. Nu o făcea ca să-și ispășească păcatele, nici ca un gest caritabil – o vedea în expresia buzelor ei, în calmul mâinii ei, în netezimea frunții ei –, ci poate că pur și simplu pentru că așa era corect.

Se căsătorise cu o femeie cu mult mai nobilă decât el.

Dădu din cap și închise ochii și o lăsă din nou să-l atingă.

Prosopul se răcorise acum pe pielea lui, alunecând ca o dezmierdare de pe jumătatea nepătată a frunții lui în punctul de unde îi începea cicatricea, de deasupra ochiului drept. Ea nu șovăi – Raphael aprecie acest lucru. Prosopul trecu peste cicatricea lui și îi coborî pe obraz. Iris simțise, fără îndoială, textura ca de frânghie șerpuită. Netezimea nefirească a pielii. Și totuși continuă, ștergându-l și mai jos, coborând peste gura lui și buza răsucită, ajungând la gât. O auzi storcând prosopul, apoi îl simți din nou, curățându-i săpunul de pe față.

Deschise ochii și o privi.

Obrajii i se coloraseră în trandafiriu. Îi simțea fierbințeala? Stăpânirea de sine de care avea nevoie pentru a-și împiedica brațele să o înșface?

Ea clipi.

– Acum ar fi bine să ne ocupăm de părul tău.

El ridică ambele sprâncene. Habar nu avea cum intenționau ea și Nicoletta să facă așa ceva fără a uda întregul pat cu apă.

Însă ele reușiră cumva să îi strecoare sub cap un lighean îmbrăcat cu un prosop pe margini.

Ducesa lui își prinse vârful limbii între dinți în timp ce îi turnă cu grijă apă caldă peste păr. Buzele îi erau foarte trandafirii. Pline, cu o gropiță foarte pronunțată deasupra celei de sus. Gura îi lucea ușor de umezeală.

Pleoapele îi căzură grele peste ochi când se gândi la ce și-ar fi dorit să-i facă acelei guri.

Iris începuse acum să îi săpunească părul, masându-i scalpul cu degete subțiri, dar puternice.

Raphael își încleștă fălcile pentru a se abține să nu geamă.

Ea îi frecă energic părul, din față în spate, mângâind și apăsând, iar el se trezi închizând ochii ca o pisică leneșă. Nu mai fusese atins astfel de o altă persoană de când...

Ei bine. Nu mai fusese atins astfel de foarte multă vreme.

Iris își scoase mâinile din părul lui, apoi îi turnă apă curată peste cap. O simți scurgându-i excesul de apă din păr, apoi tamponându-i-l cu un prosop pentru a-l usca.

Ligheanul îi fu luat de sub cap.

Deschise ochii și o văzu lingându-se neliniștită pe buze.

– Eu... adică... *Noi* ar trebui să-ți dăm jos tunica. Cel puțin partea de sus.

Dacă ar fi fost un bărbat înclinat spre veselie, poate că ar fi rânjit atunci. Iris se juca în flăcările autocontrolului lui. Nu înțelegea în ce primejdie se afla?

Însă roșeața ei se intensificase și era delicios de fâstâcită.

Raphael pur și simplu nu fu în stare să reziste – nici propriilor lui dorințe, nici zăpăcelii ei inocente.

Deschise larg brațele și spuse cu gravitate:

– Chiar te rog!

Capitolul 6

Acum, Regele de Piatră locuia atât de adânc în pustiul sterp de piatră, încât prea puțini îl văzuseră vreodată. Ba chiar erau unii care susțineau că nici măcar nu exista în realitate. Pietrarul o imploră pe Ann să nu plece, temându-se că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Însă iubirea pe care i-o purta Ann lui El era puternică și hotărâtă. În cele din urmă porni la drum având la ea o jumătate de pâine, niște brânză și o pietricică roz frumoasă pe care mama ei o considerase norocoasă...

din *Regele de Piatră*

Iris înghiți un nod. Vocea lui Dyemore era profundă și senzuală, iar ochii îi sticliră batjocoritor când întinse brațele spre ea ca pentru a o sfida.

Ei bine, era soțul ei, nu-i așa? Și, în plus, era un om suferind. Își petrecuse ultimele două zile îngrijindu-l, ajutată de Nicoletta. A-l îmbăia era o simplă necesitate, nimic mai mult.

Cel puțin așa își spuse în gând în timp ce își înclină capul pentru a-i descheia nasturii hainei de casă. Nu putu însă să nu observe că, oricât de tăioasă și de pragmatică ar fi fost vocea din mintea ei, degetele îi tremurau.

Poate că era de așteptat să fie așa. Trecuse ceva timp de ultima dată când dezbrăcase un bărbat.

Mai mult, răposatul ei soț fusese un bărbat de vârstă mijlocie, în vreme ce Dyemore era în floarea vârstei, doar puțin mai mare decât ea, dacă ar fi fost să ghicească, și, firește, era cât se poate de... adică... mai bine zis...

Ei bine.

Era cât se poate de *viguros*.

Iris se strădui să nu observe cât de *viguros* era pieptul lui Dyemore în timp ce ea și Nicoletta îi scoaseră întâi brațul stâng, apoi, cu multă delicatețe, brațul drept din mânecile tunicii. Plapuma îi fusese coborâtă până la brâu, acoperindu-i discret partea de jos a corpului.

Până terminară să îi dezbrace partea de sus a hainei, fruntea lui Raphael era deja acoperită cu o peliculă de sudoare și gâfâia. Iris schimbă o privire îngrijorată cu Nicoletta. Nu ar fi vrut să îl epuizeze – avea deja ceva vreme de când era treaz, având în vedere că fusese răvășit de o febră copleșitoare în ultimele două zile.

Însă îi era teamă că așternuturile murdare și sângele închegat de pe braț i-ar fi împiedicat vindecarea.

Ar fi fost mai bine să termine treaba cât de repede posibil, ca Raphael să se poată întoarce la somn.

Cu acest gând se întoarse spre ligheanul cu apă caldă proaspăt adusă, pe care Ubertino îl cărase în cameră cât timp ea și Nicoletta îl dezbrăcaseră pe duce. Luă un prosop curat și îl udă, apoi folosi săpunul pe care i-l pusese la dispoziție servitoarea. Era același săpun cu care se îmbăiase și Iris, iar aerul se umplu de parfumul amețitor de portocale.

Iris trase adânc aer în piept și se întoarse spre bărbatul de pe pat, privindu-l și studiindu-i pieptul lat. Părea să aibă înaintea ochilor o întindere destul de mare de piele dezgolită. Înghiți un nod și decise să înceapă cu brațul care nu era rănit. Îi puse pe umăr prosopul plin de săpun, frecționând energic pielea netedă, încercând să nu remarce cât de fermi erau mușchii de sub degetele ei.

Rămase cu privirea ațintită strict asupra mâinii ei.

Chiar și așa, îi fu imposibil să ignore forma elegantă a claviculei, mușchii umflați din partea de sus a brațului, felul în care o singură venă i se întindea pe interiorul antebrațului...

Își dădu seama că mâna ei își încetinise mișcările pe brațul lui. Încăperea era cufundată într-o tăcere deplină. Nicoletta plecase cu apa murdară, iar Ubertino era pe undeva, posibil ocupat să mai aducă apă curată. Ea și ducele se aflau singuri în dormitor, iar ea avea mâinile pe trupul lui.

Nu îndrăznea să ridice ochii spre ai lui.

Îi luă mâna într-a ei și trecu prosopul peste venele ce se întindeau ca niște frânghii pe dosul acesteia. Degetele lui erau lungi și puternice, făcându-le pe ale ei să pară minuscule, iar unghiile erau pătrate și palide. Îi spălă cu grijă fiecare deget, apoi îi prinse mâna în căușul mâinii ei pentru a-l spăla în palmă. Era un gest intim. Un gest... *afectuos*. Precum un gest făcut de o mamă pentru copilul ei.

Sau de o femeie pentru iubitul ei.

Iris trase scurt aer în piept și se îndreptă să clătească prosopul.

Când se întoarse din nou, privirea ei o surprinse pe a lui.

Ducele o privea, cu pleoapele pe jumătate coborâte peste ochii de cristal, cu buzele lui sucite întredeschise.

Iris simți ceva contractându-i-se în măruntaie.

Își abătu privirea, grăbindu-se să îi clătească săpunul de pe braț și mână.

Ușa dormitorului se deschise, iar Nicoletta reapăru cu apă proaspătă.

Iris se concentră asupra prosopului ei, săpunindu-l din nou.

Îi împinse ușor brațul în sus pentru a-l spăla și dedesubt, în locul acoperit de un rotocol de păr negru.

În locul de unde răzbătea cel mai intens parfumul masculinității lui.

Nu ar fi trebuit să găsească nimic erotic în momentul acesta. O *lady* nu ar fi trebuit să găsească nimic erotic în momentul acesta.

Și totuși ea găsea.

Brațul lui ridicat făcu mușchii din dreptul coastelor să se contureze într-un mod fascinant, iar Iris își dori – cu destul de multă ardoare, la drept vorbind – să se aplece peste el și să îi inspire mirosul.

Își mușcă buza.

Nicoletta goli apa murdară din lighean, sunetul smulgând-o pe Iris din reveria ei. Ridică privirea și văzu că servitoarea nici măcar nu se uita în direcția ei.

În mod evident Nicoletta nu observase nimic în neregulă.

Slavă Domnului pentru acest lucru!

Iris nu se simți în stare să susțină din nou privirea lui Dyemore. Atenția ei era prea volatilă. Dacă se trezea din nou privindu-l în ochi, era posibil să izbucnească în flăcări.

Pentru prima dată gândul de a împărți patul conjugal cu bărbatul acesta i se păru nu doar posibil, ci chiar ceva ce ar fi putut aștepta cu nerăbdare.

Nicoletta începu să spele brațul și umărul rănit al ducelui, în timp ce Iris se concentră asupra pieptului său.

Înghiți în sec când coborî privirea.

Avea sfârcuri.

Firește.

Toți bărbații – și femeile și copiii, ba chiar și bebelușii – aveau sfârcuri. Doar că, în mod normal, doamnele de viță nobilă nu aveau ocazia să *vadă* sfârcurile unui gentleman, iar înainte, când Dyemore fusese rănit, nu avusese răgaz să se zgâiască.

Iris își drese vocea și începu să frece prosopul în cercuri mici pe partea de sus a pieptului, coborând apoi spre unul din acele sfârcuri. Erau doar bucățele de carne, nu-i așa? Mai închise la culoare, fără îndoială, decât pielea din jurul lor, și cu o textură ușor zbârcită, dar nimic ieșit din comun.

Răsuflarea i se poticni în piept când trecu prosopul peste sfârcul lui Dyemore. Simțise atingerea? Fusese o senzație diferită față de cea de pe restul pielii? Simțea și el același lucru pe care îl simțea și ea atunci când o bucată de material îi atingea în trecere sfârcurile dezgolite?

Îndrăzni să îi arunce o privire pe sub genele coborâte.

Nările i se lățiseră, iar ochii i se îngustaseră până deveniseră două fante subțiri.

Iar sfârcul i se întărise acum, devenind un vârf mic și ascuțit pe pieptul lui.

Posibil să fi fost de la răceala apei și a aerului.

Poate.

Iris îl spălă pe partea laterală a trunchiului și înspre brâu, unde se afla plapuma, și îl văzu contractându-și abdomenul când o simți atingându-l. În jurul ombilicului avea un rotocol de păr negru care se prelungea în jos, dispărând în adâncurile așternuturilor.

Înghiți un nod.

Era acoperit, desigur, dar știa ce se afla dincolo de plapumă – îl văzuse complet gol la orgia Lorzilor. Imaginea i se întipărise pentru totdeauna în memorie, un mădular gros și semeț, testicule masive și cârlionți de păr negru ca noaptea. Dacă plapuma ar fi alunecat cât de puțin în jos, i-ar fi văzut marginea acelui petic de păr negru.

Gândul o făcu să-și strângă coapsele laolaltă sub rochie.

Oare el știa ce efect avea trupul lui asupra ei?

În mare grabă, își forță mâna să se miște – să se *îndepărteze* de acea plapumă periculoasă. Se întoarse treptat în partea de sus, trecând peste abdomenul plat, peste coaste, ajungând la piept. Îi spălă părul din mijlocul pieptului, apoi desenă blând un cerc în jurul sfârcului drept, simțindu-și măruntaiele încingându-se și topindu-se când bucățica de carne se întări și se întunecă.

Brusc se trezi cu încheietura înșfăcată.

– Ajunge.

Iris se ridică cu un aer vinovat.

Privirea lui rece o întâlni pe a ei.

– Ai terminat?

Ea își smuci încheietura, însă strânsoarea lui, chiar așa slăbit de boală cum era, rămase fermă.

– Spatele și restul...

– Eu cred că ai terminat deocamdată, ducesa mea, spuse el gâfâit, cu o voce gravă și aspră.

Îi observase oare atenția prea concentrată? Îl insultase? Îi scrută chipul, căutând pe el furie sau reproș, dar nu găsi nici una, nici alta. La drept vorbind, era aproape imposibil de descifrat orice fel de emoție pe chipul lui. Nu dezvăluia nimic din el însuși, își dădu ea seama. Își păstra toate emoțiile și toate gândurile ascunse în spatele acelor ochi de cristal și a feței marcate de cicatrice.

Dyemore se mulțumi să o privească.

Ceea ce o scotea din minți.

Se linse pe buze.

– Cred că te-ai odihni mai bine dacă ți-ai termina baia.

– Fără îndoială. Îi eliberă încheietura. La restul mă poate ajuta Ubertino.

– Și Nicoletta?

Îi aruncă o privire servitoarei. Nicoletta spăla cu grijă pielea din jurul bandajelor. Își ținea capul plecat, însă Iris nu era atât de naivă încât să-și închipuie că servitoarea nu urmărea cu deosebită atenție ceea ce se petrecea între stăpânul și stăpâna ei.

– Am să ți-o trimit când termină. O privi, cu ochii reci precum Marea Nordului. Acum nu mai am nevoie de tine. Pleacă.

Iris făcu un efort să nu tresară. Înțelegea că era alungată.

Alungată *cu grosolănie*.

Erau *căsătoriți*. Fără îndoială ar fi trebuit să i se permită, în calitate de soție, să își ajute soțul să se îmbăieze? Însă fu de-ajuns să-i privească pentru o clipă expresia cumplită pentru a-și scoate din cap ideea. Se purta ca și cum nu ar mai fi putut îndura atingerea ei.

Ca și cum ar fi fost, poate, *dezgustat* de atingerea ei.

Iris ridică bărbia, încercând să nu îi arate că o rănise.

Îi susținu privirea și spuse:

– Nicoletta, te rog să te retragi în camera de toaletă. Doresc să vorbesc cu soțul meu.

Servitoarea încremeni, cu mâinile suspendate în aer deasupra pieptului ducelui. Își plimbă privirea între Iris și Dyemore.

Dyemore dădu din cap.

Nicoletta își aruncă prosopul în ligheanul cu apă și ieși în grabă din încăpere.

Iris aşteptă până se închise ușa camerei de toaletă, apoi se întoarse spre duce.

– Sunt *soția* ta, domnule, nu câinele tău. Refuz să mă las alungată ca și cum aș fi murdărit covorul.

Raphael o privi pe Iris. Avea o postură rigidă – *orgolioasă*.

Îi admiră îndrăzneala, chiar dacă îl irita nesupunerea ei. Nu își dorea să mai fie ispitit de ea. Dar o înfruntare cu ea nu avea nicidecum să-l ajute în această privință.

– Îmi cer iertare dacă crezi că am vorbit cu tine ca și cum ai fi fost o cățea, spuse el scrâșnind din dinți. Dar obiecția mea rămâne aceeași. Nu e cazul să mă speli.

– Și dacă vreau eu s-o fac?

Obrajii începuseră să i se coloreze, iar Raphael nu putu să nu constate cât de frumoasă o făcea acest lucru. Arăta ca o femeie într-un moment de pasiune.

Gând care *nu* era deloc productiv.

– Discuția asta e...

– De ce nu vrei să te ating? îl întrebă ea.

– De ce ți-ai dori să o faci? întrebă el fără menajamente. Răbdarea îi ajunsese la limită. Chipul meu e dezgustător. Am văzut cum ai tresărit – te rog să nu o negi, doamnă.

– Îmi pare rău dacă am tresărit, șopti ea. Nu îți găsesc cicatricea dezgustătoare. Nu te găsesc *pe tine* dezgustător. Și, astfel stând lucrurile, consider că ar trebui să te pot atinge dacă îmi face plăcere.

El rânji batjocoritor.

– Nu văd de ce ți-ar face plăcere să mă atingi.

– A, nu? Roșeața din obraji i se transformase în trandafiriu. Era în mod evident stingherită de acea discuție, dar continuă să îi susțină privirea. M-aș fi așteptat să te bucuri că soția ta e interesată de trupul tău. În fond – coborî vocea – vom împărți patul ca soț și soție.

Raphael simți un gol căscându-i-se în stomac și își feri privirea.

– Vom ajunge *la un moment dat* să împărțim patul, nu-i așa? vru ea să știe, iar el îi auzi vocea mai aproape.

Făcuse un pas spre el.

Ridică ochii, țintuind-o cu privirea. Iris avea o mână pe jumătate ridicată, întinzându-se din nou să îl atingă.

El îi prinse mâna exact la timp.

– Firește că vom împărți patul, răspunse el pe un ton dur. Nu își putea permite să trădeze vreo slăbiciune în această privință. Dar nu vom face nimic altceva.

Ea clipi, părând confuză.

– Vrei să spui...

– Vreau să spun că nu vei fi *deranjată* de mine, scrâșni el.

Oare chiar nu avea habar cât de greu îi venea să se țină în frâu? Stăpânirea lui de sine nu mai atârna decât de-un fir de ață. Dacă nu ar fi fost slăbit de febră, poate ar fi înșfăcat-o și ar fi tras-o în patul lui, în *poala* lui. Și-ar fi trecut limba peste buzele ei, apoi ar fi coborât pe gâtul ei catifelat. I-ar fi smuls eșarfa care îi acoperea corsajul și ar fi desenat cu dinții conturul rotunjimilor minunate ale sânilor ei. Apoi...

Nu.

Nu.

Își jurase că nu avea să o corupă și avea de gând să își *respecte* jurământul oricât i-ar fi fost de greu.

– Nu... nu înțeleg. Părea *insultată*, ca și cum Raphael ar fi insinuat că problema era legată de *ea*. Te-ai căsătorit cu mine. De ce ai face asta dacă te dezgust atât de tare încât refuzi chiar și să *te culci* cu mine?

Ar fi trebuit să o corecteze. Să îi spună că se înșela amarnic – *caraghios* de amarnic. Dar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi reușit decât să atragă și alte întrebări din partea ei.

Întrebări la care în mod cert nu voia să răspundă – nici acum, nici altă dată.

Poate că era mai bine așa.

– M-am căsătorit cu tine ca să-ți salvez viața, minți el pe un ton sec și chiar în clipa în care o făcu simți o peliculă de gheață acoperindu-i pielea, făcându-l să se cutremure de frig până în măduva oaselor. Încremenindu-i inima. Nimic altceva.

Ea se clătină ca și cum i-ar fi înfipt o sabie în burtă.

– Dar... dar m-ai sărutat. Cu siguranță...

– Eram chinuit de febră, spuse el lent. Întunericul îi învălui sufletul ca un lințoliu. Nu eram în toate mințile.

Ea se zgâi la el preț de o clipă, cu o expresie devastată în ochii gri-cenușii, apoi își îndreptă postura, semeață și puternică.

– Înțeleg. Te rog să mă scuzi, atunci, mă duc după Ubertino.

Se răsuci pe călcâie și ieși furtunos din încăpere.

Luând cu ea toată lumina lui.

Iris ieși din dormitor clipind pentru a-și ține în frâu lacrimile, ceea ce era, la drept vorbind, prostie pură. Nu-l cunoștea pe Dyemore aproape deloc – era căsătorită cu el doar de câteva *zile*. Nu avea nici un motiv să pună atât de tare la suflet faptul că acesta o respinsese. Se căsătorise cu ea pentru a o proteja. Iar ea se căsătorise cu el pentru că nu avusese încotro.

Totul era cât se poate de logic, la drept vorbind, și nu avea absolut nici o legătură cu dorința sexuală – sau cu lipsa acesteia.

Își înăbuși impulsul de a izbi cu piciorul un bufet pe lângă care trecu.

Problema era că i se păruse, atunci când ea și Dyemore discutaseră despre Polybius, că era posibil să găsească între ei un punct comun din care să clădească o prietenie. Că această căsnicie, chiar așa începută în grabă și pe picior greșit, ar fi putut avea o șansă de a deveni acceptabilă.

O căsătorie în care să poată găsi o oarecare satisfacție.

Acum fusese azvârlită din nou în negura incertitudinilor. Dacă Dyemore nu o dorea – dacă o găsea de-a dreptul *respingătoare* –, care erau șansele ca mariajul lor să fie unul fericit?

Cum ar fi putut să trăiască alături de un bărbat care o respingea atât de tăios?

Cum ar fi putut să trăiască fără copiii după care tânjea?

„Lua-l-ar naiba!"

Iris se opri în fața ușii de la bucătărie, lăsându-și răgaz o clipă pentru a se liniști. Apoi intră în bucătărie și îl găsi pe Ubertino pregătindu-se să ia în mâini două carafe de apă aburinde.

– Ducele te așteaptă să îi termini baia și să îl bărbierești, spuse ea.

– Da, Excelență.

Ubertino ieși în grabă din încăpere.

Doi servitori rămaseră în bucătărie – Bardo și cel cu sprâncenele stufoase, al cărui nume tot nu-l știa încă. Fuseseră așezați la masă, în mod evident terminându-și cina, și se ridicaseră când intrase ea.

Iris îi salută din cap și se întoarse să plece.

– *Donna*, spuse Bardo.

Firește. Luă sfeșnicul de pe masă și îi făcu semn să continue. Servitorul se obișnuise să o urmeze peste tot prin castel – în mod evident la porunca ducelui.

Era cât se poate de clar că acesta considera că avea nevoie de pază chiar și când se afla înăuntrul abației.

Gândul o făcu să se înfioare, dar apoi se scutură de frică și se concentră cu fermitate pe sarcina de a schimba așternuturile de pat jegoase ale ducelui.

Își îndreptă umerii și îi privi pe cei doi bărbați, forțându-se să zâmbească. Arătă spre Bardo și spuse:

– Bardo.

Acesta păru nedumerit, dar se înclină și răspunse.

– *Donna*.

Iris își mută degetul înspre bărbatul cu sprâncene stufoase și ridică întrebător propriile ei sprâncene.

– Ah! spuse servitorul, zâmbind larg. Era un bărbat banal, însă rânjetul făcea din chipul care altfel ar fi fost intimidant o priveliște destul de agreabilă. Luigi.

Iris dădu din cap.

– Luigi. Se uită la ambii bărbați. Știți unde sunt ținute pânzeturile?

Luigi și Bardo schimbară o privire nedumerită.

– Pânzeturi?

Timp de o clipă Iris se gândi cum ar fi putut să le explice prin gesturi conceptul de *pânzeturi*, apoi se dădu pur și simplu bătută.

Era obosită, fusese o zi lungă, iar pânzeturile cădeau de regulă în grija femeilor.

Oftă și făcu un tur al bucătăriei. Dacă exista vreun dulap folosit pentru pânzeturi, acesta probabil se afla în camera chelăresei. Iar camera chelăresei era adesea învecinată cu bucătăria.

Iris porni spre o ușă în arcadă aflată față în față cu cea prin care intrase.

Se opri, făcându-i atât pe Bardo, cât și pe Luigi să o privească derutați. I se părea bizar să se gândească la toți oamenii care trăiseră în casa aceea până la sosirea lui Dyemore. Chelăreasa, majordomul, cameristele, lacheii și numeroșii, extrem de numeroșii servitori de care ar fi fost nevoie pentru a păstra în bună ordine o casă atât de mare ca aceasta chiar și atunci când nu era acasă stăpânul.

Nici nu era de mirare că abația părea moartă – fusese golită de oameni ca un animal eviscerat.

Iris se cutremură la acest gând, amintindu-și când o doică destul de rea la suflet îi spusese povestea lui Barbă Albastră. Avea șapte ani pe atunci și fusese chinuită de coșmaruri câteva luni după aceea.

Dumnezeule bun! Își dădu seama că, precum soția lui Barbă Albastră, și ea primise cheile abației și intrase pe furiș într-o cameră încuiată. Doar că aceste camere încuiate nu conțineau decât mobilier prăfuit și desene bizare, nu cadavre.

Iris inspiră adânc și clătină din cap, mirându-se de cât era de caraghioasă. Dyemore îi concediase pe servitori; nu se întâmplase nimic sinistru. Doar îi *spusese* că nu avea încredere în oamenii de prin părțile acelea. Simplul fapt că ea fusese recent respinsă nu era motiv

să caute să îi arunce în cârcă fapte mai grave. Era ridicol să stea împietrită și să scornească povești cu care să se sperie singură, fără a avea nici o dovadă. Nu era doar o gâsculiță abia ieșită din școală. Era o femeie în toată firea, o văduvă de douăzeci și opt de ani, și era mult prea rațională pentru asemenea neghiobii.

Cu acest gând trecu pragul ușii joase. Ajunse astfel într-un hol scurt, apoi la un șir de trepte care coborau la o pivniță spațioasă. Aruncă o privire înăuntru. Părea a fi o cămară sau o pivniță de vinuri, sau și una, și alta. Oricum ar fi fost, era puțin probabil ca aici să găsească pânzeturi – s-ar fi umplut de mucegai.

Se întoarse pe unde venise, urmată îndeaproape de servitori, și ajunse din nou pe holul care ducea la bucătărie. Ah! Aici se găseau alte câteva uși. O încercă pe cea dintâi și constată că era încuiată.

Din fericire își prinsese legătura de chei la brâu, folosind o bucată de sfoară. Câteva minute mai târziu deschise ușa, chiar în clipa în care pe coridor răsună țăcănitul tocurilor Nicolettei.

Servitoarea se alătură micului grup.

Iris aruncă o privire înăuntru.

Încăperea conținea mai multe dulapuri, scrinuri și rafturi, iar în acestea se aflau probabil toate lucrurile pe care o chelăreasă le-ar fi ținut în mod normal încuiate. Condimente, zahăr, leacuri, ceară de albine, nuci și fructe uscate, tacâmurile de argint și pânzeturile fine.

Iris se duse la cel mai mare dintre dulapuri și deschise ușa, dând la iveală teancuri întregi de pânzeturi albe ca neaua. Nu își putu stăpâni o exclamație de satisfacție când inspiră parfumul de cedru.

Tocmai începuse să strângă o parte dintre cearșafuri când Nicoletta spuse:

– Nu.

Surprinsă, Iris se întoarse să o privească.

Servitoarea clătină din cap cu emfază și, ducându-se la unul dintre scrinuri, îl deschise, apoi scotoci printr-un teanc de așternuturi ce păreau a fi mai vechi. Într-un final scoase un geamăt și se ridică ținând în mâini două cearșafuri care, deși curate, erau zdrențuite pe margini.

Iris se zgâi la ea. Cearșafurile din mâinile Nicolettei arătau ca și cum ar fi fost păstrate doar pentru a fi folosite drept cârpe. Însă femeia mai în vârstă porni spre ușă cu brațele astfel încărcate. Poate avea de gând să le folosească pentru altceva decât patul ducelui?

– Nu, stai, îi strigă Iris.

Nicoletta se întoarse, încruntându-se.

Iris luă în grabă câteva dintre cearșafurile albe și curate din șifonier.

– Vom avea nevoie de astea pentru patul ducelui.

Însă Nicoletta clătină din nou din cap, ținând în mâini așternuturile învechite. Spuse ceva – foarte vehement – în corsicană.

Iris nu reuși în ruptul capului să înțeleagă care ar fi putut fi problema, dar era obosită.

– Îmi pare rău, dar eu așternuturile *astea* am de gând să le folosesc.

Trecu semeață pe lângă servitoare și pe lângă bărbați și își văzu de drum, ignorând strigătele Nicolettei din urma ei.

Până să ajungă întreaga procesiune la etajul superior, în fața dormitorului ducelui, Nicoletta se cufundase în tăcere, însă Iris aproape că o putea simți clocotind în spatele ei.

Iris oftă. Îi părea rău că pierduse puțina bunăvoință pe care și-o câștigase din partea Nicolettei în ultimele câteva zile, însă nu îi putea permite femeii mai în vârstă să creadă că îi putea dicta ce să facă. *Iris* era stăpâna casei, iar dacă trebuia să demonstreze acest lucru în mod categoric, era de dorit să o facă de la bun începutul relației lor.

Așa că nu se obosi să le adreseze servitorilor un zâmbet împăciuitor când se opri să bată la ușa dormitorului.

În plus, o neliniștea mai mult cum avea să fie primită de către noul ei soț.

– Intră, răsună vocea lui Dyemore dinăuntru.

Iris intră cu Nicoletta, iar cei doi servitori bărbați făcură o plecăciune și se retraseră.

Dyemore se ridicase din pat și era așezat într-unul dintre scaunele din fața focului, purtând o haină de casă neagră, curată. Părul negru cerneală al ducelui i se revărsa pe umeri, uscându-se ușor ondulat. Cu cicatricea de pe față și cu părul desfăcut avea aerul unui bandit.

Ei bine, al unui bandit suferind – obrajii îi erau în continuare mai roșii decât de obicei.

– Ți-ai terminat baia? întrebă Iris pe un ton vioi.

Era hotărâtă să nu îi arate cât de tare o mâhnise gestul lui de respingere.

Ubertino era ocupat făcând ceva în comoda cu sertare a ducelui.

Dyemore ridică o sprânceană cu o expresie sardonică.

– După cum vezi.

Naiba să-l ia! Își drese vocea și spuse ușor înțepat.

– Da, ei bine. Vreau doar să schimb așternuturile, bine?

Se duse la pat și, ajutată de Nicoletta, începu să dea la o parte cuvertura bogat brodată. Din fericire cuvertura nu se pătase deloc. Cearșafurile, însă, erau într-o stare posibil de nereparat.

Se încruntă și le aruncă pe podea.

– M-am gândit...

Le aruncă o privire scurtă servitorilor.

– Da? întrebă el din spatele ei.

– Adică... Trase adânc aer în piept și schiță în minte un gest de exasperare față de ea însăși. „Gâsculițo! Spune-o și gata!" Având în vedere că ești bolnav, m-am gândit c-ar fi mai bine ca eu să dorm în încăperea rezervată cameristei, ca tu să te poți odihni confortabil în pat singur...

– Nu.

– Singurel...

Lăsă fraza neterminată și se ridică de deasupra cearșafului pe care tocmai îl îndesase sub marginea saltelei.

Se întoarse să îl privească.

Dyemore avea un aer destul de calm, însă purta o expresie implacabilă pe chip.

– Ești ducesa mea. Vei dormi în patul acesta cu mine.

Ea își simți gura căscându-se ușor confuză. Tocmai îi spusese că nu putea suporta să-l atingă. Ce era în capul lui? Spuse cu prudență.

– Ești încă în convalescență. Nu vreau să te deranjez.

– Prezența ta nu mă deranjează când dorm.

– Nu crezi că ar trebui să discutăm despre asta?

El își înclină capul într-o parte.

– Mie mi se părea, doamnă, că exact asta facem.

– Nu. Își dădu seama că își încleștase mâinile în pumni și le lăsă rapid să se relaxeze. Nu îi putea permite să o tulbure în asemenea hal. *Tu* ai luat o decizie și ai exprimat-o. *Asta* nu constituie nicidecum o discuție.

– Cârtelile tale n-au să mă facă să mă răzgândesc, spuse el cu o aroganță uluitoare. Se ridică în picioare, iar Ubertino se grăbi

să meargă să-l ajute. Acum, dacă nu mai e nimic altceva, cred că am să mă retrag la culcare.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!" Ar fi trebuit neapărat să îi spună individului că nu așa te purtai într-o căsnicie – și chiar ar fi făcut-o dacă nu ar fi văzut cât era de tras la față.

La fel de bine putea aștepta până mâine pentru a-l informa pe Dyemore că îl aștepta o surpriză de proporții dacă își închipuia că avea s-o pună simplu cu botul pe labe de fiecare dată când își exprima părerea.

În seara aceasta își strânse buzele laolaltă și se întoarse să o ajute pe Nicoletta să termine de întins cuvertura.

– Mulțumesc, spuse Dyemore de undeva de foarte aproape.

Era chiar în spatele ei, iar Iris încremeni pentru o clipă înainte de a se strecura vag stingherită pe lângă pat pentru a-i face loc să urce.

Își drese vocea.

– Mă duc să mă schimb în camera de toaletă.

Din spatele ei răsună un sunet gâtuit.

Iris se răsuci pe călcâie, nedumerită.

Ducele era pe jumătate întins pe pat, ca și cum ar fi împietrit cumva în timp ce se urca în așternuturi, cu fața aplecată în jos ascunsă de părul lui lung.

– Ce...?

Dyemore scoase un horcăit șuierător și, dintr-odată, Iris își dădu seama că se petrecea ceva cumplit.

Fugi lângă el să își pună o mână pe umărul lui și îl privi în față.

Ochii i se albiră pe margini, iar buzele începură să i se învinețească.

– Dyemore, spuse ea. *Raphael.*

El nu păru să o audă. Nu făcu decât să privească fix în gol, continuând să scoată acel șuierat teribil. Trupul lui părea ca de piatră.

Apoi Nicoletta apăru lângă ea, trăgând-o deoparte și strigându-l pe Ubertino. Servitorul își încolăci brațele în jurul stăpânului său, îl luă cu totul pe sus, ridicându-l pe bărbatul mai înalt de pe pat și, târându-l pe jumătate, îl duse până aproape în capătul opus al încăperii, spre șemineu.

Cumva, acest gest spulberă vraja.

Dyemore inspiră gâfâit și spuse gâtuit, cu fața pământie:

– Ia-l de-aici! Acum! Ia-l de-aici! *Ia-l de-aici!*

– Ce? întrebă Iris, năucită de furia lui turbată și de gheața din privirea lui.

– *Lemnul de cedru.*

Iris se zgâi la el. Stătea sprijinit de polița căminului ca și cum ar fi putut să cadă din clipă în clipă, iar ea nu înțelegea. Lemnul de cedru? Ce...?

El își dezgoli dinții încleștați și, dintr-un singur gest larg, răsturnă tot ce se afla pe poliță. Ceasul de aur, o vază, două păstorițe de porțelan și un vas cu surcele căzură pe podea cu un bubuit.

Dyemore o privi mânios și mârâi:

– *Acum!*

Ea tresări violent în fața furiei lui și, răsucindu-se pe călcâie, văzu că Nicoletta deja începuse să smulgă cearșafurile. Iris abia apucă să înșface așternuturile noi înainte ca Nicoletta să o prindă de braț și să o târască afară din dormitor, închizând apoi ușa în urma lor.

Gâfâind pe coridor, cu ochii larg căscați, Iris o privi pe servitoare așteptându-se să întâlnească o expresie satisfăcută. Nicoletta încercase să o avertizeze să nu folosească acele cearșafuri. Știuse ceva în această privință.

În schimb femeia corsicană se mulțumi să o fixeze la rândul ei cu ochi triști. Clătină din cap, apoi făcu ceva cu totul neașteptat.

Nicoletta se aplecă în față și o bătu blând pe obraz.

Apoi servitoarea clătină din nou din cap și, luând așternuturile de la Iris, se îndepărtă cu pas greu.

De dincolo de ușa dormitorului Iris auzi o bufnitură și glasul soțului ei țipând în corsicană.

Preț de o clipă rămase pur și simplu nemișcată pe coridorul întunecat, cu inima încremenită, ascultându-l pe duce tunând răgușit din spatele ei asemenea unei bestii precum cele care îi populaseră coșmarurile din copilărie.

Disperarea își încolăci degetele înghețate în jurul gâtlejului ei.

Apoi își aduse mâna înaintea ochilor și studie inelul cu rubin de pe degetul ei mic. Delicat. Frumos. Etern.

Respiră din nou.

Dyemore nu era o bestie. Nu era Barbă Albastră. Nu era o creatură de coșmar dintr-un basm.

Era bărbat – un bărbat care suferea.

Iar ea avea să-și vină în fire și să *îl ajute.*

Mânată de acest gând, pornise deja înspre scări.

Nu îi plăcuseră așternuturile. Ceva legat de mirosul de cedru îi provocase această criză. Nicoletta încercase să îi dea cearșafurile roase de vreme – cele care *nu* fuseseră păstrate în șifonierul din lemn de cedru. Prin urmare trebuia să coboare și să găsească *acele* pânzeturi și să se întoarcă la soțul ei.

Pentru că erau căsătoriți acum, ceea ce însemna că era legată de bărbatul acesta până când moartea decidea să îi separe.

Nu, era mai mult de atât.

Dyemore o salvase punându-se pe el însuși într-o mare primejdie, iar ea îl răsplătise împușcându-l. El aproape murise din cauza acelei răni – era în continuare suferind din cauza acelei răni. Îi era datoare.

Și chiar mai mult de atât.

Nu conta că era înnebunitor de despotic, posomorât și brutal. Nici măcar faptul că îl găsea într-un fel înspăimântător. O întrebase despre copilăria ei. Făcuse conversație cu ea. Se arătase interesat de părerile ei despre *Istoriile* lui Polybius – și, chiar și atunci când nu fusese de acord cu acele păreri, le respectase.

Ochii lui cenușii și reci, ațintiți pe chipul ei în timpul dezbaterii, fuseseră intenși și concentrați, ca și cum *ea* ar fi fost singurul lucru care conta pentru el în momentul acela. Se bucurase de întreaga lui atenție.

Iar acest lucru era ceva pentru care merita să lupte.

Chiar dacă nu aveau să își construiască niciodată o căsnicie adevărată.

Coti pentru a intra în bucătărie și aproape se ciocni de Nicoletta.

Servitoarea se clătină ușor, lăsându-și greutatea pe călcâie, iar Iris văzu că avea în brațe așternuturile măcinate de vreme – cele care nu miroseau a cedru.

Iris întinse brațele spre ele.

Nicoletta o privi... apoi zâmbi și îi dădu cearșafurile fără miros.

– Mulțumesc, Nicoletta.

Camerista deja se răsucise pe călcâie, întorcându-se în bucătărie.

Iris o luă înapoi pe unde venise până ajunse din nou la ușa dormitorului. Ridică mâna să bată, apoi se răzgândi și o deschise pur și simplu.

Se opri când îl văzu pe duce. Poziția acestuia era bizar de familiară, deși nu reușea să-și dea seama exact cum anume.

Dyemore era tot lângă șemineu, așezat pe podea, cu spatele sprijinit de unul dintre scaune. Își ridicase un genunchi la piept și își ținea cotul pe el, cu mâna sprijinindu-i capul, iar părul îi cădea peste fața aplecată în jos. Ar fi trebuit să arate nevolnic, ca un bărbat la pământ. Însă chiar și într-o situație-limită îi evoca, mai mult decât orice altceva, un erou din antichitate, înfruntând o soartă copleșitor de potrivnică. Fusese doborât, îngenunchiat, dar în scurt timp avea să se ridice din nou, să-și ia scutul și sabia și să se întoarcă hotărât în luptă.

Se încruntă, tulburată de propriul ei gând fantezist. Cât de teribil ar fi fost pentru duce dacă ar fi fost neîncetat în război, fără nici o clipă de răgaz.

Clătină din cap și aruncă o privire spre rămășițele mâniei lui Dyemore, împrăștiate pe podea.

Ubertino se afla în celălalt capăt al încăperii, cu un pahar de vin în mână. Servitorul se încruntă când intră ea.

Iris se duse în grabă la el.

– Haide! Ajută-mă să fac din nou patul!

Îi întinse așternuturile, iar acesta, chiar dacă păru nesigur, puse jos paharul de vin și făcu întocmai ceea ce i se ceruse.

Odată patul făcut din nou, Iris luă paharul de vin și veni lângă Dyemore.

– Excelență, patul e pregătit, iar aici am un pahar de vin.

Așteptă, dar nu primi nici un răspuns.

Nu avea să fie chiar atât de ușor, deci.

Se duse înapoi pentru a pune vinul lângă pat, apoi îngenunche lângă el.

– Dyemore.

Părul lui negru ca pana corbului îi ascundea trăsăturile, iar umerii lui lați, înveșmântați în mătase neagră, erau coborâți ca apăsați de o greutate imensă. În momentul acela arăta atât de mult precum Hades, pentru totdeauna singur și surghiunit, încât inima ei se strânse de durere.

Șovăitoare, îl atinse pe umăr.

El tresări, apoi încremeni.

Iris înghiți un nod și șopti:

– Raphael.

– Te-ai întors.

Vocea îi era răgușită – de la țipat?

– Da. Își mușcă buza. Vino în pat!

– Nu pot, spuse el, atât de încet, încât Iris fu nevoită să se aplece ca să îl audă. Văzu că își ținea ochii strâns închiși. Lemnul de cedru. Mirosul. Nu pot.

– Nu, spuse ea. Îmi pare rău, nu am știut înainte, dar acum știu.

– A trecut? șopti el.

– Da.

Deschise un ochi cenușiu, privind-o circumspect. Iris avu impresia că se uita la o creatură sălbatică – un animal mult mai puternic decât ea, care acum decidea dacă să aibă încredere în ea sau să o devoreze.

Probabil luă o decizie, într-un sens sau altul, căci își puse o mână grea pe umărul ei și se ridică. Fața îi era pământie, scoțând în evidență cicatricea lividă, iar ea se întrebă ce se întâmplase care să îl rănească atât de profund – atât pe chip, cât și în suflet.

Iris se ridică și ea, rămânând cu umărul sub brațul lui, încolăcindu-și propriile brațe micuțe în jurul taliei lui pentru a-l sprijini.

– Haide! E puțin de mers până la pat, Excelență.

– Aș prefera să îmi spui Raphael.

Când era atât de aproape de el, lipită de coastele lui, avea impresia că vocea lui răsuna prin ea.

Ea ridică ochii spre el, surprinsă, însă el își păstră capul sus și privirea ațintită drept înainte.

– Atunci așa voi face, dacă asta îți dorești.

Așteptă o replică sarcastică, însă el se mulțumi să îi arunce o privire piezișă înainte de a se urca în pat. Ezită doar o fracțiune de secundă când puse capul pe pernă. Dacă nu l-ar fi urmărit atent – dacă nu l-ar fi văzut în criză cu doar câteva minute în urmă –, Iris nu ar fi găsit nimic neobișnuit în șovăiala lui.

Apoi momentul trecu, iar Raphael se întinse și rămase nemișcat.

– Vii în pat cu mine?

Ei i se tăie respirația și îi aruncă o privire rapidă, însă ochii lui erau închiși acum. Dacă circumstanțele ar fi fost diferite, ar fi putut lua întrebarea lui drept o invitație...

Cum, în mod evident, *nu* era o invitație, ci mai degrabă o întrebare foarte clară și simplă, ar fi trebuit să înceteze să se mai eschiveze și să îi răspundă direct.

– Da. Vreau doar... adică... să mă pregătesc în cealaltă cameră.

Deschise camera de toaletă, apoi închise ușa în urma ei. Expiră zgomotos, simțindu-se ca o proastă. Adevărul era că noaptea trecută și-o petrecuse în scaun, iar prima noapte, când dormise cu el în pat, fuseseră amândoi aproape leșinați de oboseală.

În seara aceasta senzația era foarte diferită.

Însă după reacția lui înspăimântătoare de mai devreme, nu voia să se mai certe cu el pe această temă.

Buzele i se schimonosiră când își aminti singură – *cu fermitate* – că Raphael îi spusese cât se poate de clar că nu avea de gând să o atingă. Nu avea nici un motiv să fie neliniștită – nimic care să o *înspăimânte*. Chiar dacă *ea* mai simțea o oarecare atracție de când îl spălase cu prosopul, își spuse Iris cu amărăciune, *el* nu avea să se lase înduplecat să consume căsătoria.

Fără a mai zăbovi, își despleti și ea părul, și-l perie și se dezbrăcă, lăsându-și doar cămașa de corp – pe care Nicoletta i-o reparase foarte abil.

Deschise ușa dormitorului și văzu că Ubertino se retrăsese, iar în cameră nu mai ardea decât o singură lumânare. Ocoli pe vârfuri patul masiv pentru a ajunge pe partea care, aparent, îi era rezervată ei, și se strecură sub plapumă cât de atent putu. Ducele – Raphael – nu se clinti.

Poate că adormise deja.

Suflă lumânarea și se instală pe partea ei, cât mai aproape de marginea patului, cu spatele spre el.

În întuneric îi auzi vocea.

– Noapte bună, soția mea.

Pleoapele îi căzură grele peste ochi, iar gândurile începură să i se răsfire somnoroase în toate direcțiile. Până ajunseră la poziția în care îl găsise pe Raphael așezat prima dată când intrase în dormitor.

Stătuse în aceeași poziție ca băiețelul din carnețelul de schițe al bătrânului duce.

El rămase treaz și privi tăciunii din cămin, ținând visele în frâu.

Lemn de cedru.

Mirosul încă îi înfunda nările chiar și acum, acru și tăios, provocându-i dureri de cap, smulgându-i aerul din plămâni, răpindu-i mințile.

Lemn de cedru.

Așternuturile puțiseră întotdeauna, iar în camera tatălui său mirosul fusese sufocant.

Iris probabil îl credea nebun. Sau nevolnic.

Era, într-un fel. Nu terminase ceea ce își propusese să aducă la îndeplinire cu atâția ani în urmă. Ceea ce, după propria lui judecată, îl făcea un laș.

Lemn de cedru.

Odată, așezându-se la masă la un dineu, se întâmplase să simtă acest miros pe hainele bărbatului de lângă el. Raphael ieșise împleticindu-se din încăpere și cu greu reușise să ajungă în grădină, unde vomitase în tufe. Și plecase fără a-și mai cere scuze de la gazdă. Nu putuse îndura să se întoarcă în încăperea aceea și la mirosul acela.

Auzea răsuflarea liniștită a soției sale în spatele lui. Se retrăsese cât mai departe de el posibil în patul larg. Poate că îi era teamă de el. Sau era dezgustată de el.

Ar fi trebuit s-o lase să doarmă în camera de toaletă.

Dar ceva din mândria lui nu îi permitea să o facă. Era ducesa *lui*. Chiar dacă el era pângărit, chiar dacă mariajul lor nu avea să fie niciodată, poate, unul normal, o voia aici.

Cu el.

În camera care îi aparținuse mamei lui. Singura încăpere din abație în care se simțise în siguranță în copilărie.

Se întoarse într-un final, mișcându-se încet, cu umărul răvășit de dureri. Iris îi cususe rana, după cum îi spusese Ubertino, și nu ar fi fost surprins dacă agitația lui de mai devreme i-ar fi rupt din suturi. În momentul acela nu îi păsa.

Voia doar să se odihnească.

Și să nu viseze.

Se întinse pe spate și întoarse capul, lăsându-și ochii să se adapteze la întuneric până reuși să îi deslușească umerii, coborând spre îngustimea taliei ei, apoi spre rotunjimea șoldului. Se trezi sincronizându-și răsuflarea cu a ei.

Inspirând. Expirând. Ținând visele departe.

Dar, firește, veniră oricum.

Capitolul 7

Trei zile și trei nopți călători Ann prin pustiurile de piatră, ținând strâns pietricica roz pentru a o apăra. În întinderea nesfârșită de piatră cenușie nu se clintea nici un animal, nu cânta nici o pasăre, nu se vedea nici o pată de culoare.

Doar vântul șuiera neîncetat.

Iar în dimineața celei de-a patra zile Ann ajunse la un turn ridicat din aceeași piatră cenușie...

din *Regele de Piatră*

Iris urcă pe parapetul abației Dyemore în dimineața următoare, uitându-se nu la aleea de la intrare, ci la ceea ce se afla dincolo de abație. Era un talmeș-balmeș de aripi, turnuri și ruine din alte vremuri. În apropierea clădirii principale se afla o pată vastă de verdeață care poate că peste vară includea și o grădină – în mod cert existau trepte care coborau spre o zonă pavată –, încercuită de tufe de cimișir. Din iarbă se întrezăreau vlăstari verde-închis, și i se păru că deslușea și picături de galben, însă de la înălțimea aceea nu își dădea seama ce fel de flori ar fi putut fi. Întinderea de verdeață era mărginită de o parte și de cealaltă de două aripi ale abației – Iris nici măcar nu era sigură dacă erau amenajate ca spațiu de locuit. Una din ele aducea a galerie. Și mai departe se afla o clădire rotundă, având un aer aproape medieval. Poate că, la vremea sa, acel turn primitiv fusese o fortăreață pentru oamenii de prin părțile acelea? În depărtare, dar încă deslușindu-se clar, se vedeau arcadele scheletice ale vechii catedrale, transformată fără îndoială în ruine de vreun război de mult uitat.

Crezuse, în noaptea aceea când plecaseră în trăsură de la orgia Lorzilor Haosului, că se aflau la kilometri buni distanță. Acum vedea că ar fi putut veni pe jos de la ruinele vechii catedrale până la abația Dyemore.

Iris se cutremură. Cât era de înspăimântător să descoperi că răul era atât de aproape de căminul tău.

Și totuși...

Se răsuci pe călcâie, briza prinzându-i o șuviță rebelă și suflându-i-o în față. Abația Dyemore în sine nu era un loc tocmai rău.

De aici, de pe acoperiș, vedea la câțiva *kilometri* depărtare. Spre vest, în apropierea abației, exista un pâlc de copaci, dar în rest nu erau decât dealuri domoale, colorându-se într-un verde crud sub suflul primăverii. Era un peisaj rural minunat – un peisaj *superb*. Nici nu era de mirare că ducii de Dyemore aleseseră să construiască aici.

Atunci cum se făcea că actualul duce își petrecuse cea mai mare parte din viață în exil?

Iris se întoarse pentru a reintra în abație, reflectând la această întrebare. Hugh îi spusese că existau zvonuri cum că tatăl lui Raphael fusese cel care îi provocase cicatricea. Se înfioră amintindu-și schița în care Raphael apărea ca un băiețel chipeș, gol pușcă.

Aici se întâmplase ceva – ceva teribil – dar nu era sigură ce anume.

Se întrebă ce îl făcuse pe Raphael să stea departe de abație – și de Anglia – atâția ani. Ce ar fi putut determina un bărbat să se exileze din propria casă?

Doar că... Raphael nu părea să privească abația ca însemnând *acasă*. Zăvorâse apartamentul ducal, folosea un singur dormitor și, din câte își dădea ea seama, nu adusese nici o schimbare sau îmbunătățire abației.

Ca și cum ar fi folosit-o pur și simplu ca pe-un han.

Nu părea să nutrească nici o picătură de afecțiune față de conacul în care, cel mai probabil, crescuse.

Și începea să o bântuie o bănuială teribilă privind motivul pentru care Raphael ura atât de tare moșia. Poate că ar fi trebuit mai degrabă să cântărească o cu totul altă întrebare: ce anume l-ar fi putut determina pe Raphael să se întoarcă totuși la abație?

Clătină din cap și păși cu grijă pe treptele de piatră măcinate de vreme care coborau în spirală din colțul acoperișului la o ușă secretă de la ultimul etaj al abației. Aici pereții erau goi și reci, iar Iris se înfioră, avansând pe pipăite în întuneric, lăsându-și degetele să alunece peste pietrele scobite. Câte alte femei trecuseră pe aici? Și lor le fusese greu să își înțeleagă soții, bărbații familiei Dyemore?

Gândul o făcu să zâmbească ușor strâmb.

Deschise o ușiță și trecu într-un coridor îngust aflat la etajul cel mai de sus al locuinței – bănuia că la celălalt capăt al acestuia se afla aripa servitorilor.

Iris își ridică fustele și porni în grabă spre casa scărilor.

Ieşi în holul de la etajul trei şi porni spre scările principale, aflate în partea din faţă a casei. Abaţia părea sinistru de pustie, iar Iris se înfioră.

Podeaua era acoperită cu un covor gros, iar pe pereţi erau atârnate mici picturi rafinate, dar, chiar şi aşa, locul avea un aer apăsător de singurătate.

De suferinţă.

La parter observă că nu stătea nimeni de pază la intrare – de regulă unul dintre corsicani stătea pe un scaun lângă uşă.

Acum scaunul era gol.

Iris se opri şi aruncă o privire rapidă în jurul ei. Era singură în hol. Şi nu mai ieşise cu adevărat la aer de câteva *zile*.

Fără a mai zăbovi, fugi la uşă. Era închisă cu un drug de altădată, probabil rămas din vremuri medievale. Iris îl ridică şi ieşi pe uşă într-o clipă.

Treptele de la intrare erau pustii, iar Iris răsuflă uşurată.

În noaptea când fusese adusă aici i se păruse că abaţia era înconjurată din toate părţile de copaci. Acum văzu că de cealaltă parte a aleii pietruite se afla un mic petic de verdeaţă. Şi acesta era presărat cu flori galbene – alcătuind un veritabil covor.

Traversă aleea, îndreptându-se spre flori.

Narcise. Erau narcise şi erau cu miile. O briză adie scurt, făcând toate trompetele galben aprins să se clatine la unison.

Cum era posibil? Plantase cineva cu răbdare fiecare bulb?

Dar nu. Narcisele nu erau înşirate în rânduri ordonate, soldăţeşti. Înfloreau în valuri şi pâlcuri. Probabil erau sălbatice.

Iris trase aer în piept uluită. Cât era de minunat că ceva atât de frumos şi efemer putea să înflorească aici, în această casă a morţii şi decăderii.

Dar poate că se înşela. Poate că abaţia nu era pe moarte.

Poate că doar aştepta, dormind, să fie din nou însufleţită de veselie şi vioiciune.

Iris se aplecă să inspire parfumul unei flori.

– *Iris!*

Tresări violent la strigătul lui Raphael.

Înainte să apuce să răspundă fu înşfăcată de două mâini aspre şi ridicată în picioare.

Se răsuci pe călcâie și, oh, chipul îi era dur și rece, cicatricea arăta ca însemnată cu fierul roșu, și, de data aceasta, îi putu descifra expresia de pe chip.

Era *furios*.

– N-ai deloc minte? mârâi el. Eu îți spun că ești *în primejdie* și îți cer să rămâi în abație, iar pe tine asta te face să ieși și să hoinărești în natură?

Ea încercă să facă un pas în spate.

– Eu doar...

– *Nu*. O trase smucit la pieptul lui, cu fața la doar câțiva centimetri de ai ei, cu răsuflarea revărsându-i-se fierbinte peste buzele ei. Gata cu explicațiile și cu scuzele! M-am săturat de nechibzuința ta, doamnă.

Iris făcu ochii mari și, preț de o clipă, fu aproape înspăimântată.

Ceva de pe chipul lui Raphael se schimonosi și se transformă.

– Ce îmi *faci*...

Își trânti gura peste a ei, forțând-o să întredeschidă buzele și înfigându-și limba în ea.

Ea scânci neputincioasă când el o aplecă pe spate, peste brațul lui.

Simțurile îi fură năpădite de gustul de cafea și de mirosul de cuișoare și nu mai fu în stare să *gândească*.

Raphael își ridică gura de pe a ei atât de brusc, încât Iris nu putu decât să se zgâiască la el, năucită.

Apoi auzi sunet de roți pe pietriș.

O trăsură apăru pe alee înaintând rapid și se opri în fața casei.

Raphael o împinse pe Iris în lateral și parțial în spatele lui, păstrându-și mâna ferm încleștată pe brațul ei.

O jumătate de duzină de corsicani se aflau pe treptele de la intrare, iar Iris se simți pentru o clipă rușinată de gândul că îl văzuseră pe stăpânul lor mustrând-o, apoi sărutând-o cu atâta sălbăticie.

Apoi portiera trăsurii se deschise, iar din vehicul coborâră trei gentlemeni, doi care ar fi putut fi frați, atât de tare semănau, și un al treilea bărbat puțin mai scund.

Se scurse o clipă de uluire deplină, timp în care Iris și Raphael se zgâiră la cei trei bărbați, iar aceștia se zgâiră la ei.

Apoi unul din frați făcu o plecăciune adâncă înaintea ei și spuse:

– Lady Jordan. Cât de... *surprinzător* să vă găsim aici.

Iris își simți răsuflarea poticnindu-se de spaimă, în timp ce Raphael împietri lângă ea. Bărbații aceștia îi erau străini și totuși, aici, atât de departe de Londra, știau cine era.

Ceea ce nu putea să însemne decât un singur lucru.

Făceau parte dintre Lorzii Haosului.

Raphael se zgâii la intrușii care îi călcaseră moșia, doar autocontrolul său de fier împiedicându-l să o trimită imediat pe Iris înapoi în abație.

Îi simțea tremuratul fin al mâinii.

Cum *îndrăzneau* aceste gunoaie lașe să îi invadeze teritoriul?

Să o înspăimânte pe *soția* lui.

– O, vai, am sosit într-un moment inoportun?

Hector Leland – bărbatul care fusese primul contact al lui Raphael cu Lorzii Haosului – rosti cuvintele tărăgănat, ironic. Leland era un bărbat scund, cu păr castaniu-roșcat pe care nu și-l pudra, prinzându-l într-un coc la ceafă.

– Ubertino, strigă Raphael, fără a-și lua ochii de la cei trei bărbați.

Corsicanul veni în grabă lângă el.

Raphael avu grijă să vorbească limpede și tare.

– Condu-o pe ducesa mea în camera ei, te rog!

Ubertino se înclină și întinse un braț, făcându-i semn lui Iris să pornească înaintea lui.

Raphael își asuma un risc, firește. Iris ar fi putut decide să îi nesocotească porunca în acel moment crucial. În fond, tocmai fusese ocupat să o certe când fuseseră întrerupți de sosirea celor trei.

Însă aparent soția lui înțelesese într-un sfârșit primejdia în care se afla. Fără un cuvânt, se întoarse în abație.

Ubertino o însoți, urmat îndeaproape de Valente și Ivo, iar Raphael se bucură că avea servitori atât de loiali.

Aceștia aveau să o protejeze.

Se întoarse spre oaspeții lui nepoftiți.

Aveau toți un aer destul de inofensiv și chipuri care nu spuneau nimic anume. Ar fi putut fi un grup oarecare de aristocrați întâlnindu-se într-o cafenea sau un salon.

Doar că erau toți trei membri ai Lorzilor Haosului.

Raphael porni spre ei cu mișcări de animal de pradă.

Gerald Grant, viconte de Royce, cel mai în vârstă dintre intruși, își drese vocea.

– Dyemore. Habar nu aveam că te bate gândul să te căsătorești. Am venit să...

Se întrerupse când Raphael continuă să înainteze spre ei, iar cei trei bărbați fură nevoiți să facă un pas în spate.

Raphael se opri și îi fixă cu privirea.

– Ce căutați pe moșia mea?

– Am venit la porunca unui prieten comun, spuse Royce cu subînțeles.

Fuseseră trimiși de Dionysus – cel mai probabil pentru a afla dacă Raphael o omorâse pe Iris. Ar fi trebuit să se aștepte la acest lucru. Era pur și simplu ghinionul lui că Iris se aflase afară la sosirea lor. Dacă nu ar fi fost afară, poate că Raphael ar fi reușit să ascundă faptul că era în viață timp de alte câteva zile – suficient cât să se refacă pe deplin.

Dar nu avea nici un rost să regrete ceea ce ar fi putut fi. În cel mai rău caz i se oferea acum ocazia de a-i interoga pe bărbații aceștia în legătură cu Dionysus.

Odată această hotărâre luată, Raphael schiță un gest smucit din cap în direcția abației.

– Poftiți înăuntru!

Andrew Grant, fratele mai mic al lordului Royce, înghiți zgomotos un nod și spuse circumspect:

– Câtă amabilitate, Excelență!

Raphael se întoarse fără a mai adăuga nimic și porni spre treptele abației.

– Luigi, îi spuse unuia dintre bărbații de pe trepte, adresându-i-se în corsicană. Spune-i Nicolettei să aducă în camera de zi o tavă cu ceai și ce-o fi având de mâncare.

– Da, Excelență, răspunse bărbatul și dispăru rapid în abație.

– Voi doi veniți cu mine, le spuse corsicanilor rămași, iar când trecu pragul, urmat de oaspeții lui, servitorii lui veniră din spate.

Raphael conduse procesiunea în sus pe scări, în același salon în care se căsătorise cu Iris. Traversă încăperea și se duse la foc.

– Mulțumim că ne-ai invitat înăuntru, Dyemore, spuse Leland din spatele lui.

– Nu țin minte să vă fi *invitat* la abație, Leland. Se întoarse într-un sfârșit cu fața spre cei trei bărbați. Pe *nici unul* dintre voi.

– Firește, nu dorim să deranjăm, Excelență, spuse Andrew. Suntem în drum spre Londra. Ne-am oprit doar să-ți facem o vizită scurtă. Dacă am fi știut...

Vocea i se frânse și se pierdu când Royce îi aruncă o privire iritată. Frații arătau ca și cum ar fi fost gemeni, atât de tare semănau între ei, amândoi cu nasuri și bărbii ușor ascuțite și câțiva pistrui palizi pe tenul alb, pistrui care le dădeau un aer băiețesc.

Raphael văzuse ce făceau acești *băieți* la lumina torțelor. La drept vorbind, îi cunoștea pe amândoi din copilărie.

În fond, moșia Grant era învecinată cu a lui.

Și, firește, tatăl lor, la fel ca al lui, făcuse parte dintre Lorzii Haosului.

– Ai face bine să te pleci în fața *prietenului* nostru comun, spuse Royce, rostind deosebit de apăsat acel cuvânt.

Raphael ridică o sprânceană.

– *Eu* nu mă plec în fața nimănui.

– A, nu? spuse Leland. Și totuși dorești să te alături unei companii exclusiviste. Una care are un lider categoric.

Raphael susținu privirea lui Leland. Nu îl întâlnise niciodată singur – Leland era în permanență însoțit de unul din frații Grant sau de amândoi. Raphael crezuse dintotdeauna că individul era un linge-blide, și totuși în momentul de față părea a fi cel mai puțin intimidat de prezența lui Raphael.

Interesant.

Bardo intră în camera de zi și se întoarse să îi țină ușa Nicolettei, care se năpusti înăuntru cu o tavă uriașă de ceai și mici fursecuri. Îi aruncă lui Raphael o privire circumspectă în timp ce puse ceaiul pe o masă de lângă canapea și umplu patru cești înainte de a face o reverență și de a se retrage din încăpere.

Andrew își îngrămădi mai multe fursecuri pe o farfurie și luă o ceașcă de ceai.

Ceilalți doi bărbați ignorară ceea ce li se servise.

Raphael se aruncă pe un scaun.

– Spuneți-mi de ce mi-ați tulburat liniștea.

– Am fost trimiși de către Dionysus în persoană să vedem dacă te-ai ținut de promisiune, spuse Royce, sâsâind ca o pisică stropită cu apă. Și, ce să vezi – ai primit poruncă să o *ucizi*, dar noi

am descoperit-o pe Lady Jordan în casa ta, ba, mai grav, am aflat c-ai fost în stare să te *căsătorești* cu ea.

Raphael ridică din umeri, luându-și ceașca și sorbind din ea. Nu prea îi plăcuse niciodată ceaiul, dar era o băutură pe care englezii o îndrăgeau.

– M-am răzgândit.

Andrew râse.

– Te-ai răzgândit? Cel mai tânăr dintre frații Grant se așeză pe un scaun în fața lui Raphael, clătinând din cap. Te va ucide, știi asta, nu?

– A, da? Raphael înclină capul într-o parte, simțind cum focul pe care nu reușea niciodată să îl zăgăzuiască multă vreme țâșnea din nou prin el. Fără îndoială n-are decât să încerce.

Andrew păru nedumerit.

– Dar ai promis pe cuvântul tău de *onoare*.

– *Onoare*. Raphael arcui o sprânceană. În ce fel de companie? Înconjurați de torțe, stând toți cu mădularele la vedere, mascați și temându-ne să ne arătăm chipul. Se aplecă în față. Câte victime au fost în noaptea aia, ei, Andrew? Câte dintre ele au fost *copii*? Nu-mi vorbi tu mie despre blestemata de *onoare*.

Andrew coborî ochii în poală, unde începu să își frângă mâinile.

Leland, însă, nu se lăsă la fel de ușor intimidat.

– Ți-a poruncit limpede să te descotorosești de Lady Jordan, murmură acesta. O consideră o primejdie pentru Lorzi – cu atât mai mult cu cât e o prietenă a ducelui de Kyle.

– Ceea ce înseamnă că răpirea ei a fost o neghiobie cu atât mai mare, spuse Raphael, lăsându-se pe spate. Dar spuneți-mi, Dionysus v-a trimis aici personal? L-ați văzut fără mască?

– Ne-a lăsat un bilețel. Andrew ridică privirea, cu o expresie neliniștită în ochii lui spălăciți. Știi că nu își dezvăluie niciodată chipul, în fața nimănui.

– Cuiva tot trebuie să și-l dezvăluie, murmură Raphael. Cineva tot știe cine e și de unde a venit.

– Nu știe nimeni, se grăbi Leland să clatine din cap.

Raphael îl privi.

– Atunci cum comunică? De unde a știut că sunteți încă prin zonă? Cum a știut unde să vă lase bilețelul?

– Contează? întrebă Andrew. Ne aflam la Grant Hall. El probabil se afla prin apropiere cu ocazia orgiei. Bilețelul era pecetluit și ne-a fost lăsat la ușă.

Raphael își îngustă ochii.

– Cum urmează să îi raportați vizita pe care mi-ați făcut-o?

– Printr-un bilețel în...

Andrew dădu să-i răspundă, însă fratele lui îl întrerupse.

– De ce vrei să știi? La ce ți-ar servi informațiile astea? întrebă Royce. Cauți să îl nimicești pe Dionysus al nostru, nu-i așa? Vrei să-i iei locul.

– Și dacă ar fi așa? întrebă Raphael încet.

Royce făcu un pas spre Raphael, cu chipul schimonosit de furie, dar reacția lui veni după o scurtă ezitare, cu doar o fracțiune de secundă prea lungă.

Ceea ce însemna că Royce se temea de el.

– Acest Dionysus e puternic, se grăbi Leland să spună. Lorzii nu au mai avut un asemenea lider excelent de când a fost ucis tatăl tău toamna trecută. Bărbatul care a încercat să devină Dionysus imediat după tatăl tău era prea obsedat de propria lui avere.

Raphael rânji batjocoritor când auzi pomenindu-se de tatăl lui. Bătrânul duce de Dyemore fusese un desfrânat de cea mai joasă speță și un bărbat complet lipsit de onoare. În nici un caz nu fusese *excelent*.

– Acest nou Dionysus are planuri magnifice, continuă Leland. Planuri care ne vor face pe toți bogați și influenți. Nu te va susține nimeni dacă vei încerca să-l înlături de la putere.

– A, nu? Raphael îi privi concentrat. Nici măcar dacă voi promite să împart puterea dată de statutul de Dionysus?

– Ce vrei să spui? întrebă Leland.

Raphael ridică din umeri.

– Când voi deveni următorul Dionysus, în mod firesc îi voi recompensa pe cei care m-au ajutat să dobândesc acea poziție – poate chiar permanent. În fond, de ce să existe doar *un singur* lider al Lorzilor?

– Asta e o discuție periculoasă, murmură Andrew stingherit.

– E o discuție ridicolă, pufni Royce disprețuitor. Habar nu ai cine e – *ce anume* e.

– Îmi pare rău, Dyemore, șopti Andrew. Nu te putem susține.

Își plecă și mai mult capul când fratele lui îi aruncă o privire mânioasă.

Royce se întoarse spre Raphael.

– Tu și noua ta ducesă nu o veți duce prea mult dacă te încăpățânezi în purtarea asta nebunească, Dyemore. Renunță la ea și potolește-te! Poate că, dacă îți ceri iertare în genunchi, Dionysus te va ierta și te va lăsa să trăiești.

Raphael ridică din sprâncene.

– Eu nu mă târăsc în genunchi.

– Înseamnă că ești nebun și condamnat la pieire, spuse Royce pe un ton exasperat. Oricum, ce-ți veni să te căsătorești cu Lady Jordan?

– Vai, Royce, chiar nu crezi în basme? spuse Raphael alene. Poate că pe cea care a fost cândva Lady Jordan am văzut-o la un bal cu luni bune în urmă și m-am îndrăgostit de ea din prima clipă.

Leland pufni în râs, Andrew se mulțumi să îl privească gânditor, iar Royce își înăbuși o înjurătură sălbatică.

– Nu-ți bate joc de mine, Dyemore. Tu ești cel care va fi mort în curând, nu eu. Și tu, *și* ducesa ta.

Raphael simți focul revărsându-se peste propriile bariere.

Se ridică, iar Royce se dădu în spate.

– Afară, șopti Raphael.

Se retraseră în fugă din încăpere, ca niște șobolani.

Raphael porni cu pas lung spre ușă și urcă în dormitorul lui.

Deschise larg ușa, trântind-o de perete și speriind-o pe Iris, care era așezată pe vatră.

Aceasta se ridică, frângându-și mâinile.

– Ce e? Ce voiau?

– Pe tine, se răsti el. Strânge-ți lucrurile de care ai nevoie. Pornim spre Londra într-o oră.

În după-amiaza aceea Dionysus îi zâmbi vulpii din spatele măștii sale. Se aflau într-o încăpere privată dintr-un han nu departe de abația Dyemore. Vulpea își făcuse rost de o cameră pentru orgie, iar Dionysus îi ceruse să mai rămână și după, dintr-o toană de moment.

O decizie care, după cum se dovedise ulterior, fusese foarte inspirată.

– Stăpâne, spuse vulpea. Știi că îți stau la dispoziție.

– Așa să fie oare? Dionysus îl studie, căci vulpea, desigur, nu purta mască.

Era un bărbat cu o constituție medie, cu păr roșcat – deși scăfârlia îi era acum acoperită de o perucă albă – și cu ochi verzi. Provenea

dintr-o familie cu vechime și fusese suficient de chipeș pentru a-și găsi o soție moștenitoare a unei averi generoase, deși nu atât de chipeș încât zestrea soției sale să reușească să acopere toate datoriile cu care tatăl său împovărase moșia familiei. Vulpea era un individ pe de-a întregul imoral și pe deplin devotat poftelor sale sexuale, care erau departe de ceea ce ar fi putut fi considerat de bun-gust.

Oh, și își dorea cu disperare să recâștige averea pe care o pierduse tatăl său.

Ceea ce îl făcea ușor de cumpărat.

– Știi că îți sunt loial, spuse vulpea.

– Mi-ai spus-o, replică Dionysus, bătând darabana cu degetele pe brațul fotoliului în care stătea. Dar ți-ai dovedit vreodată loialitatea în fața mea? Eu cred că nu.

– Atunci încredințează-mi o sarcină. Vulpea se ridicase în picioare acum, cu ochii lui verzi căscați larg și cu chipul plin de fervoare. Spune-mi ce să fac și am s-o fac, ca să te convingi de loialitatea mea o dată pentru totdeauna.

– Prea bine. Dionysus își înclină capul. Dyemore m-a sfidat. Și-a dat cuvântul în fața mea, apoi și l-a încălcat. E lipsit de onoare. E nesupus. E periculos. Descotorosește-mă de trădătorul acesta și de soția lui și nu îmi vei câștiga doar respectul și statutul de prieten de încredere, ci te voi răsplăti și în bani.

Ochii vulpii scânteiară. Mai mult când auzi pomenindu-se de bani decât de respectul stăpânului său, însă Dionysus era un om cinic. Accepta orice mijloc prin care putea să-și motiveze pionii.

– Jur să fac asta pentru tine, spuse vulpea cu o fervoare satisfăcătoare.

– Bun, replică Dionysus și începu să-i descrie cum voia să fie uciși Dyemore și soția acestuia.

Capitolul 8

Turnul era rotund și mic de înălțime, construit fără mortar, din pietre pur și simplu îmbinate laolaltă. Ann îl ocoli până găsi o ușă și bătu la ea.

Bărbatul care îi deschise era înalt și slab, cenușiu la față și colțuros, sever și încruntat. Era, la drept vorbind, exact ca pustiul sterp de piatră.

Ann îl privi pe Regele de Piatră și ridică bărbia.

– Am nevoie să o salvezi pe surioara mea.

Regele de Piatră se zgâi la ea fără a clipi.

– Cum?...

din *Regele de Piatră*

Spre sfârșitul după-amiezii în aceeași zi Iris își privea soțul de pe bancheta opusă a unei trăsuri care străbătea zgâlțâindu-se drumul de țară accidentat. Era palid, iar buzele îi erau strânse laolaltă într-o dungă subțire, însă se ținea drept cu severitate, ca și cum ar fi putut depăși prin simpla forță a voinței sale ultimele rămășițe ale efectelor produse de febră.

Și poate că într-adevăr putea, își spuse Iris cu un zâmbet strâmb. În fond, era vorba de bărbatul care pusese pe fugă, cu coada între picioare, trei membri ai Lorzilor Haosului. Care declarase război pe față împotriva lui Dionysus, liderul Lorzilor Haosului – și, prin extensie, împotriva Lorzilor în sine – fără ezitări sau remușcări.

Hades era un bărbat de care alți bărbați se temeau – și pe bună dreptate, se pare.

Raphael se întoarse în momentul acela, iar ochii lui de cristal îi întâlniră pe ai ei.

Arcui o sprânceană.

– De ce zâmbești?

Ea ridică din umeri.

– Mi-am amintit pur și simplu cât de în grabă au plecat oaspeții noștri din abație.

– Nu mă îndoiesc că s-au dus glonț să îl informeze pe Dionysus că ești încă în viață. O privi mânios. Și că ne-am căsătorit.

– Credeam că identitatea lui e secretă!

Atât aflase și ea de la Hugh.

– Este. Preț de o clipă Iris crezu că Raphael avea să se limiteze la atât; apoi el păru să ia o decizie și continuă, privind-o concentrat. Aparent Dionysus a comunicat prin bilețele cu frații Grant. Ei nu mi-au spus, dar nu mă îndoiesc că au la rândul lor un sistem prin care să-i transmită mesaje. Dionysus probabil știe deja că ești în viață.

Iris nu își putu împiedica mușchii să nu se contracte subit, o reacție instinctivă precum cea a unui iepure încremenind în fața unei vulpi.

Apoi trase adânc aer în piept.

– De asta ai insistat să pornim spre Londra atât de în grabă, nu-i așa?

Raphael dădu din cap.

– Cu cât societatea londoneză află mai repede că suntem căsătoriți, cu atât mai repede vei fi la adăpost. Își aruncă privirea pe fereastră, lovindu-se ușor cu arătătorul peste buză ca și cum ar fi fost cufundat în gânduri. În plus, și ei tot spre Londra se îndreptau, fără îndoială, și tot acolo va merge și Dionysus. Acolo îl voi înhăța. Acolo îi voi *distruge*. Clătină din cap. Am crezut că voi avea mai mult răgaz înainte ca Dionysus să descopere că ești în viață, suficient ca rana să mi se vindece complet, dar se pare că această speranță a fost deșartă.

Iris își drese vocea, simțindu-se vag vinovată că se lăsase văzută de frații Grant și de domnul Leland.

– Cel puțin la Londra poți să apelezi la ducele de Kyle pentru a-i cere ajutorul în privința Lorzilor Haosului.

El o privi, împreunându-și sprâncenele negre.

– De ce aș avea nevoie de ajutorul lui Kyle?

Iris își simți fălcile căscându-se a mirare.

– *Nu poți* să îi dobori pe Lorzii Haosului de unul singur.

– Ba pot și am s-o fac.

Era chiar atât de arogant – sau pur și simplu nebun? Hugh crezuse că îi distrusese pe Lorzii Haosului iarna trecută și totuși, precum Hidra cu mai multe capete, monstruoasa organizație supraviețuise. Cum ar fi putut Raphael să înfrângă un dușman atât de puternic – mai ales dacă refuza ajutorul?

El oftă.

– Îmi pare sincer rău că ai fost prinsă la mijloc în războiul acesta, dar planurile mele rămân neschimbate. Am să găsesc inima Lorzilor Haosului, am s-o smulg de unde bate și am să-i trec pe toți prin foc și sabie.

– Dar de ce trebuie neapărat să o faci personal? Se aplecă spre el cu un aer urgent. Și complet singur?

El își strânse buzele laolaltă și se uită pe fereastră.

– Pentru că tatăl meu le-a fost Dionysus. Pentru că am știut de atâția ani la ce fapte se dedau Lorzii Haosului și nu am intervenit niciodată împotriva lor. Își îndreptă din nou privirea spre ea, iar Iris văzu că ochii lui de cristal erau acoperiți acum cu o peliculă de gheață. Asta e bătălia *mea*, astfel plătesc pentru ceea ce am permis să se întâmple.

– Dar... Iris clătină din cap. Nu ești tu vinovat de faptele tatălui tău.

– Nu sunt? Buzele i se răsfrânseră într-un mârâit, însă ei i se păru că era îndreptat spre el însuși. Aș fi putut să îl opresc. Aș fi putut să îl *ucid* și să fi distrus Lorzii Haosului cu ani buni în urmă.

– Ai fi fost spânzurat pentru crimă dacă ai fi făcut asta, șopti ea. Ar fi fost sinucidere curată.

El îi susținu privirea.

– Un bărbat cu principii ar fi făcut-o fără să se sinchisească de urmări.

Ea se zgâi la el, minunându-se cât de calm stătea – cât de *nemișcat* – în timp ce îi vorbea de violențe și înfruntări. Era îmbrăcat complet în negru, ca o întruchipare a morții, cu părul lucios și negru ca abanosul revărsându-i-se liber în jurul umerilor și cu ochii lui cenușii și reci fixând-o fără emoție.

Dar *chiar* erau complet lipsiți de emoție? Sau era doar o mască, precum cea pe care o purtase în noaptea când îl împușcase? Pentru că adevărul era că se afla într-un moment de cotitură. Putea să îl lase pe el să facă legea în căsnicia lor. Putea să-i permită să o dea cu blândețe la o parte, în timp ce el își vedea de planurile lui ucigătoare – singur, furios și pregătit să își jertfească viața – sau... *sau* putea să încerce să pătrundă dincolo de acea durere și acea răceală de gheață și să descopere ce se afla dedesubt.

Putea încerca să facă din acest mariaj o căsnicie *reală*, cu sau fără sex. În fond, doar o parte infimă dintr-o căsnicie se petrecea în dormitor.

Cum se înțelegeau un soț și o soție în tot timpul în care *nu* erau în pat era, poate, la urma urmei, cu mult mai important pentru fericirea lor.

Iris își mușcă buza.

– Și după?

El o privi cu ochii îngustați.

– Poftim?

– După ce le treci orașele prin foc și prin sabie și după ce blestemi pământurile inamicilor tăi, spuse ea. Ce vei face mai departe?

– Ce vrei să spui? Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată. Atunci voi fi terminat.

– Vei fi terminat cu misiunea ta, desigur, dar cu restul vieții? Nu prea cred. Nu poți avea mai mult de treizeci și cinci...

– Am treizeci și *unu*, o întrerupse el, pe un ton sec ca praful.

– A, da? spuse ea vioaie. Eu am douăzeci și opt. Dar *ideea* e că mai ai încă ani buni de trăit.

El își înclină capul într-o parte, privind-o pentru o clipă, apoi spuse:

– Nu contează ce voi face după. Tot ceea ce contează e nimicirea Lorzilor.

Intenționează să moară. Iris înțelese acest lucru subit și complet. Nu se gândea ce avea să facă după ce-i învingea pe Lorzi pentru că nu credea că avea să scape cu viață din acea înfruntare. De ce o făcea? Ce îl împingea să-i distrugă pe Lorzi și pe el însuși în același timp?

Brusc se simți inexplicabil de furioasă. Cum *îndrăznea*?

– Fă-mi plăcerea, spuse ea, cu un zâmbet scurt și tăios. Imaginează-ți o lume fără Lorzii Haosului. O lume în care tocmai ne-am căsătorit. Ce ai face?

El o fixă cu privirea vreme îndelungată, cu chipul complet lipsit de expresie, iar Iris crezu că avea să-i refuze rugămintea.

Că avea să îi întoarcă spatele și să o țină la distanță.

Privindu-l astfel, cu lumina ce se strecura pe fereastră căzându-i pe jumătatea de față neatinsă de cicatrice, îi trecu prin minte că, dacă nu ar fi avut cicatricea, ar fi fost cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Apoi el întredeschise buzele care erau și frumoase, și urâte în același timp.

– Cred că m-aș lăsa în mâinile soției mele, murmură Raphael. Ce ai dori să fac? Cum ar fi acest basm pe care insiști să îl explorăm?

Iris își stăpâni impulsul de a-și da ochii peste cap. Ce bărbat incredibil de încăpățânat!

– Îți place la țară sau în oraș?

El ridică din umeri.

– Oriunde.

Ea scrâșni din dinți.

– *Alege.*

Raphael o studie pentru o clipă.

– Prea bine. La țară.

– Bun. Primul lucru pe care trebuie să îl decidă un cuplu recent căsătorit e dacă își vor petrece cea mai mare parte din timpul lor împreună la țară sau în oraș.

– Tu așa ai făcut în prima ta căsnicie? întrebă el pe un ton sec.

Ea clipi, luată prin surprindere, dar ar fi trebuit să-și amintească. Raphael era complet lipsit de sofisticare în arta duelării verbale.

– Nu. James era ofițer în armata Maiestății Sale. Primii ani ai căsniciei noastre i-am petrecut pe Continent.

– Și după aceea?

– Eu am locuit în reședința lui din Londra, replică ea cu o voce calmă.

– Fără el?

Ea ridică bărbia.

– Da.

Ochii lui erau cenușii ca gheața, însă o priveau cu atenție deplină.

– Decizia asta i-a aparținut lui sau ție?

– Am... Coborî privirea în poală, încercând să-și pună ordine în gânduri. A fost o decizie de comun acord, cred, deși nu am discutat-o niciodată. Căsnicia nu a fost... plină de afecțiune. El era cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Ridică privirea spre el și îi zâmbi, deși buzele îi tremurau. Mama mea a fost atât de fericită când mi-a cerut mâna. Era considerat o partidă foarte bună pentru mine. James avea un titlu nobiliar și era bogat – cel puțin mai bogat decât familia mea.

– Înțeleg. Vocea îi era profundă. Calmă. Sigură. Eu aș prefera de departe să locuiești cu mine. Întotdeauna.

– La fel și eu. Zâmbetul i se lăți într-o expresie de fericire reală. Brusc se simți mult mai sigură pe ea însăși. Deci... Își drese vocea. Și mie îmi place la țară. Eventual am putea renova abația – să aducem servitori noi de la Londra, dacă nu vrei să angajezi dintre localnici – și am putea locui acolo.

El se încruntă.

– Am și alte moșii. Una e în Oxfordshire și una în Essex. Ambele case sunt dărăpănate, însă.

– Chiar așa? Iris se aplecă puțin în față, entuziasmată. Atunci poate că ar trebui mai întâi să facem un tur al moșiilor tale, înainte de a decide unde să locuim? Pe neașteptate îi trecu ceva prin minte. Adică... O, te rog să mă ierți. Presupun că finanțele tale permit repararea caselor de pe moșiile tale?

Raphael flutură din mână, alungând acea temere.

– Bunicul meu a fost îngropat în datorii. Zestrea mamei mele a asigurat averea familiei Dyemore. Doar că tatăl meu nu s-a obosit niciodată să poruncească să fie reparate casele de pe moșii așa cum ar fi trebuit. Nu-ți face griji. Am fonduri suficiente.

– O, minunat, murmură Iris. Îmi place *mult* să decorez.

– Și asta e ceea ce ți-ar plăcea să faci? o întrebă el curios. Să îți petreci viața la țară, renovând conacele mele?

– O, am face mult mai mult de atât. O parte din timp ne-am petrece-o la Londra, vizitându-ne prietenii. Ignoră faptul că el nu părea să *aibă* deloc prieteni. Îmi place în mod deosebit să citesc și să colecționez cărți și mi-ar plăcea să frecventez negustorii de cărți pentru a construi o bibliotecă, cu permisiunea ta?

Raphael dădu din cap.

Iris zâmbi.

– Edinburgh e un alt oraș cunoscut pentru negoțul de carte. Mi-ar plăcea să călătoresc acolo și poate și pe Continent, la Paris și Viena.

El se foi.

– Asta ar depinde de situația conflictelor dintre guvernele acelor țări.

– Da, desigur. Flutură din mână, alegând să ignore acel aspect. Odată ce am renovat și redecorat unul dintre conacele tale, am putea să ne petrecem cea mai mare parte din an acolo. Mi-ar plăcea să fac o grădină. Să construiesc o bibliotecă. Să merg la plimbări pe jos și călare. O, și – îl privi ușor sfioasă – mi-ar plăcea să am un cățeluș, dacă s-ar putea. Un mic câine de apartament.

– Firește, spuse el, fixând-o cu o privire intensă. Dar nu înțeleg. Dacă îți dorești un cățeluș cu atâta ardoare, de ce nu ai unul deja?

– Locuiesc cu fratele meu, Henry, și cumnata mea, Harriet. Sunt amândoi foarte generoși că îmi permit să locuiesc cu ei. Averea lui James a fost, desigur, lăsată moștenire fără drept de înstrăinare. Mi-a lăsat și mie o mică parte, dar să locuiesc singură ar fi fost peste

puterile mele financiare. Trase adânc aer în piept și zâmbi cu regret. Lui Harriet nu îi plac animalele.

– Ah. Pleoapele îi coborâseră pe jumătate peste ochii cenușii. Te asigur, poți să ai oricâți căței dorești. O întreagă haită.

– Mulțumesc.

Oftă fericită.

Raphael își drese vocea și ridică privirea.

– Mai am o moșie, spuse el încet. O casă pe insula Corsica.

Corsica. De unde erau servitorii lui. De unde părea a fi și *el*.

– Vrei să-mi povestești despre asta? îl întrebă ea.

– Casa se află mult deasupra unui golf, în sudul insulei, spuse el, construită pe stânci albe de către bunicul mamei mele. El era din Genova și avem pământuri acolo, deși nu le-am văzut niciodată. Golful e presărat cu nisip alb și am înotat acolo când eram copil – ba chiar tânăr adult, la drept vorbind. Și m-am plimbat călare pe acolo. Marea are o altă culoare în Corsica, e limpede și de un albastru-verzui. Văzduhul e larg și inundat de soare. Pe moșia mea se cultivă castani și obișnuiam să mă plimb printre copaci, pășind când la umbră, când la soare.

Cuvintele lui o vrăjiră.

– De ce ai plecat?

El o privi.

– Ca să-i pun capăt.

Iris nu îndrăzni să întrebe la ce anume voia să pună capăt.

– Mi-ar plăcea... Șovăi. Dacă va fi posibil – după ce se termină – mi-ar plăcea să călătoresc din nou în Corsica.

Dintr-un motiv de neînțeles, Iris simți lacrimi în ochi.

– Și mie mi-ar plăcea asta.

Trăsura se cufundă în tăcere pentru o clipă, continuând să înainteze cu un huruit pe drum.

Apoi Raphael își înclină capul.

– Și asta-i tot? Un conac de țară decorat, câini, cărți și călătorii? Asta e tot ce-ți dorești de la viața ta?

– Mă tem că nu sunt o femeie foarte complicată. Îi oferi o jumătate de zâmbet. Nu am nevoie de bijuterii și trăsuri sau petreceri și gălăgie. Un foc bun și un câine care să-mi stea în poală când citesc m-ar face pe deplin fericită.

El pufni în râs.

– M-am căsătorit cu un şoricel.

Iris îşi muşcă interiorul obrazului. Ultima dată Raphael o refuza se cu brutalitate, dar cu siguranţă acum...

Îşi drese vocea.

– Mi-aş... mi-aş mai dori şi ceea ce îşi doreşte orice altă femeie de la o căsnicie...

Raphael înclină întrebător capul.

O, pentru numele lui Dumnezeu! Cât de obtuz putea fi individul!

Se forţă să zâmbească, tremurător.

– Copii.

El încremeni, şi orice urmă din camaraderia care se crease între ei se risipi.

– Nu.

Îi vorbise prea tăios.

Mai târziu în seara aceea Raphael îşi privi ducesa în timp ce trăsura intră în curtea unui han mare pentru a poposi peste noapte. Abia dacă schimbaseră câteva cuvinte tot restul drumului după ce el îi întrerupsese atât de brutal conversaţia despre copii. Ea se străduise din răsputeri să se poarte ca şi cum nu ar fi fost nimic în neregulă, însă el văzuse că îi dispăruse din ochi lumina care radiase în ei cât timp vorbise despre decorat case şi despre construirea unei biblioteci personale.

Îşi smulse privirea de pe chipul ei gânditor. La ce se aşteptase? El îi spusese foarte clar cum stăteau lucrurile. Doar nu voia să se împerecheze cu cineva ca el? Cu sângele care îi curgea prin vene şi pata ruşinoasă care umbrea tot ceea ce era? Ea nu cunoştea acest detaliu, dar fără îndoială înţelesese ce anume fusese tatăl lui.

Ce fuseseră bărbaţii familiei Dyemore generaţii la rând!

Era mult mai bine să pună capăt cu el însuşi seminţiei sale vicioase decât să ducă mai departe acel păcat. Să îşi asume riscul ca tot ceea ce făcuse tatăl său...

Nu.

Raphael clipi, scuturându-şi capul pentru a alunga acel gând. Preţ de o clipă înspăimântătoare avu impresia că simţea miros de cedru, dar aşa ceva era deja nebunie.

Îşi încleştă fălcile şi îşi dădu seama că Iris îl privea, cu sprâncenele împreunate a încruntare.

Nu. Nu, era mai bine să-i pună capăt aici.

Ducesa lui întredeschise buzele să spună ceva, iar el se ridică și trânti portiera trăsurii deschizând-o larg, speriindu-l pe Valente, care tocmai începuse să monteze treptele.

Raphael sări jos și se întoarse să îi întindă mâna ducesei sale.

– Vino! Să mergem să ne căutăm camere pentru la noapte.

Timp de o clipă Iris rămase așezată, studiindu-l gânditoare, iar Raphael se întrebă dacă avea să se dovedească îndărătnică. Dar apoi se ridică și îi luă mâna, iar el fu ușurat. Îi înșfăcă degetele, iar prin minte îi trecu ideea nebunească de a nu-i mai da niciodată drumul.

Iris coborî din trăsură, își plimbă privirea prin curtea interioară și murmură:

– Servitorii tăi fac ditamai tămbălăul.

El ridică privirea după ce îi prinse ferm mâna în îndoitura brațului său.

– A, da?

Corsicanii lui veniseră călare pentru a păzi cele două trăsuri – cea în care călătoreau el și Iris și o alta în care se aflau bagajele și servitorii. Oamenii lor se învârteau în șa prin curtea noroioasă a hanului, în timp ce grăjdarii strigau și alergau încoace și încolo, încercând să se ocupe de toți caii, iar corsicanii îi înjurau.

– Călătorești ca un suveran otoman, spuse ducesa lui pe un ton vag dezaprobator.

Raphael nu se putu abține. Se aplecă peste creștetul ei auriu și îi șopti la ureche:

– Nu. Călătoresc ca un duce.

O auzi pufnind în râs, dar alese să îi ignore reacția și o conduse înăuntru. Ubertino vorbise deja cu hangiul, iar bărbatul le ieși în întâmpinare la ușă.

Hangiul purta perucă și era îmbrăcat elegant, într-un costum maro, având mai degrabă aerul unui negustor prosper. Pe chip avea întipărit un zâmbet larg și începu să facă o plecăciune adâncă, dar șovăi când Raphael păși în lumină.

– Exce... Excelență. Hangiul înghiți un nod și își veni în fire, deși zâmbetul își mai pierdu din entuziasm, iar privirea îi rămase ațintită, cu o expresie de fascinație bolnavă, pe jumătatea dreaptă a feței lui Raphael. Suntem onorați de prezența voastră. Am pregătit cele mai

bune camere ale noastre pentru dumneavoastră și ducesa voastră. Vă rog să poftiți pe aici și am să vă conduc la o sală de mese privată.

– Mulțumim, răspunse Iris, iar hangiul îi aruncă o privire recunoscătoare.

Bărbatul îi conduse pe lângă o sală comună și ajunseră în partea din spate a hanului. Acolo îi pofti cu plecăciuni într-o încăpere mică, dar confortabilă, cu un foc pârâitor și o masă lustruită. De-abia se așezaseră când mai multe servitoare dădură buzna înăuntru cu tăvi pline de mâncare.

Masa le fu servită, servitoarele se zgâiră la fața lui și șoptiră între ele, apoi dispărură din nou, lăsându-l pe Raphael singur cu soția sa.

Își drese vocea și se întinse după sticla de vin roșu.

– Dorești niște vin?

Ea se aplecă în față cu o expresie hotărâtă.

– Ai de gând să dormi cu mine în seara asta?

El o privi.

Era ca un câine care pusese labele pe un os și nu voia să-i mai dea drumul. Stătea așezată în fața lui, purtând vechea rochie galbenă a mamei lui – aceeași rochie pe care o purtase de când se ridicase de la căpătâiul lui. De-abia aștepta să o îmbrace în brocarturi și catifele. Să îi ofere tot ceea ce merita să aibă ducesa lui.

Acum buzele ei trandafirii erau strânse într-o dungă subțire, așteptându-i răspunsul cu sprâncenele împreunate a încruntare. Îl privea cu multă seriozitate.

Și, Dumnezeule, își dorea să o sărute. Să o tragă de pe scaunul pe care stătea și să îi guste din nou gura dulce. Să facă dragoste cu ea până o auzea gemând și gâfâind.

În schimb îi turnă vin în pahar și spuse calm:

– Am să împart camera cu tine, desigur.

– Și patul?

Ochii îi alunecară spre ai ei, atât de furtunoși.

– Dacă asta e ceea ce-ți dorești.

Iris strânse din buze și ridică paharul de vin pentru a sorbi din el.

Raphael își umplu propriul pahar.

Ea și-l puse jos pe al ei.

– Îți plac femeile?

– Poftim? mârâi el, pierzându-și răbdarea.

Ea trase adânc aer în piept.

– Preferi bărbații?

– Ah. Înțelegea acum la ce se referea. O privi amuzat cum se coloră în obraji, dar își păstră ochii ațintiți cu fermitate într-ai lui. Nu. Prefer femeile.

– Atunci te rog să îmi explici de ce refuzi să te culci cu mine, spuse ea.

– Nu doresc să îmi duc mai departe semințiа. Își încleștă fălcile. Să duc mai departe sângele tatălui meu. *Știi* ce a fost. Chiar îți dorești copii prin ale căror vene să curgă și sângele lui?

– Dar...

– Mănâncă niște pui.

– Raphael.

– Nu doresc să discut acest subiect.

– Sunt *soția* ta.

– Iar eu sunt *soțul* tău. Raphael se trezi în picioare, aplecat deasupra mesei, suflându-i în față ducesei sale. Buzele ei erau întredeschise, iar ochii căscați. Raphael închise propriii ochi. *Nu*. Așa ceva era cu totul inacceptabil. Te rog să mă scuzi.

Își împinse scaunul în spate cu un hârșâit oribil. Nu mai putea să rămână în încăperea aceasta cu ea. Subiectul pe care îl discutaseră îi întinsese la maximum limitele controlului.

– Unde mergi? îi strigă ea din urmă, părând neliniștită.

– La o plimbare, bombăni el. Am nevoie de aer.

Deschise larg ușa salonului și îi găsi pe Valente și pe Ubertino de cealaltă parte a acesteia. Le făcu semn din cap.

– Păziți-o! N-o scăpați din ochi!

– Da, Excelență, răspunse Ubertino pentru amândoi.

Raphael traversă hanul cu pași mari, trecând pe lângă o servitoare care își înăbuși un țipăt când îi văzu fața, își croi drum printr-o mulțime de localnici aflați în salonul din față și ieși în aerul răcoros al nopții, la câțiva metri de intrare.

Dumnezeule!

Raphael ridică fața spre cer. Luna trona sus pe cer. Călătoriseră până târziu în noapte pentru că drumul până la Londra dura câteva zile și voia să ajungă acolo cât mai rapid posibil.

Se întoarse, pașii lui făcând pietrișul să scrâșnească sub călcâie. Grajdurile se aflau chiar lângă han și auzi vocile servitorilor săi.

Bardo ridică privirea când intră Raphael.

– Excelență.

Raphael îi salută din cap.

– Ai găsit loc suficient pentru toată lumea?

– Da, Excelență.

– Bravo!

Raphael îl bătu pe umăr înainte de a merge mai departe, trecând-și în revistă caii și corsicanii.

Ubertino îl ajutase să își aleagă oamenii, iar majoritatea erau în serviciul lui de câțiva ani deja. Îl știa pe fiecare pe nume și se simțea puțin mai calm acum că se plimba printre ei. O parte dintre ei încă își țesălau sau adăpau caii, dar câțiva terminaseră, iar acum erau așezați pe butoaie și fumau din pipă.

Raphael avu grijă să se oprească și să schimbe câteva cuvinte sau măcar un salut din cap cu fiecare dintre oamenii lui. Îi plătea generos, dar era important să îl vadă și să știe că avea la rândul lui grijă de ei.

Oamenii aceștia păzeau viața ducesei sale.

Se scursese o oră bună pe când porni în cele din urmă înapoi spre han. O căută pe Iris mai întâi în salonul privat de luat masa, dar aceasta era gol. Probabil urcase deja în camera lor.

Raphael urcă scările și îi găsi pe Valente și pe Ubertino așezați pe scăunele în fața ușii. Cei doi se ridicară la vederea lui.

Raphael se opri.

– Ducesa mea e înăuntru?

– Da, Excelență, spuse Ubertino. S-a retras acum o jumătate de oră.

Raphael dădu din cap.

– Ați mâncat?

Ubertino rânji.

– L-am trimis pe Ivo să ne aducă ceva de mâncare. Bardo a spus că va trimite oameni care să ne înlocuiască la miezul nopții.

– Bun.

Deschise ușa.

Încăperea era slab luminată, doar focul și o lumânare ce ardea pe masă asigurând puțină lumină, iar preț de o clipă nu o văzu.

O spaimă teribilă îi țâșni în vene.

Apoi observă ghemotocul de pe pat.

Fără a face zgomot, Raphael închise ușa și trase zăvorul. Se apropie de marginea patului și coborî privirea spre ea.

Iris era întinsă pe pat cu ochii închiși și cu părul auriu revărsat pe pernă, cu fața pe jumătate întoarsă spre el.

Probabil fusese foarte extenuată din moment ce adormise atât de rapid.

Flacăra lumânării proiecta umbre ce i se agățau în vârfurile genelor și îi făcea fruntea și obrajii să radieze, cufundând însă în întuneric adâncitura dintre sânii ei. Era atât de frumoasă încât Raphael simți ceva ca un cârlig înfigându-i-se în inimă și spintecându-i-o într-o gaură cu margini neregulate.

Se răsuci pe călcâie și se duse la cufărul lui de călătorie, apoi îngenunche să îl deschidă. Înăuntru, sub un strat de tunici de casă împăturite și perechi de pantaloni, își găsi carnețelul de schițe și o cutie de creioane. Apoi își luă un scaun cu spătar drept și îl puse lângă pat.

Și începu să transpună pe hârtie ceea ce nu putea exprima în cuvinte.

Iris fu trezită de țipătul unui cocoș.

Clipi, derutată preț de o clipă de dormitorul nefamiliar, până își aminti că făcuseră popas la un han.

În aceeași clipă simți greutatea unui braț petrecut peste talia ei și fierbințeala unui trup – un trup în mod evident *bărbătesc* – lipit de al ei. Chiar dacă Raphael nu voia să se culce cu ea când era treaz, când dormea îl trăda propriul lui trup, îi simțea bărbăția împungându-se în șoldul ei.

Trase adânc aer în piept, dar înainte să apuce chiar și să se gândească la ce să facă mai departe, Raphael se îndepărtă.

– Ar trebui să ne sculăm, îi spuse el, cu vocea răgușită de somn. Ar fi bine să pornim din nou la drum cât de repede posibil.

Iris se ridică în capul oaselor și, întorcându-se, îl văzu îmbrăcându-și pantalonii, cu spatele lui lat dezgolit și mușchii umerilor mișcându-i-se sub piele în timp ce lucra. Dormise lângă ea purtând doar rufăria de corp?

Se înfioră când își dădu seama că da și regretă că nu fusese inspirată să se trezească mai devreme.

Raphael strânse o grămadă de haine și își luă cizmele în mână înainte de a se întoarce într-un sfârșit spre ea, cu obrazul umbrit de țepii crescuți peste noapte, cu ochii lui de cristal rămânând de nepătruns.

– Mă duc să mă îmbrac în camera alăturată.

Apoi dispăru.

Ei bine...

Iris se ridică și începu să-și facă toaleta sumară, ajutată de una dintre servitoarele de la han, care îi aduse apă fierbinte, în tot acest timp reflectând la soțul ei și la ce motive ar fi putut să aibă acesta pentru a nu-și dori copii. Apoi coborî în salonul privat de luat masa, unde servi în solitudine un mic dejun compus din ouă, chifle și jambon. Mâncarea era probabil destul de bună, însă ea nu îi simți gustul. Fu în schimb ocupată să studieze inelul cu rubin. Își puse deoparte furculița și își dădu jos inelul, punându-l pe masă. Era atât de mic – un obiect ușor de pierdut. Poate că ar fi trebuit să i-l dea înapoi lui Raphael.

Poate că ar fi trebuit să înceteze să se mai lupte cu morile de vânt.

Nu.

Nu putea să renunțe la visul ei de a avea copii – de a avea un *bebeluș* – fără să încerce să lupte pentru el. Până acum crezuse că o găsea fizic respingătoare, însă sărutul pe care i-l oferise în grădină, printre narcise, îi scosese din cap acea idee. Poate că Raphael nu voia să recunoască, dar nu îi stârnea nicidecum repulsie. Ceea ce însemna că problema era pur și simplu că nu își dorea copii.

Îi spusese că nu voia să ducă mai departe seminția din care se trăgea, dar așa ceva era ridicol. Chiar dacă tatăl lui fusese un țap bătrân dezgustător și depravat, *Raphael* nu era așa. Din câte vedea ea, nu exista absolut nici un motiv pentru care nu ar fi trebuit să aibă copii, dacă acesta era singurul lui argument.

La drept vorbind căsnicia lor ar fi fost mult mai fericită dacă Raphael s-ar fi culcat cu ea așa cum ar fi trebuit s-o facă un bărbat cu soția sa. În mod cert *ea* ar fi fost mult mai fericită.

Acum mai trebuia doar să îl convingă și *pe el* de acest lucru.

Iris își puse inelul înapoi pe deget, răsucindu-l hotărât.

Când ieși în curtea hanului fu dezamăgită să descopere că Raphael hotărâse să vină călare cu servitorii săi.

Își petrecu dimineața complet singură, într-o trăsură ce se zgâlțâia și îl hurduca.

Însă după ce poposiră la un han, la mijlocul după-amiezii, să ia prânzul, Raphael o întâmpină în fața trăsurii.

Se înclină când o văzu apropiindu-se și îi întinse o mână pentru a o ajuta să urce în trăsură.

– Sper că prânzul a fost pe placul tău, doamnă?

Ea îi zâmbi dulce, luându-i mâna mare.

– A fost, într-adevăr.

Cum luase masa singură, avusese timp destul să reflecteze.

Și să pună la punct *un plan*.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Raphael îi studie zâmbetul cu un aer vag circumspect în timp ce o urcă în trăsură.

– Mă bucur să aud asta.

Urcă și el, bătu în plafonul trăsurii pentru a le face semn vizitiilor să pornească și se așeză în fața ei.

Iris își făcu de lucru aranjându-și un pled peste genunchi în timp ce trăsura se puse greoi în mișcare.

Apoi ridică privirea și îi zâmbi radios soțului ei.

– Ai avut numeroase amante?

Ochii lui de cristal se căscară largi.

– Dacă am... *Poftim?*

– Amante. Schiță un gest distrat din mână. Mi s-a dat de înțeles că numeroși gentlemeni duc o viață de desfrâu, cum s-ar spune, înainte să se căsătorească – ba chiar și după, deși eu sper totuși că tu nu o vei face, căci nu sunt deloc de acord cu infidelitatea. Duce la o nefericire profundă de cele mai multe ori, cred eu.

Sprâncenele lui negre se împreunaseră într-o expresie încruntată, ca și cum Iris ar fi vorbit într-o limbă străină pe care se străduia să o descifreze.

– Nu intenționez să îmi încalc jurămintele făcute la cununie.

– *Minunat*, spuse ea. Nici eu. Mă bucur atât de mult că suntem de acord în această privință.

El își înclină capul într-o parte și spuse pe o voce care aducea mult a mârâit.

– Îți *bați joc* de mine?

– O, nu aș face asta *niciodată*, spuse ea cu multă ardoare. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Care anume?

– Amante? Câte au fost?

El se zgâi la ea preț de o clipă prelungă.

– Nici una.

Oh... era un răspuns la care nu se așteptase. Doar făcând apel la întreaga ei stăpânire de sine reuși să își ascundă surprinderea.

Iris își drese vocea cu delicatețe.

– Ești virgin?

– Nu, se răsti el, însă femeile cu care m-am culcat nu le-aș încadra într-o categorie atât de romantică încât să le consider amante.

– Ah. Iris simți fierbințeala urcându-i în obraji, dar își păstră cu fermitate privirea ațintită în ochii lui. *Căsnicia* ei depindea de această conversație și nu avea de gând să se împiedice în pudoarea stârnită de subiectul discuției. Și au fost numeroase?

Raphael arcui o sprânceană. Arăta de-a dreptul formidabil așa cum stătea în fața ei, cu ochii ca de gheață și brațele încrucișate pe piept.

– Fiind... fiindcă. Se grăbi să reia stângace conversația când deveni evident că Raphael nu avea de gând să-i răspundă. M-am întrebat dacă nu cumva ai avut vreo experiență neplăcută cu o sarcină nedorită?

– Nu. Îi aruncă răspunsul monosilabic pe un ton lipsit de inflexiuni. Am avut grijă ca femeile respective să nu rămână gravide cu mine.

Cum? Ardea de curiozitate să îl întrebe, dar nu prea îndrăznea.

O femeie cu mai puțin curaj – sau poate cu mai multă minte – ar fi renunțat odată ajunsă în acest punct. Ea nu.

– Ce interesant, spuse ea prostește. Eu, personal, nu mi-am luat niciodată amant, nici măcar când am rămas văduvă, așa că experiența mea în astfel de lucruri e destul de limitată, după cum poți înțelege. Însă prietena mea Katherine avea o cu totul altă perspectivă asupra subiectului. Trase adânc aer în piept, închizându-i gura acelei părți din ea care se simțea teribil de scandalizată de faptul că discuta despre *așa ceva* cu el. Nu aveau să se poată bucura niciodată de o căsnicie normală dacă nu își impunea să fie curajoasă. Katherine

a avut numeroși amanți și îi făcea plăcere să îmi povestească despre... escapadele ei, pentru a încerca să mă șocheze.

– Și reușea?

Se lăfăia relaxat pe pernele trăsurii, ascultând-o cu același interes politicos pe care i l-ar fi arătat și dacă ar fi discutat despre literatură sau despre vreme. Dumnezeule bun, de ce nu o oprise încă?

– Uneori. Ridică bărbia, având brusc impresia că o sfidase. Când descria organele genitale ale unui amant, mă tem că Katherine putea fi foarte, *foarte* grosolană, vezi tu. Îi plăcea să mă vadă roșind. Folosea termenul de *mădular*.

Raphael îngustă ochii la auzul acestui cuvânt.

Iris coborî vocea ca și cum i-ar fi împărtășit un secret.

– Obișnuiam să luăm ceaiul în salonul ei, iar ea îmi descria mădularul celui mai recent amant al ei – cum arăta când era în erecție. Cum era când îi lua mădularul în mâini. Și cum era când îi lua mădularul în gură. Vocea îi devenise ușor întretăiată. Mă tem că eu eram destul de naivă. Când mi-a povestit prima dată cum e să iei în gură mădularul unui bărbat – să îi lingi capul și să te joci cu prepuțul – am fost oripilată. Nu îmi imaginasem niciodată așa ceva. Dar în timp m-am obișnuit cu ideea. Ba chiar mi-a trecut prin cap că...

Se opri și înghiți un nod, simțindu-și brusc gâtul uscat.

– Ce anume ți-a trecut prin cap?

Vocea lui Raphael ajunse până la ea ca un firicel de fum întunecat.

Iris trase adânc aer în piept, simțind că i se făcuse cald.

– Mi-a trecut prin cap că, într-o bună zi, când mă voi fi căsătorit din nou, s-ar putea să vreau să fac asta cu soțul meu. Să îi iau mădularul în mâini. Să văd cum e. Răsuflarea i se accelerase, dar susținu privirea pe care Raphael i-o aruncă pe sub pleoapele pe jumătate coborâte – apoi își lăsă ochii să alunece spre umflătura dintre coapsele lui. Își spuse că poate devenise mai mare. Nu am mai făcut asta niciodată. Nu am mai studiat niciodată un bărbat atât de îndeaproape. Nu am mai atins niciodată cu buzele mădularul unui bărbat. Nu l-am mai simțit niciodată pe limbă.

Privirea ei țâșni înapoi spre chipul lui Raphael, așteptând neliniștită reacția acestuia.

El închise ochii și înghiți un nod. Mâinile îi căzuseră în poale.

– De ce îmi spui toate acestea?

– Pentru că... Își drese vocea, înăbușindu-și dezamăgirea care amenința să o copleșească. Trebuia *să încerce*. Voiam să știi că nu am prea multă experiență în domeniul ăsta. Dar mi-ar plăcea să o fac. Mi-ar plăcea să învăț cum să-i ofer plăcere unui bărbat. Mi-ar plăcea să descopăr ce anume face din jocurile erotice o asemenea plăcere încât a determinat-o pe Katherine să aibă numeroși amanți. Mi-aș dori să fac asta cu tine. Trase adânc aer în piept și își impuse să vorbească ferm. Mi-ar plăcea să fac *totul* cu tine.

Raphael deschise ochii, însă își păstră capul întors într-o parte. Se uită pe fereastră, refuzând să-i întâlnească privirea.

– Nu pot să fac asta.

Rușinea și dezamăgirea care o inundară când se văzu astfel respinsă – respinsă pentru *a treia* oară – aproape că o făcu să uite de orice altceva.

Chiar și așa, își ținu capul sus.

– *De ce?*

– Ți-am spus *deja* de ce aleg să nu am un urmaș. Motivele mele sunt...

– Motivele tale sunt în mod clar ridicole! Ridicase vocea, dar nu mai avea energie să îi pese. Susții că dorești femeile, m-ai *sărutat* de două ori, nu întâmpini dificultăți în a avea erecție..

Raphael închise ochii din nou, iar Iris îi văzu un mușchi al obrazului tresărind.

– Doamnă. Încetează *imediat* să mă mai descoși pe tema asta, te rog, căci dacă nu încetezi, nu voi fi responsabil pentru consecințe.

Iris îl privi și văzu un bărbat care cu greu își ținea mânia în frâu, cu fălcile încleștate ca și cum ar fi fost de piatră, cu mușchii brațelor și ai umerilor contractați, cu întregul trup atât de încremenit încât aproape tremura.

Îi ceruse să înceteze. Iar ea o făcuse – de două ori deja.

– Nu pot să renunț la a te descoase – sunt *căsătorită* cu tine. Nu am de ales, nu te am decât pe tine dacă vreau să fac copii – și *vreau* asta –, așa că te rog să îmi explici *de ce* refuzi să te culci cu mine. De ce consideri că nu ar trebui să avem un copil împreună.

Știuse că Raphael era capabil să se miște rapid. Dar tot fu șocată când se trezi cu el împingând-o în spătarul banchetei, cu fața la doar câțiva centimetri de ai ei.

– Ceruri, femeie, cât control crezi că am? șopti el, răsuflarea lui mirosind a cuișoare alunecându-i peste față. Probabil mă crezi

un sfânt judecând după cum mă tot hărțuiești, în ciuda avertismentelor mele. Ascultă-mă și fii atentă! *Nu sunt un sfânt.*

– Dar eu n-am nevoie de un sfânt, șopti ea, cu vocea tremurând. Nu *îmi doresc* un sfânt. Te doresc *pe tine.*

– Dumnezeule îndurător, mârâi el, și îi trase gura peste a lui.

Sărutul lui nu avu nimic blând. Îi deschise buzele cu limba lui, invadând-o furios. Cu pasiune. Cum putuse vreodată să creadă că bărbatul acesta nu era interesat să se culce cu ea?

Trupul lui masiv și fierbinte o apăsă pe banchetă, iar dinții lui trecură mușcători peste buza ei de jos.

Însă chiar în clipa în care Iris simți că începea să se topească, Raphael dispăru.

Deschise ochii și îl văzu bătând în plafonul trăsurii, făcându-i semn să oprească. Țâșni din trăsură înainte ca aceasta să stea efectiv în loc.

Apoi trăsura porni din nou.

Rămasă din nou singură, simțindu-se înfrigurată acum că pierduse căldura lui, Iris își duse un deget la buze.

Iar când îl retrase, văzu că era mânjit cu sânge.

Capitolul 9

– Stafiile de cremene au răpit focul inimii surorii mele, iar acum e pe moarte, spuse Ann. Trebuie să li-l smulgi înapoi.

– Și ce îmi vei oferi în schimb? întrebă Regele de Piatră.

Ann făcu ochii mari. Nu îi trecuse prin minte că avea să fie nevoită să îl răsplătească pe Regele de Piatră pentru eforturile sale. Singurul lucru pe care îl avea pe lume era pietricica roz.

El ridică o sprânceană.

– Ai bogății?

– Nu, răspunse ea...

din *Regele de Piatră*

În noaptea aceea Raphael închise ușa dormitorului de la han și se îndreptă spre scări. Își petrecuse restul zilei în șa după ce fugise din

trăsură. Mâine avea să fie nevoit să pornească din nou la drum tot călare – nu vedea o altă soluție. Nu dacă nu voia să își petreacă o a treia zi certându-se cu ducesa lui. Nu era sigur cât timp avea să mai reziste având-o în permanență lângă el. În permanență *ispitindu-l* să facă mult mai mult decât să *o sărute* pur și simplu.

Dumnezeule! Avusese gust de portocale și de miere și o simțise tremurând în mâinile lui. Și-ar fi dorit să o dezbrace pe loc, în trăsură, dincolo de portiera în urma căreia veneau oamenii lui călare.

Iris îl făcea să își piardă mințile. Nu mai putea să o privească fără să-i simtă atracția magnetică. Însă nu putea nici s-o trimită de lângă el – totul în el se răzvrătea împotriva acestui gând. Trebuia să rămână cu el ca să o poată proteja.

Ca ea să-i lumineze cât de puțin întunericul în care trăia.

Iris probabil că deja îl considera un animal infect și deviant.

Ajunse la parter și coti spre partea din spate a hanului, izbind cu pumnul grinda de lemn a unei uși când îi trecu furtunos pragul. *Fir-ar să fie!* Cum ar fi trebuit să procedeze când Iris începea să îi vorbească astfel? Pomenindu-i despre *mădulare* și despre limba ei cu acele buze trandafirii și frumoase? Se întărise. O dorise. *Și nu o putea poseda.*

Se trezi într-un coridor întunecat care ducea la bucătărie, unde le sperie pe servitoare. Acestea își înăbușiră țipetele și îi arătară pe unde să ajungă la grajduri. Raphael dădu din cap în semn de mulțumire, ignorând șoaptele și privirile lor holbate.

Devenise de mult indiferent la reacțiile pe care le stârnea chipul lui.

În cele din urmă ieși pe ușa din spate și păși în aerul nopții, ceea ce îi calmă puțin furia.

Își ridică fața spre luna și spre stelele de deasupra capului.

Își jurase, pe tot ceea ce avea mai sfânt, pe tot ceea ce iubea, pe propriul lui *suflet*, că nu avea să devină niciodată ca tatăl său. Și totuși astăzi se certase cu ducesa lui. O amenințase. O făcuse să pălească.

Nu era cu nimic mai bun decât un animal?

Mai grav.

Nu era cu nimic mai bun decât *tatăl* lui?

Raphael clătină din cap și porni spre grajduri, o clădire scurtă care înconjura curtea din trei părți. Își plecă puțin capul pentru a trece pe sub pragul de sus al ușii, făcut din lemn gros, măcinat de vreme,

și inspiră mirosul de cai, fân și bălegar. Majoritatea servitorilor lui încă se ocupau de cai, iar Bardo îi strigă ceva în semn de salut. Raphael își salută oamenii din cap, plimbându-se de-a lungul șirului de boxe și oprindu-se când și când să mângâie grumazul lucios al vreunui cal. Grajdurile erau luminate de felinare pâlpâitoare, dar, mergând mai departe, ajunse la o secțiune cu boxe goale care era cufundată în întuneric.

Se opri, apoi găsi o altă ușă ce dădea spre curte.

Aici, departe de luminile hanului, stelele scânteiau mai luminos pe cer, radiind ca niște perle presărate pe catifea neagră. Raphael își dădu capul pe spate și le privi, reușind pentru o clipă să își alunge toate gândurile din minte.

Aproape să-și găsească pacea.

Apoi auzi un foșnet și se întoarse exact la timp pentru a vedea sclipirea metalică a unui cuțit coborând.

Iris aruncă o privire obosită prin camera de han. Nu era sigură dacă mai putea suporta încă o zi de certuri după care să fie abandonată singură în trăsura aceea.

Se duse și se așeză la masa pe care ceva mai devreme o servitoare așezase o cină consistentă. Avea în față friptură de pui și legume scăldate în sos, însă nu avea deloc poftă de mâncare. Lângă farfurie se afla un pahar de vin și sorbi din acesta.

Trăise timp de trei ani cu primul ei soț aproape fără să-și vorbească, văzându-l pe acesta întorcându-i spatele de fiecare dată când discuția devenea stingheritoare pentru el. Fusese o căsnicie profund nefericită. James fusese blând și bun la suflet – și aproape că nu o băgase deloc în seamă. Era ca și cum ar fi fost vreunul dintre câinii lui de vânătoare – lăsată în grija paznicului de vânătoare și scoasă la plimbare de fiecare dată când își aducea aminte de ea și avea chef să hoinărească pe mica lui moșie de la țară.

În rest uitată.

Nu o iubise niciodată, nu o apreciase niciodată și nu îi vorbise niciodată ca unui egal. Nu își făcea mari speranțe că s-ar fi putut bucura de primele două nici din partea lui Raphael, însă el vorbise *cu* ea, nu se mulțumise doar să-i vorbească. Fără îndoială acest lucru putea fi o bază pe care să construiască ceva, nu?

Hugh fusese mai întâi soțul unei prietene, apoi un bun prieten el însuși. Dacă fusese tentată de o căsătorie cu el fusese din cauza băieților lui rămași fără mamă și pentru că îl plăcea.

Nu se gândise la *propriile* ei dorințe cu nici unul din acești bărbați. Cu James se căsătorise de dragul mamei ei. Cu Hugh se gândise la căsătorie de dragul băieților lui și de dragul mamei lor moarte, care fusese cea mai bună prietenă a ei.

Acum... *acum* își dorea ceva pentru *ea însăși*. Își dorea copii. Își dorea un soț cu care să poată discuta fără a se certa. Își dorea plimbări lungi dimineața și seri petrecute în fața unui foc blând și își dorea *companie*.

Și, fir-ar să fie, își dorea o relație fizică între ea și Raphael.

Poate că era egoist din partea ei să își dorească toate aceste lucruri. Să pună dorințele ei mai presus de ale oricui altcuiva.

În mod cert atitudinea ei nu ar fi putut fi considerată decentă, nici nu s-ar fi încadrat în standardele a ceea ce majoritatea oamenilor considerau a fi feminin și demn de o tânără nobilă. Și totuși... avea să lupte în continuare pentru dorințele, sentimentele și *nevoile* ei. Nu merita și ea, la fel de mult ca oricine altcineva, să fie fericită? De ce ar fi trebuit să fie cuminte și să își lase deoparte visurile doar pentru că *nu era o atitudine nobilă?*

Simțindu-se exasperată și agitată, se ridică de la masă. Poate ar fi trebuit să ceară apă fierbinte și să se schimbe pentru a se băga în pat. Însă își dorea cu ardoare să se îmbrace în ceva curat. Raphael nu păruse să se supere când îi împrumutase una dintre cămășI înainte. Se duse la cufărul lui și îl deschise, împingând cu grijă deoparte hainele de casă din mătase și căutând o cămașă.

Degetele ei dădură peste muchia a ceva tare.

Nedumerită, scoase o carte – un carnețel de schițe – aducând foarte mult cu cel pe care îl găsise în apartamentul ducal al abației Dyemore.

Preț de o clipă nu putu decât să se zgâiască la el, încremenită din cap până în picioare.

Apoi îl deschise.

Un minut mai târziu deschise larg ușa camerei și îi găsi pe Ubertino și Valente dincolo de ea.

– Unde e?

– Excelență. Ubertino zâmbi șovăitor, ridicându-se de pe scaun. Ducele ne-a poruncit să vă păzim.

– Bun, replică ea, trecând cu pas hotărât pe lângă ei. Atunci puteți să mă duceți la el.

– Nu cred că o să-i placă asta, bombăni Ubertino.

Iris îl ignoră, coborând scările și forțându-i pe cei doi bărbați să o urmeze. Simțea că era gata *să explodeze* în scurt timp.

– Unde s-a dus?

– Nu știm. Eventual vă putem conduce înapoi la camerele voastre?

– Nu, nicidecum, spuse ea. A spus că iese să ia aer. Vom încerca în curtea hanului. Se opri iritată. Acest han era mai mare decât cel în care poposiseră noaptea precedentă. Coridorul avea mai multe uși. Pe unde se ajunge acolo, nu știți?

Ubertino schimbă o privire cu Valente și oftă.

– Pe aici, Excelență.

O conduse pe un coridor îngust și ajunseră la bucătărie, care forfotea de activitate la acea oră din noapte.

– Scuzați-mă, icni o servitoare, trecând pe lângă ei în pas alert și purtând pe umăr o tavă uriașă încărcată cu halbe pline.

Iris se dădu la o parte, distrasă pentru o secundă.

Auzi un țipăt de afară.

Inima ei își acceleră bătăile.

Își ridică fustele, luând-o la fugă spre ușa din spate. Era probabil doar o bătaie între grăjdari, nimic care să îi stârnească neliniștea, nimic legat de ea.

Din spatele ei Ubertino strigă:

– Excelență!

Iris se năpusti afară, în aerul rece al nopții.

Curtea hanului era întinsă și pătrată, înconjurată din trei părți de grajduri și mărginită de han pe cea de-a patra latură. Un tunel în arcadă din alte vremuri ducea într-o parte laterală a hanului și la drum. Câteva felinare erau atârnate în zona grajdurilor și în dreptul ușii la care se afla ea.

Sub privirile ei, din întunericul profund de la un capăt al grajdurilor apăru rostogolindu-se o siluetă masivă care, ajungând într-o pată de lumină, se separă în trupurile a doi bărbați.

Raphael și un bărbat înarmat cu un cuțit.

Raphael se ridică în poziție ghemuită.

Curtea fu năpădită de bărbați, luptându-se cu pumnii sau cuțitele.

Bărbatul mascat care îl atacase pe Raphael se ridică și el clătinându-se și se năpusti imediat asupra lui. Însă Raphael apucase deja să se retragă fluid într-o parte, mâna lui stângă țâșnind fulgerător și înșfăcând brațul în care celălalt bărbat ținea cuțitul. Raphael se aruncă în față, încolăcindu-și brațul drept în jurul adversarului său într-o strânsoare violentă, lovindu-i picioarele pentru a i le zbura de sub el.

Căzură amândoi la pământ.

Iris îi scăpă din ochi în îmbulzeala luptei. Țâșni într-o parte.

Un pistol bubui de undeva din apropiere.

Iris tresări.

Cineva o zgâlțâi și, răsucindu-se pe călcâie, văzu un bărbat cu o batistă legată peste gură.

Iris deschise gura să țipe...

Valente îl izbi pe individ în burtă, lovindu-l cu forță și împingându-l într-o parte.

– Veniți înăuntru, Excelență! îi strigă Ubertino.

– Nu!

Își smulse brațul din strânsoarea lui.

Cei doi bărbați se separaseră, iar Iris văzu că Raphael era deasupra atacatorului său.

Ridică mâna care ținea cuțitul și o izbi de pământ.

O dată.

De două ori.

A treia oară cuțitul zbură cât colo, bărbatul slăbindu-și strânsoarea pe mânerul acestuia.

Atacatorul se ridică arcuindu-se, dinții lui albi clănțănind spre fața lui Raphael, încercând să muște, iar degetele mâinii lui stângi încleștându-se pe gâtul acestuia.

Raphael își smuci capul în spate. Atacatorul începu să se zbată, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Raphael scoase un mârâit, dezgolindu-și la rândul său dinții cu un sunet amenințător și sălbatic, și îi trase un pumn într-o parte a capului celuilalt bărbat.

Iris auzi un trosnet clar, iar bărbatul mascat încetă să se mai zbată.

Se zgâi la el îngrozită. Doar nu era...?

Ubertino o luă de braț și îi spuse blând:

– Acum haideți de aici, Excelență!

În curte bătăile se încheiaseră, iar acum văzu că oamenii ducelui reușiseră să doboare ceea ce părea a fi aproape o duzină de atacatori.

Se întoarse spre Ubertino furioasă.

– De ce nu l-ai ajutat? De ce nu ți-ai salvat stăpânul?

– Datoria mea e să vă protejez. Ubertino o privi cu gravitate. Dacă eu sau Valente v-am fi părăsit, ducele ne-ar fi concediat. Dacă ați fi fost rănită, ar fi poruncit să fim biciuiți.

Iris se zgâi la el dezgustată total. Apoi clătină din cap și se duse în grabă lângă Raphael.

Acesta era în continuare îngenuncheat lângă bărbatul care îl atacase și își ținea marginea palmei sub nasul acestuia.

– E...? întrebă Iris.

– Mort. Raphael se ridică, încruntându-se spre ea. Tu ce naiba cauți aici? Ubertino?

Paznicii ei o ajunseseră din urmă.

– Au fost lângă mine în tot acest timp, se grăbi ea să spună.

– Asta nu explică de ce te-au lăsat să nimerești în mijlocul unui atac, mârâi Raphael, privindu-i pe bieții Ubertino și Valente.

– Excelență, începu Ubertino.

– Să n-aud scuze, se răsti Raphael, având un aer de-a dreptul înspăimântător în lumina felinarului, mânjit puțin cu sânge pe frunte și cu o expresie teribil de mânioasă pe chip. Părea să se înalțe amenințător deasupra celorlalți bărbați. Dacă ducesa mea ar fi fost rănită, voi amândoi ați fi plătit cu propriul *cap*. Cum ați putut...

– *Raphael.* Iris își atinse cu delicatețe soțul pe braț. Nu au putut să mă oprească.

– Ba a naibii treabă, ar fi putut, spuse Raphael, fără a-și lua ochii de la cei doi bărbați roșii la față. Dacă nu sunt în stare să te protejeze, atunci am să pun pe altcineva să o facă.

– Nu, *nu face asta*, exclamă Iris, iar Raphael își îndreptă în sfârșit privirea spre ea. Trase adânc aer în piept pentru a se calma. E doar

vina mea. Nu sunt un câine și nu reacționez bine la comenzi. Dă vina pe mine dacă trebuie să găsești un vinovat.

Raphael o studie.

– Ar trebui să te întorci în camera noastră. Scena asta este neplăcută.

Iris își îngustă ochii spre el, simțind furia aprinzându-i-se undeva în adâncul stomacului.

– Da, așa e, dar probabil nu din motivele la care te gândești tu. Și nu mă duc nicăieri.

– Cum dorești. Se întoarse spre servitori. Ubertino, ia-l pe Valente și vedeți cine e rănit și dacă lipsește vreunul dintre ai noștri. Iar dacă dintre tâlhari au mai rămas câțiva în viață, poruncește-le oamenilor mei să îi ducă în colțul curții grajdului. Aveți grijă ca mâinile și picioarele să le fie legate strâns.

Ubertino dădu din cap și se grăbi să îndeplinească ordinele lui Raphael.

Raphael se lăsă pe vine lângă bărbatul care îl atacase și îi dădu jos masca și peruca.

Fața astfel dată la iveală era a unui bărbat de treizeci și ceva de ani, cu nasul în vânt și buze subțiri, cu un aspect absolut banal în afară de faptul că părul îi era de un portocaliu aprins.

Iris tresări. Bărbatul era mânjit cu sânge pe tâmplă.

Raphael mormăi.

– Firește.

Iris se aplecă mai aproape.

– Îl cunoști?

– Nu aici, murmură soțul ei.

Scoase brațul drept al mortului din mâneca jachetei și îi suflecă apoi cămașa până mai sus de antebraț.

Acolo, pe interiorul cotului, se afla un tatuaj reprezentând un delfin.

Semnul distinctiv al Lorzilor Haosului.

– Ce se petrece aici?

Strigătul răsunase de pe buzele hangiului, care de-abia acum venise să arunce o privire din pragul ușii din spate.

– Eu și servitorii mei am fost atacați în curtea ta de o bandă de tâlhari. Raphael se ridică încet până ajunse din nou la înălțimea

sa impunătoare. Cu așa ceva te ocupi? Atragi călători bogați la hanul tău ca să-i ucizi și să îi tâlhărești?

Hangiul păli atât de puternic încât aproape se făcu verde la față.

– Nu... nu, Excelență, nicidecum! Nu pot decât să-mi cer iertare pentru acest eveniment tragic. Vă rog. Am să trimit imediat după doctor să îi trateze pe servitorii dumneavoastră.

– Ai grijă să faci asta de îndată.

Raphael flutură din mână, ignorând scuzele bâlbâite pe care bărbatul continuă să le reverse în timp ce se retrăgea spre han.

Raphael o prinse pe Iris de braț.

– Haide! Vreau să văd fețele celorlalți asasini.

Porni cu pași mari spre colțul curții hanului, unde servitorii lui aruncaseră deja cinci inamici morți. Iris lungi pasul pentru a nu rămâne în urmă. Aruncă o singură privire rapidă spre fețele morților, apoi se grăbi să își abată din nou ochii. Însă Raphael își petrecu minute bune studiindu-l pe fiecare.

Când termină, se ridică și îl chemă pe Ubertino lângă el.

– Câți sunt răniți?

– Ivo are o tăietură pe obraz, iar Andrea un braț rupt. În rest sunt doar vânătăi și julituri. Noi am fost mult mai numeroși decât ei.

Raphael dădu din cap.

– Bun. Arătă spre cadavrele de la picioarele lui. Pune-i pe Bardo și pe Luigi să dezbrace la piele morții și să caute tatuaje reprezentând un delfin. Faceți la fel și cu prizonierii.

Se duse la cei patru atacatori care supraviețuiseră atacului. Din nou le studie chipurile, însă în cele din urmă clătină din cap.

O trase pe Iris spre ușa de la bucătărie a hanului.

– Nu l-ai recunoscut pe nici unul dintre ei? îl întrebă ea, cu răsuflarea doar vag întretăiată.

– Nu.

Raphael îi aruncă o privire lui Valente și schiță un gest scurt din bărbie.

Corsicanul își înclină capul și se întoarse în curte.

Hangiul deschise ușa bucătăriei și tresări când dădu peste Raphael chiar în fața lui.

– În... Excelență. Hangiul înghiți un nod. Am trimis după doi doctori și am poruncit să se pregătească niște camere pentru oamenii dumneavoastră.

– Excelent, spuse Raphael. Ducesa mea e obosită, iar eu sunt nerăbdător să părăsesc această curte sordidă. Ne vom retrage acum.

– Firește, Excelență, firește!

Bietul om se înclină și le ținu ușa deschisă, cu fața lucind de sudoare.

Un minut mai târziu Raphael o conduse pe Iris înapoi în camera lor. Focul fusese realimentat, iar pe masă îi așteptau tăvi cu mâncare proaspătă. Pe lavoarele de lângă pat deja abureau carafe cu apă caldă.

– Dorește cumva Excelența ceva? întrebă hangiul. Ceva dulciuri pentru doamna?

– Nu, răspunse Raphael. Asta e tot. Se întoarse atât spre hangiu cât și spre Ubertino, care urcase imediat în urma lor. Iar din clipa asta în cameră nu va mai intra nimeni în afară de oamenii mei. E clar?

– Dar... dar servitoarele...

– *Nimeni*.

– Da... da, Excelență.

Hangiul se retrase cu plecăciuni.

Raphael așteptă până se închise ușa, apoi îl privi pe Ubertino.

– În noaptea asta vreau doi oameni la ușă, în permanență, și doi sub fereastră. Alți doi în fața hanului și alți doi în spate. Încă doi în salonul comun. Ai grijă să fie schimbați cu regularitate, ca să nu fie nici unul copleșit de oboseală și să adoarmă. Ai grijă să nu mai aibă loc atacuri. Nu câtă vreme e ducesa mea prin preajmă.

Ubertino se învioră, din ochii lui albastru intens țâșnind scântei.

– Nu, Excelență. Voi avea grijă de asta pe onoarea mea.

Apoi se retrase și el.

Raphael începu să își dea jos jacheta.

– Să poruncesc să ți se pregătească o baie?

– Nu, mulțumesc. Iris se încruntă spre soțul ei. Te-ai purtat teribil de urât cu hangiul. Bietul om crede că îl consideri *pe el* vinovat de atacul din curte.

Surprinse scăpărarea argintie a ochilor lui când Raphael îi aruncă o privire.

– Mai bine așa decât să mă acuze pe mine și pe oamenii mei de crimă.

– Dar tu și oamenii tăi nu ați făcut decât să vă apărați.

Își încolăci brațele în jurul taliei ei, amintindu-și oribila scenă.

– Da, dar n-aș vrea să mă văd nevoit să îi explic acest lucru vreunui magistrat provincial, spuse el, așezându-se să se descalțe. Și, în plus, am vrut să-l țin pe hangiu departe de curte pentru o vreme, ca Valente să apuce să verifice morții.

– De ce i-ai poruncit să facă asta?

– Ca să văd dacă reușește să descopere ceva informații, evident, răspunse soțul ei, pe un ton care părea deosebit de răbdător. Bărbatul care m-a atacat nu era un tâlhar oarecare.

– Ei bine, *atâta* mi-am dat seama și eu când ai găsit delfinul tatuat pe brațul lui. Se așeză pe un scaun în fața lui Raphael, privindu-l cum se chinuia să își dezbrace vesta. Își menaja din nou umărul drept. Cine era?

– Lawrence Dockery. Ridică privirea spre ea. Judecând după părul roșcat și după locul unde purta tatuajul, bănuiesc că el este cel care purta masca de vulpe în noaptea când ai fost adusă înaintea Lorzilor Haosului.

Iris se înfioră amintindu-și.

– Crezi că Dionysus l-a trimis pe domnul Dockery să te ucidă?

– Cel mai probabil. Deși...

Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată, întinzând cicatricea de pe jumătatea dreaptă a feței.

– Ce e?

Raphael ridică privirea spre ea și clătină din cap.

– Mă gândesc pur și simplu că, dacă *într-adevăr* Dionysus a fost cel care l-a trimis pe Dockery să mă asasineze, asta a fost o manevră neobișnuit de stupidă din partea lui.

– De ce?

– Pentru că, spuse el, ridicându-se și îndreptându-se spre un lavoar, eu mă mai luptasem o dată cu vulpea în noaptea orgiilor și îl înfrânsesem cu ușurință. Nu era un asasin deosebit de abil, nici măcar cu tâlharii pe care și-i angajase să-l ajute. Și exista oricând posibilitatea ca deznodământul să fie exact cel care a fost în seara asta – iar eu să ajung astfel să descopăr identitatea lui Dockery. Asta îmi deschide o cale pentru a ajunge la Dionysus – fără îndoială Dockery trebuie să fi avut ceva legătură cu el.

Își trase cu grijă cămașa peste cap.

Preț de o clipă Iris fu complet distrasă de jocul mușchilor pe spatele lui dezgolit. Carnea de pe omoplați îi alunecă grațios pe sub pielea netedă când Raphael coborî brațele, iar șira spinării i se curbă într-o mică scobitură la baza spatelui, exact în locul unde dispărea sub betelia pantalonilor. Iris găsi întreaga privelițte inexplicabil de fascinantă și nu putu să nu se întrebe dacă avea de gând să se dezbrace și de restul hainelor.

Așa că se scurseră o clipă sau două până prinse sensul cuvintelor lui.

– Asta înseamnă că s-ar putea să reușești să-l dai în vileag pe Dionysus.

– Poate. Turnă apă caldă într-un lighean. Dar vizitatorii mei de ieri-dimineață mi-au spus că Dionysus ține legătura cu ei prin scrisori. Nici unul dintre ei nu știa cu adevărat cine e omul din spatele măștii.

– Oh.

Dezamăgită, Iris se lăsă să cadă moale în scaun.

Raphael îi aruncă o privire peste umăr, ca și cum ar fi detectat întreaga ei consternare în acel unic cuvânt.

– Intenționez oricum să îi iau la întrebări pe prietenii și cunoștințele lui Dockery odată ce ajungem la Londra. Poate că Dionysus a făcut o greșeală.

– Mmm.

Își înăbuși un căscat cu dosul palmei. Fusese o zi lungă, călătorise mult și avusese parte de o porție zdravănă de emoții.

– Ești obosită, spuse el cu vocea aceea a lui ca fumul. Ar trebui să te pregătești de culcare.

Iris îl cântări din priviri – studiindu-i spatele lat și musculos, încleștarea încăpățânată a bărbiei – și se gândi la discuția aprinsă pe care o purtaseră mai devreme în sala de mese. La cuvintele pe care intenționase să i le spună când traversase furtunoasă bucătăria.

– De fapt, era ceva foarte important ce voiam să discut cu tine mai întâi.

Raphael încremeni, ca și cum ar fi știut ce urma.

– Ce anume?

Iris se ridică și se duse la pat. Peste un capăt al acestuia zăcea aruncată o haină de casă neagră, pe care o dădu acum la o parte

pentru a dezvălui carnețelul de schițe. Îl luă și îl deschise la prima pagină.

Unde se afla o schiță cu ea.

Dormind.

Timp de o clipă studie schița. Fusese realizată în creion, de un artist deosebit de talentat. Linia tăioasă solitară care îi contura nasul, umbra delicată de pe buza ei de sus, sugestia de lumină reflectându-i-se de pe frunte.

În schița aceea dormea liniștită – și era frumoasă.

Iris nu se considerase niciodată frumoasă. Termenul le era rezervat mult lăudatelor frumuseți răpitoare din înalta societate. Femeilor care atunci când pășeau într-o sală de bal făceau toate conversațiile să amuțească.

Însă în schița aceasta era frumoasă.

Iar în colț se aflau inițialele *R. d`C.*

Așa o vedea el.

Când ridică ochii spre Raphael, văzu că acesta o privea, cu o expresie circumspectă în ochii lui cenușii cristalini.

– Am găsit ăsta, spuse ea, în cufărul tău. E al tău, nu-i așa?

El înclină din cap.

Iris veni mai aproape.

– Schițele astea sunt foarte reușite. Cine te-a învățat?

Raphael înghiți un nod.

– Tatăl meu.

Ea dădu din cap.

– Am văzut și carnețelul lui de schițe.

La aceste cuvinte sprâncenele lui Raphael se strânseră brusc într-o expresie încruntată.

– Poftim?

– Când am intrat în dormitorul ducal. Am găsit acolo carnețelul lui de schițe. Trase adânc aer în piept. Nu mi-au plăcut desenele lui, dar ale tale îmi plac. Ridică privirea spre el. Chiar dacă sunt toate cu mine.

El nu îi răspunse. Rămase încremenit în fața ei, ca o bucată masivă de gheață, și nu scoase un cuvânt. Dacă nu ar fi fost cu ochii ațintiți asupra ei, ar fi crezut că nici măcar n-o ascultase.

Seninătatea lui deplină o scoase din minți.

– Tot carnețelul ăsta e plin de schițe cu mine, spuse ea pe un ton încordat. Călărind, plimbându-mă, dansând. Râzând sau pur și simplu zâmbind. Din profil și din față. Cobori privirea spre carnețel, răsfoindu-l. Fără îndoială mă urmăreai. Mă urmăreai de *luni* întregi. *De ce?*

Raphael clipi. *Doar* clipi.

– Te-am cunoscut la un bal la care venisem pentru a mă întâlni cu membri ai Lorzilor Haosului. Eram... îngrijorat pentru tine.

– Îngrijorat? Își aruncă mâinile în aer. *Îngrijorarea* nu explică de ce chipul meu apare pe fiecare pagină a carnețelului tău.

Raphael se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele.

– Am găsit în tine un subiect interesant.

– Nu mă minți!

Se duse la el și, ocolindu-l, se puse în fața lui. Nările îi erau dilatate, iar gura strânsă într-o dungă subțire. Raphael încercă să se retragă, însă Iris îl urmă.

– M-ai făcut să cred că îți sunt indiferentă. Că mă privești ca pe o povară cu care nu ți-ai dori niciodată să te culci. Când, de fapt, șopti ea... Când, de fapt, aveai un carnețel întreg plin cu schițe cu mine. Un bărbat nu face așa ceva din *îngrijorare* sau pentru că a găsit *un subiect interesant*.

Pe când termină ce avea de spus, se trezi lipită de pieptul lui dezgolit, scrutându-i ochii de gheață – doar că aceștia nu mai erau chiar de gheață în momentul acela.

Nici pe departe.

Se ridică pe vârfuri și îi apăsă carnețelul de schițe pe piept, ținându-l acolo cu podul palmei.

– Spune-mi adevărul, Raphael. *Acum*. În seara asta. Gata cu eschivările și minciunile. Ce anume simți pentru mine? Nutrești afecțiune – sau simplă indiferență?

El se clinti atunci, în cele din urmă, smulgându-i carnețelul de schițe din mână și aruncându-l pe un scaun.

Își încolăci un braț în jurul taliei ei, aplecând-o pe spate până fu nevoită să se agațe de umerii lui lați ca să nu cadă.

– Crede-mă, soția mea, ultimul lucru pe care îl simt față de tine e *indiferență*.

Apoi gura lui ajunse peste a ei, *devorând-o*, limba lui fierbinte forțând-o să își întredeschidă buzele și să îl primească în profunzimea gurii ei.

Capitolul 10

– Ai știință despre lucruri neobișnuite? întrebă Regele de Piatră.

– Nu, șopti Ann.

– Ai magie? râse batjocoritor Regele de Piatră.

– Nu. Ann închise ochii. Tot ce am sunt eu însămi.

– Atunci va trebui să fii de-ajuns doar tu, spuse el. Promiți să-mi fii soție pentru un an și-o zi dacă îți aduc înapoi focul inimii surorii tale?

Ann înghiți un nod, căci ochii negri ai Regelui de Piatră erau reci, iar vocea îi era aspră.

– Da...

din *Regele de Piatră*

Iris avea gust de vin roșu – vinul roșu pe care probabil îl băuse la cină – și toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să facă acest lucru i se risipiră din minte. Un lanț vital se spulberă în sufletul lui și tot ceea ce ținuse deoparte, tot ceea ce zăgăzuise din răsputeri se eliberă dintr-odată. Se năpusti la gura ei, disperat să o simtă, să o *guste*, să se înfrupte din soția lui, ducesa lui, *Iris* a lui. Era moale și dulce, și caldă, și voia să o devoreze. Să o înșface și să o țină lângă el și să nu-i mai dea drumul niciodată. Îl înspăimânta izvorul profund, insondabil, din care țâșneau dorințele pe care i le stârnea ea și știa că, dacă Iris i le-ar fi ghicit, ar fi înspăimântat-o și pe ea.

Dar tocmai aici era problema – Iris *nu* le bănuia. Dumnezeule îndurător, ea credea că nu făceau decât să își consume căsătoria sau vreo altă asemenea absurditate.

Iris își încleștă mâinile pe brațele lui goale, iar bestia din el se cutremură și își flexă mușchii, scormonind pământul cu ghearele.

Dumnezeule bun cum o dorea pe femeia aceasta!

Dar trebuia să aibă grijă – să își păstreze trează și în alertă acea parte umană a minții – ca nu cumva să își lase sămânța în ea.

Nu avea voie să facă și el ceea ce făcuse nelegiuitul său tată.

Se smulse de pe gura ei, simțind pulsul mădularului zvâcnindu-i în pantaloni, și își lăsă buzele să îi alunece peste obraz până la ureche.

– Vino cu mine, copilă dulce!

Ea clipi surprinsă spre el, cu o expresie ușor năucită în ochii mari, de un albastru cenușiu.

Raphael îi acoperi din nou gura înainte să apuce să vorbească – fie pentru a accepta, fie pentru a refuza – și o trase lent în spate, pas cu pas, spre pat, până se ciocni de acesta cu partea din spate a picioarelor. Întrerupse sărutul, coborând privirea spre ea, studiindu-i buzele rubinii, umede și întredeschise și obrajii colorați în trandafiriu.

Arăta delicios.

– Raphael, șopti ea, numele lui răsunând de pe buzele ei ca o rugăminte și spulberând ceva din el.

Nu era ceea ce își dorea să facă. Nu era ceea ce ar fi trebuit să facă. Însă era singurul lucru posibil și avea să fie nevoit să se mulțumească doar cu atât, pentru că mai mult nu putea.

Iar eforturile de a-i rezista îl ucideau.

Își plimbă o mână în sus pe brațul ei, apoi pe umăr, pe gât, iar de acolo o atinse pe părul auriu prins în agrafe.

– Vrei să-ți desfaci părul pentru mine?

Ea icni – cât trase scurt, încet, aer în piept – și dădu din cap.

Raphael o privi ridicând brațele, cu ochii ei furtunoși ațintiți într-ai lui, și scoțându-și agrafele din păr una câte una până când valul bogat se revărsă ca o perdea în jurul umerilor ei. Se aplecă atunci și, strângându-i buclele în mâini, își îngropă fața pe gâtul ei, inspirându-i parfumul.

Femeia lui.

O simți tremurând la pieptul lui, apoi degetele ei se răsfirară în părul lui.

– Raphael.

Înălță capul.

Mâinile ei căzură de pe el și începu să se dezbrace, ținându-și capul plecat în timp ce descheie corsajul rochiei. Raphael văzu că degetele îi erau stângace și știu că un bărbat mai nobil și-ar fi ferit privirea.

I-ar fi oferit câteva clipe de intimitate în care să-și adune gândurile și să se dezbrace cu pudoare.

Dar el nu era un astfel de bărbat. El o voia *cu totul* – cu greșeli și momente private, cu stinghereala ei și cu temerile ei – cu tot ceea ce ascundea de restul lumii. Și își dorea exact *acest* lucru. Acest moment de poticneală.

Acest moment de intimitate.

Iris își scoase corsajul de pe brațe. Își dezlegă fustele și le lăsă să cadă grămadă la picioarele ei înainte de a le împinge deoparte. Ridică privirea spre el și începu să dezlege șireturile corsetului.

Părul desfăcut din strânsoare îi cădea peste umeri, aproape până la brâu, bogat și legănându-se ușor cu fiecare mișcare a ei.

Minunat.

Ea era minunată.

Își trase corsetul dezlegat peste cap și rămase în fața lui în cămașa de corp, ciorapi și pantofi. Vârfurile sânilor îi ieșeau la iveală de sub țesătura subțire.

Dădu să se aplece să se descalțe, însă el o opri.

– Nu. Lasă-mă pe mine!

O prinse de talie și o așeză pe pat.

O descălță atent de balerini, lăsându-i să cadă pe podeaua de lemn înainte de a-și lăsa mâna să-i urce mângâietor pe gamba stângă. Era atât de liniște în încăpere încât îi auzea fiecare răsuflare. Iris îl privi strecurându-și mâna sub cămașa ei de corp, în acel punct fierbinte din spatele genunchiului ei, și trăgând de panglica jartierei.

Răsuflarea i se poticni în piept.

Raphael ridică privirea spre ea când îi atinse pielea dezgolită. Era fierbinte, atât de fierbinte sub fustă. Aproape că-și putea imagina că îi simțea mirosul, așa cum stătea între picioarele ei îndoite. Îi scoase mai întâi un ciorap, apoi trecu la celălalt picior, plimbându-și fin degetul mare peste arcada tălpii, peste căputa înaltă, peste glezna delicată și dulce. Peste curba gambei ei – una dintre cele mai frumoase curbe din natură – elegantă și perfectă. I-ar fi plăcut ca într-o bună zi să o deseneze goală.

Șoapta ei palidă, aproape mută, când îi desfăcu panglica, făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Nările i se dilatară și nu mai fu în stare să aștepte. O luă pe sus, mutând-o mai departe pe pat, sprijinindu-i capul și umerii pe perne, apoi îi împinse deoparte cămașa de corp,

strecurându-se între coapsele ei depărtate și așezându-se să savureze ceea ce descoperise.

Acolo. Iat-o acolo, scoica ei trandafirie atât de frumoasă, un amalgam de buze de coral și cârlionți blond-închis. Îi petrecu picioarele tremurânde peste brațele lui, ignorându-i icnetul de surprindere șocată. Ridică privirea o singură dată și îi văzu ochii mari, uluiți, fixându-l. În mod evident gentlemanul respectabil care fusese primul ei soț nu îi făcuse niciodată așa ceva.

Ce neghiob!

Apoi se aplecă și se înfruptă.

Nasul i se apăsă în umflătura ei de carne, inhalându-i aroma feminină, frecându-și violent mădularul de pat în timp ce limba lui explora gustul acrișor și sărat care era *ea.*

O, Doamne, *ea!*

Iris scânci când o atinse prima dată, și se zvârcoli, încercând să se dea la o parte, însă el o ținu zdravăn, cu mâinile pe șoldurile ei. Aproape că zâmbi cu gura pe carnea ei moale, zgâriind-o cu dinții extrem de blând. Poate că era surprinsă, poate că era scandalizată și șocată, dar *îi plăcea.*

Poate chiar îi plăcea la nebunie ceea ce-i făcea.

Începuse să geamă acum, un sunet gutural și fin, și să scoată mici miorlăituri, atât de erotice și de dulci, în timp ce șoldurile i se zbăteau înspre buzele lui, încercând să intensifice senzația. Deschise gura, acoperind-o cu totul, învăluind-o în răsuflarea lui. Își întări limba și o împinse în ea, cât de departe putea ajunge, forțându-și fălcile până deveni dureros. Ea țipă atunci, iar el îi simți degetele încâlcindu-i-se în părul lui.

Își scoase limba și se concentră asupra clitorisului ei, prinzând cu grijă între dinți micul mugur de carne și trăgând de el. Ea încremeni, tremurând din tot corpul, iar el îi auzi răsuflarea gâfâită. Deschise gura și o linse. Încet.

Cu tandrețe.

Temeinic.

Și în același timp își înfipse două degete în ea, simțindu-i pereții umezi contractându-se în jurul încheieturilor degetelor lui și năpădindu-l cu aroma excitației ei crescânde.

Ea se arcui sub el, coapsele ei moi zbătându-se neîncetat, fără a scoate nici un sunet, dar, chiar și așa, el știu.

Știu.

Își strânse degetele în ea și îi dezmierdă pereții umezi și mătăsoși în timp ce le trase spre ieșire.

Apoi le înfipse din nou în ea, ferm și în forță, repetând mișcarea în timp ce continuă să îi sugă clitorisul.

Ea gemu – iar sunetul se auzi tare în liniștea încăperii – și se împinse spre el, iar el o simți tremurând și devenind brusc și mai udă. Se cutremură neputincioasă, iar el se îmbătă cu senzația climaxului ei, simțindu-și mădularul zvâcnind violent, aproape dureros.

Întoarse capul și o sărută pe interiorul coapsei moi, ascultându-i gâfâitul.

Apoi se ridică în genunchi, acolo, între picioarele ei desfăcute, și își deschise cu o smucitură șlițul pantalonilor și al lenjeriei. Coborând mâna, își scăldă degetele în sucurile cărnii ei și își înfășură mâna în jurul mădularului erect.

Își ațintи privirea asupra ei – asupra chipului ei, deschis și vag năucit de efectele orgasmului. Sânii îi erau vulnerabili, acoperiți doar de țesătura subțire a cămășii de corp, iar coapsele îi erau depărtate cu nerușinare, dezvăluindu-i scoica de carne răvășită.

Și începu să se mângâie.

Simțind fierbințeala ce creștea în el, strângându-i-se ca un arc în boașe, simțind fiorul tăios de plăcere dulce care îi zgândărea nervii. Își întinse umezeala scoicii ei pe toată lungimea bărbăției lui și o strânse cu forță în pumn, frecând energic, făcându-și prepuțul să alunece peste marginea capului mădularului.

Însă de-abia când o văzu deschizând ochii – acei ochi de un albastru-cenușiu, acei ochi ca furtuna, acei ochi care știau prea multe – și ațintindu-i asupra lui, abia atunci își simți sămânța începând să clocotească.

Scrâșni din dinți, dându-și capul pe spate, cu propriii lui ochi îngustați în două fante subțiri, însă continuând să o privească.

Chiar și în clipa în care lichidul fertil țâșni din el și se revărsă pe coapsele ei de fildeș.

Iris rămase trează, ascultând răsuflarea profundă și uniformă a lui Raphael.

Făcuse dragoste cu ea, îi oferise o plăcere rară – o plăcere pe care nu o mai cunoscuse până atunci – dar nu o penetrase.

Își vărsase sămânța pe ea, dar nu *în* ea.

Își ațintì privirea în întuneric, reflectând, străduindu-se din răsputeri să nu plângă.

Raphael îi spusese că nu își dorea copii. Fusese cât se poate de franc în această privință. Și totuși, își dădu ea seama acum, undeva într-un colțișor al minții ea își păstrase totuși speranța că în momentul decisiv avea să fie copleșit de instinctele animalice.

Ce neghioabă fusese!

Trase aer în piept foarte încet, având grijă să nu scoată nici un sunet.

Adevărul era că... Ei bine. Adevărul era că *tânjea* să aibă copii. Cu disperare. Un copil cel puțin. Un singur prunc pe care să îl țină în brațe și să îl alinte la sânul ei. Ar fi fost fericită chiar și cu unul, chiar ar fi fost. Una era să fii căsătorită și să nu ai copii din motive care nu puteau fi imputate nimănui. Cât timp fusese căsătorită cu James se resemnase cu gândul că nu aveau să aibă copii. Era a treia soție a lui, iar el nu avusese niciodată copii. Suferise un accident de călărie care făcea ca uneori să aibă dificultăți în a atinge punctul de maximă satisfacție în patul conjugal. După cel de-al treilea an de căsnicie, Iris ajunsese pur și simplu la concluzia că...

Oftă. Își dorea acest lucru. Își dorea o căsnicie cu Raphael și își dorea copii cu el.

Doar că nu știa cum avea să-și îndeplinească acest vis.

În dimineața următoare Iris se trezi singură în pat – de fapt singură în *cameră*. Raphael nu se vedea pe nicăieri.

Se încruntă doar pentru sine, însă atenția îi fu distrasă de o servitoare care bătu la ușă pentru a-i aduce apă proaspăt încălzită. După ce își făcu în grabă toaleta și se îmbrăcă, deschise ușa și dădu cu ochii atât de Ubertino, cât și de Valente, stând de pază de cealaltă parte a ei.

Ubertino se înclină.

– Bună dimineața, Excelență.

Iris îi salută din cap.

– Caut micul dejun.

– Ah, atunci permiteți-ne să vă însoțim, spuse Ubertino îndatoritor.

Porni înainte, în vreme ce Valente veni în urma ei, iar Iris își dădu seama că fuseseră lăsați să o păzească.

Oftă în sinea ei. Raphael își făcuse griji în privința unui posibil atac chiar și înainte de tentativa de asasinat a domnului Dockery. Înțelegea nevoia de protecție, dar nu își putu stăpâni gândul că a fi în permanență urmărită de doi bărbați masivi ar fi putut deveni sâcâitor după o vreme.

Sperase să îl găsească pe Raphael în sala de mese privată, însă acesta lipsea.

Iris clătină din cap și mâncă singură – o masă rece constând din șuncă, brânză și pâine.

Când paznicii ei o conduseră afară la trăsura care o aștepta, deja bănuia că și aceasta avea să fie tot goală.

Și se dovedi că avusese dreptate.

Ubertino făcu o față plină de regret.

– Eu vă voi însoți în trăsură, Excelență.

– Firește, răspunse Iris, încercând să se arate amabilă.

În fond, nu era vina *servitorului* că soțul ei se străduia, aparent, să o evite.

Pufni exasperată și urcă în trăsură. Avea de gând să o evite tot restul drumului până la Londra? Mai aveau cel puțin încă o zi și o noapte până să ajungă în capitală. Se încruntă la acest gând. Dumnezeule bun, avea să-și ia o cameră separată de a ei la noapte?

Gândul o întristă nespus. Se simțise *minunat* noaptea trecută – și avusese impresia că și el la fel. E drept, nu era teribil de sofisticată în acest domeniu, dar fusese *totuși* căsătorită timp de trei ani.

Iar Raphael se cufundase în somn părând foarte mulțumit.

Atunci de ce o lăsase să călătorească singură azi?

Întoarse această întrebare pe toate părțile tot restul zilei, între timp făcând conversație cu Ubertino și citind din cărțile pe care le împrumutase din biblioteca abației. Deși îi venea greu să se concentreze suficient cât să citească în condițiile în care nu avea habar ce se petrecea în mintea soțului ei.

Până să oprească trăsura la un han pentru un nou popas peste noapte, Iris deja bătea darabana cu degetele în genunchi – un tic nervos pentru care vechea ei guvernantă ar fi plesnit-o peste încheieturile degetelor. Raphael reușise să ia până și prânzul cu servitorii lui.

Se simți oarecum ușurată, prin urmare, când Ubertino o conduse la camera în care avea să își petreacă noaptea și văzu că soțul ei se afla deja acolo.

Raphael, care până atunci stătuse cu fața spre șemineu, se întoarse și îi făcu semn din cap lui Ubertino.

– Mulțumesc, poți să te retragi.

Corsicanul făcu o plecăciune și ieși.

Iris ridică din sprâncene.

– Ai de gând să rămâi cu mine în noaptea asta?

– Firește, spuse el, încruntându-se ușor, ca și cum nu ar fi înțeles tonul ei tăios.

Ea simți un impuls puternic de a-și da ochii peste cap.

– Mă tem că nu a fost evident pentru mine, din moment ce azi nu mi-ai adresat nici un cuvânt.

El se schimonosi.

– Iris...

Fu întrerupt de o bătaie în ușă, urmată de intrarea servitoarelor de la han, aducându-le cina. Servitoarele aranjară în grabă mâncarea pe masa mică din fața focului, apoi făcură câte o reverență și se retraseră.

Raphael o privi și îi trase unul dintre scaunele de la masă.

– Te rog!

Iris luă loc, privindu-l pe Raphael așezându-se în fața ei.

Pe masă se aflau două farfurii cu friptură de vită, cu sos și cartofi, precum și pâine, unt și sufleu de mere cu mirodenii. Într-o parte se găsea o sticlă de vin, iar Raphael o luă și îi umplu un pahar.

– Mulțumesc, spuse Iris, și luă o înghițitură pentru a-și face curaj. Vinul era oribil, dar acest lucru conta prea puțin în momentul acela. Intenționezi să locuiești separat de mine?

Raphael își luase furculița și cuțitul și începuse să își taie carnea, însă se întrerupse la întrebarea ei.

– Nu, firește că nu.

Iris strânse din buze, gustând din friptură – aceasta, cel puțin, era destul de bună.

– Atunci de ce ai stat departe de mine azi?

Raphael mai tăie puțin din friptură, dar apoi aruncă tacâmurile deoparte și oftă.

– Nu vreau să mă cert cu tine. Am stat departe pentru că nu pot rezista ispitelor tale, după cum s-a văzut limpede noaptea trecută.

Iris trase adânc aer în piept și împinse deoparte prima ei reacție. de a se simți jignită.

– Mie mi s-a părut drăguț ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

Raphael ridică privirea spre ea, arcuind o sprânceană.

– *Drăguț?*

Iris simți fierbințeala strecurându-i-se în obraji.

– Spectaculos, la drept vorbind. Își drese vocea. Mi-ar plăcea sincer să o fac din nou – sau să fac altceva. El încremeni, deschizând gura pentru a protesta imediat. Ea se grăbi să adauge: Nu *aia*. Nu... nu ceva care să ducă la venirea pe lume a unui copil.

El o privi cu chipul complet lipsit de expresie.

– Și ai fi mulțumită și fără *aia*?

– Nu tocmai. Cred că am să-mi doresc întotdeauna un copilaș, dar din moment ce tu te opui cu atâta vehemență ideii... Închise ochii – era o conversație atât de intimă! Îmi doresc o căsnicie adevărată. Deschise ochii și spuse cu blândețe: Vreau să fiu cu tine oricum îți dorești tu. Îmi doresc acea apropiere între noi. Și îmi doresc acea bucurie.

Ridică bărbia și îi susținu privirea – chiar dacă obrajii îi erau în flăcări.

Ceva se îndulci pe chipul lui.

– Eu cred că meriți mult mai mult.

Ea clătină din cap.

– Nu. Chiar dacă nu ne-am căsătorit într-o manieră convențională – chiar dacă nu am ales să mă căsătoresc – acum te aleg *pe tine*.

Un colț al buzelor lui tresări într-un zâmbet.

– Atunci voi fi mulțumit să mă culc cu tine în noaptea asta, doamnă.

Ea arcui o sprânceană, privindu-l sarcastic.

– *Mulțumit?*

Buzele lui se curbară și mai mult.

– Onorat, încântat, entuziasmat. Își ascunse gura în spatele paharului de vin. Poftim. Am răspuns așteptărilor tale?

Sorbi din vin, dar își păstră ochii de cristal ațintiți asupra ei pe deasupra buzei paharului.

Iris simți o zvâcnire între picioare. Era atât de... *irezistibil* când lăsa gheața să i se topească din ochi. Când își permitea să se relaxeze cu umbra unui zâmbet. Se întrebă brusc cum ar fi arătat Raphael dacă ar fi râs vreodată cu voce tare.

Însă el aștepta în continuare răspunsul ei.

– Ai făcut-o în cel mai bun mod cu putință, cred eu.

– Bun. Își puse jos paharul de vin. Atunci haide să savurăm această masă. Vinul e oribil, dar carnea e bună.

Iris îi zâmbi sfios atunci.

– În Corsica e foarte cald, nu-i așa?

Raphael înghiți o îmbucătură de friptură.

– Cu siguranță mai cald decât în Anglia.

– Se face vin acolo?

– O, da. Sorbi din nou din pahar și se schimonosi. Facem vinuri deosebit de fine pentru că avem cunoștințe atât de la italieni, cât și de la francezi. Pe pământurile mele există o mică suprafață cultivată cu struguri și, deși nu recoltăm cantități mari, e suficient pentru a ne face propriul nostru vin.

– Chiar așa? Nu își putea închipui cum ar fi fost să își producă propriul vin – deși presupunea că nu era foarte diferit de a avea o berărie pe moșia proprie –, ceea ce se întâlnea la numeroși aristocrați. Mi-ar plăcea să gust din vinul tău.

– Mi-ar plăcea să bei din vinul meu, spuse el încet. Ai putea să stai sub castani, servind vin și pâine, ca la un fel de picnic.

Sprâncenele ei se împreunară într-o expresie încruntată.

– Am sta împreună, nu?

– Firește. Coborî privirea spre farfurie, înțepând cartoful rămas singur pe ea. Își drese vocea. Am sorbi din vin și ți-aș arăta stâncile albe care veghează peste ocean.

– Pare minunat, șopti ea.

Raphael ridică din nou ochii, privind-o concentrat.

– Iris...

Vocea îi era aspră și întunecată, gravă și păcătoasă.

Iris îi adora vocea.

Se ridică și se duse la celălalt capăt al mesei.

Raphael își împinse scaunul de la masă, în mod evident intenționând să se ridice, dar ea își puse o mână pe umărul lui, oprindu-l.

Se așeză în poala lui și își puse palma pe obrazul lui brăzdat de cicatrice.

– Vrei să mă săruți?

Ceva sclipi în ochii lui, apoi se aplecă și își trecu ușor gura peste a ei. Delicat. Aţâţător.

Buzele ei se întredeschiseră, iar el i-o mușcă pe cea de jos înainte de a-i captura gura cu a lui. Își croi drum în gura ei lingând, frecându-și limba de a ei până când ea i-o prinse și începu să i-o sugă.

Brațele lui se încolăciră în jurul ei, trăgând-o mai aproape.

Iris se simți adăpostită, ascunsă dincolo de umerii lui lați și sub mâinile lui mișcându-se fierbinți și sigure pe spatele ei.

Se zvârcoli, simțind excitația crescând în ea. Își dorea *mai mult*.

Iar el îi dăduse permisiunea să o facă.

Se smulse din sărut și se lăsă pe spate, trăgând de jacheta lui.

– Dă-ți-o jos!

Vocea îi devenise senzuală.

– Treci în pat, spuse el, fără a zâmbi.

Iris se ridică și făcu mai mulți pași în spate, dar în loc să urce imediat în pat, începu să își descheie corsajul rochiei.

Raphael se ridică încet, privind-o fără a clipi, și se dezbrăcă de jachetă.

Ea își scoase corsajul și îl puse cu grijă pe scaun.

Mâinile ei se opriră apoi pe șireturile fustelor ei, în timp ce el începu să își descheie nasturii vestei.

Raphael își dădu jos vesta, apoi aşteptă să scape și Iris de fuste. Le întinse pe scaun și îi aruncă o privire.

Era ocupat să se descotorosească de cravată.

Iris își dezlegă corsetul în timp ce privi gâtul puternic al lui Raphael ieșind la iveală. Acesta trecu la nasturii cămășii, iar ea uită pentru o clipă să respire când marginile hainei se dădură la o parte, dezgolind fire de păr negru și cârlionțat.

Își scoase corsetul.

El își trase cămașa peste cap, iar preț de o secundă Iris nu făcu decât să se zgâiască la pieptul lui minunat. Rana îi era în curs de vindecare, observă ea distrată. În scurt timp avea să fie nevoită să îi scoată firele.

Regretă faptul că avea să rămână cu o cicatrice pe pielea în rest netedă.

Apoi se aplecă să se descalțe.

Cu coada ochiului îl văzu așezându-se pentru a-și scoate cizmele și ciorapii.

Se opri când Iris ridică puțin cămașa de corp pentru a-și dezlega jartierele.

Ea ridică privirea și văzu că fața lui Raphael se întunecase, iar ochii îi erau ațintiți asupra coapselor ei.

Își împinse un ciorap în jos, în timp ce degetele lui se opriră pe șlițul pantalonilor.

Cel de-al doilea ciorap zbură de pe ea în timp ce el își trase jos pantalonii.

Rămase în fața ei doar în lenjeria de corp, cu țesătura întinsă peste zona lui inghinală.

Răsuflarea ei se accelerase acum, iar sânii îi fuseseră năpădiți de fierbințeală.

Se aplecă să prindă tivul cămășii de corp.

El își descheie nasturii lenjeriei.

Iris își trase cămașa de corp peste cap și rămase goală pușcă în fața lui.

Raphael își aruncă deoparte chiloții, iar ea îi văzu delfinul tatuat pe șoldul stâng. Porni spre ea cu pas de prădător, cu mădularul legănându-i-se în mers. Era parțial în erecție.

Iar Iris știa ce își dorea.

– Întinde-te, spuse ea și nu își recunoscu propria voce.

Era lentă, languroasă și gravă, ca și cum ar fi picurat din ea miere caldă.

Simți locul dintre coapsele ei încingându-se.

El o privi înclinându-și capul într-o parte și, preț de o clipă, își spuse că nu avea să îi îndeplinească porunca. Arăta ca un zeu al întunericului, marcat de cicatrici, cu părul negru și ochii cenușii. Era înalt și zvelt, dar cu mușchii șerpuind ca niște frânghii în brațele și picioarele lui. O creatură formidabilă. O creatură obișnuită să aibă puterea în mâinile sale.

Putea o astfel de creatură să se supună poruncilor unor simpli muritori?

Însă el îi făcu pe plac, retrăgându-se pe pat și instalându-se exact în mijlocul acestuia, lăfăindu-se pe perne asemenea unui suveran otoman.

Iris veni la marginea patului și, ridicând mâinile, începu să-și scoată agrafele din păr. Retrăgându-le una câte una, lăsându-le să cadă pe o farfurioară de porțelan aflată pe măsuța de lângă pat, fiecare scoțând un zăngănit ușor în liniștea încăperii.

Raphael își ațintì privirea asupra sânilor ei, apoi o coborî, oprindu-se pe cârlionții dintre picioarele ei.

Iris îl văzu înghițind un nod.

Părul i se revărsă pe spate într-un val bogat. Și-l scutură și pieptănă, masându-și scalpul cu degetele pentru a alunga tensiunea acumulată după o zi întreagă în care părul îi fusese strâns în agrafe.

Apoi urcă în pat.

Se strecură direct între picioarele lui depărtate și se strânse ghem acolo, aplecându-se să examineze tot ceea ce îl făcea bărbat.

Mădularul lui zvâcni sub privirile ei, iar ea nu se putu abține să nu zâmbească. Katherine îi descrisese tot felul de mădulare bărbătești. Și subțiri, și grase. Mădulare cu prepuțul atârnând moale, mădulare care stăteau îndoite spre stânga sau spre dreapta. Dar chiar dacă Iris nu avea la fel de multă experiență, tot credea că Raphael avea, cel mai probabil, cel mai frumos mădular. Stătea întins într-o parte, de-a lungul acelei linii care separă șoldul de abdomenul unui bărbat – sau, cel puțin, al unui bărbat *zvelt*.

Lângă mădularul lui se afla tatuajul reprezentând un delfin, nu mai mare decât degetul ei mare. Trasă conturul desenului întipărit cu tuș negru în pielea lui, apoi se întoarse la ceea ce o interesa mai mult.

Mădularul lui era drept, dar brăzdat de vene ce se încolăceau în jurul trunchiului. Cel mai lat era în mijloc, gros și frumos, și se termina cu un cap înroșit. Prepuțul i se retrăsese puțin, dezvăluind doar creștetul, umed și lucios.

Iris atinse acel vârf cu degetul, iar Raphael zvâcni din nou.

Privirea ei țâșni spre chipul lui.

Raphael stătea cu ochii ațintiți asupra ei, cu gura strânsă într-o dungă subțire, mai puțin în locul unde buza era răsfrântă din cauza cicatricii. Părea să fie la limita capacității sale de a se stăpâni.

Iris zâmbi, aplecându-se încet în față, și îi linse mădularul.

Raphael inspiră șuierat.

Iris coborî privirea spre trofeul ei și spuse:

– Ce îți place?

– Orice, gâfâi el. Orice îți dorești să faci.

Ea se posomorî.

– Dar ce îți place *ție?*

Raphael închise ochii, ca și cum Iris i-ar fi pus răbdarea la grea încercare.

– Înfășoară-ți... Își drese vocea și reluă. Înfășoară-ți mâna în jurul mădularului meu.

– Așa?

Oh, cât era de tare sub piele! Habar nu avusese *cât* de tare putea fi un bărbat. Și, în același timp, pielea îi era atât de catifelată și de fierbinte.

– Acum trage în sus, îi ceru el.

Ea îi aruncă o privire, ușor speriată, simțindu-i mădularul pulsând în mâna ei.

– Nu o să te doară?

Buzele lui tresăriră într-un zâmbet.

– Nu.

– Dar gura mea...?

Coborî din nou privirea și nu observă expresia de pe chipul lui când oftă.

– Poți să lingi dacă dorești, spuse el încet. Dar nu e nevoie să o faci. E genul de gest pe care îl fac curtezanele. Nu e considerat nicidecum demn de o lady.

Ceea ce *chiar* o stârni.

– A, nu? întrebă ea, privindu-l când își plecă din nou capul.

Surprinse clipa în care nările i se dilatară, iar buzele i se întredeschiseră, apoi se concentră pe a-l lua în gură.

Îl linse în jurul capului, fără a se mai limita la atingeri mărunte. Linse cu generozitate, cu latul limbii, în timp ce își închise mai strâns buzele în jurul lui.

Avea gust de... hm... Ei bine, avea gust de piele, în cea mai mare parte. Însă aici, atât de aproape de miezul trupului lui, aroma lui era intensă. Moscată și masculină și aproape îmbătând-o de plăcere.

Ceea ce probabil că era un alt lucru nedemn de o lady.

Își desprinse buzele de pe capul mădularului și coborî cu săruturi pe trunchiul brăzdat de vene, dezmierdându-l când cu gura, când cu limba. Și-ar fi dorit să își îngroape nasul direct în părul negru

de la baza mădularului, dar își spuse că poate ar fi fost prea mult, prin urmare se mulțumi să îl lingă și pe cealaltă parte, umezindu-l foarte tare.

Șoldurile lui zvâcniră, apoi încremeni, ca și cum mișcarea ar fi fost involuntară.

Iris ridică privirea și văzu că își petrecuse un braț peste ochi.

– Dumnezeule bun, murmură el. Ai să mă ucizi.

Ceea ce o făcu să chicotească.

Raphael îi aruncă o privire pe sub braț și gemu, lăsându-și capul să cadă înapoi pe pernă.

– Poți să...?

– Hm?

Întrebarea vibră în jurul capului mădularului său. Dacă era foarte atentă cu dinții ar fi putut să îl sugă.

– O, Doamne, gemu el. Doar... freacă-l în sus și în jos cu mâinile. Te rog! Doamne, te rog! Și continuă să sugi.

Părea să se zvârcolească în chinuri, ceea ce o făcu pe Iris să-și strângă coapsele laolaltă.

Făcu întocmai ceea ce-i ceruse el, folosindu-și ambele mâini pentru a-i strânge și a-i trage în sus bărbăția, în tot acest timp continuând să își plimbe limba peste capul mădularului și să îl sugă.

Șoldurile lui începură să se miște, împingându-se blând spre ea, băgându-și și scoțându-și mădularul din gura ei.

Iris ridică privirea și îi văzu capul dat pe spate, tendoanele gâtului încordate, și brusc îi simți mâna în păr, trăgând-o, încercând să o facă să se dea la o parte.

Însă ea nu voia. Avea atâta putere acum și se îmbătase cu gustul și mirosul lui. Continuă să sugă energic, mișcându-și mâinile în sus și în jos pe bărbăția superbă, simțind de fiecare dată când își împingea mădularul spre limba ei.

El gemu ca sfâșiat de durere, iar șoldurile i se cutremurară.

Și Iris simți un lichid fierbinte și amar inundându-i gura.

Spermă. Sperma lui.

Înghiți fără a sta pe gânduri, apoi se strâmbă, dar din moment ce oricum o făcuse decise să nu-și mai bată capul. În schimb îi atinse blând mădularul. Era roșu și încă destul de tare.

– Vino încoace!

Vocea îi era ca un torent de pietriș și pucioasă.

Iris ridică ochii și îl văzu privind-o, cu ochii pe jumătate închiși, și ceva tresări în ea. Dar nu ceva senzual. Era un fel de fior de afecțiune față de el.

Sau poate ceva mai mult.

Se ridică și se duse la masă, încercând să fie sofisticată și să nu-i pese că era goală pușcă. Acolo sorbi cu sete din vinul nu tocmai grozav, împrospătându-și gustul din gură.

Se întoarse, cu paharul încă ridicat la buze, și descoperi că ochii lui erau ațintiți asupra ei, aproape radiind. Raphael îi întinse mâna.

Ea înghiți și se duse la el, urcând în pat și întinzându-se lângă el. Șovăitoare, își sprijini obrazul pe umărul lui – pe umărul lui *sănătos*.

Dar apoi îi simți degetele sub bărbie, ridicându-i buzele pentru a le întâlni pe ale lui.

O sărută cu gura deschisă, ca și cum ar fi vrut să o devoreze.

– Încalecă-mă, îi șopti el pe buze, și se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se de tăblia patului.

O trase în poala lui și coborî cu săruturi pe gâtul ei, făcându-i sfârcurile să se întărească de plăcere.

Ridică o mână și îi prinse sânul în palmă, apoi îi luă sfârcul în gură și începu să sugă cu forță.

Oh! Oh, ce plăcut era!

Capul îi căzu moale pe umeri când Raphael trecu la celălalt sfârc și îl supse și pe acesta.

După care îi prinse șoldurile în mâinile lui late, strângând-o cu blândețe. Și, ridicând-o, o așeză din nou, cu un picior prins între ale lui.

Și cu genunchiul ridicat între coapsele ei în timp ce ea stătea călare peste el.

O trase în jos, făcând-o să se apese peste el, genunchiul lui îngropându-se direct în carnea ei moale, răsfirându-i buzele peste carnea lui.

Iris făcu ochii mari.

– Leagănă-te, îi ceru Raphael, privind-o.

Ea se prinse de coapsa lui și începu lent să se frece de el, cu sânii tremurându-i.

– Îți place? o întrebă el, cu un aer periculos.

– Da. Se linse pe buze. Da, îmi place.

– Și, după cum arăți, aș zice că îți place, murmură el încet. Obrajii îți sunt trandafirii, iar buzele roșii și umflate. Coborî privirea spre

locul în care se freca fără rușine de el. Și ești udă. Îți simt sucurile pe pielea mea. Ești aproape?

Ea clătină din cap.

– Nu... nu știu.

– Ți-ai oferit vreodată plăcere de una singură? întrebă el.

Iar ea deschise ochii, căscându-i șocată. Niciodată... Cum să discuți cu voce tare astfel de lucruri?!

El o privi cu subînțeles, ca și cum ar fi văzut-o în acele momente, rămase cu atâta vreme în urmă când se explorase cu propriile degete în patul ei de fecioară.

– Arată-mi, mârâi el. Arată-mi ce faci.

Ea înghiți un nod și își lăsă mâna să coboare, îngropându-și degetul mijlociu în locul unde era fierbinte și umedă.

Oh! Nu mai reușea nici să respire. Să facă așa ceva în fața lui, în timp ce el o privea calm. Când el îi *poruncise* să se expună astfel în fața lui. Era deja în pragul orgasmului, atât, atât de aproape, degetul ei mișcându-se tot mai rapid în timp ce parfumul ei se ridică în aer între ei.

Gura i se deschise larg, șoldurile i se poticniră într-ale lui, iar trupul îi fu inundat de o fierbințeală dulce, revărsându-i-se în brațe și în picioare și amețind-o.

El o prinse și o strânse la pieptul lui, depunându-i săruturi pe gură și murmurându-i:

– Ești atât de frumoasă! Atât de frumoasă!

Se ridică în capul oaselor pentru a trage plapuma peste amândoi, apoi o luă în brațe când se întinse din nou.

Focul pârâia, iar cele câteva lumânări încă aprinse șiroiau de ceară, iar Iris își spuse, în timp ce mintea începu să-i alunece spre somn, că poate ceea ce simțea față de bizarul și sumbrul ei soț era ceva mai mult decât afecțiune.

Capitolul 11

Regele de Piatră se retrase în turnul său, iar când ieși din nou purta o armură ciudată. Era în întregime neagră și părea a fi fabricată dintr-un fel de piatră subțire. Armura îi îmbrăca trupul

ca niște dale zimțate, fără a reflecta deloc lumina, și zdrăngănea ca o grămadă de oase uscate când se mișca.

– Tu poți să rămâi în turnul meu cât sunt plecat, îi spuse lui Ann, apoi o luă spre nord...

din *Regele de Piatră*

În seara următoare Raphael aruncă o privire pe fereastra trăsurii care tocmai traversa hurducându-se periferia Londrei.

O privi pentru o clipă pe Iris. Chipul îi era delicat din profil, luminat când și când de felinarele prăvăliilor pe lângă care treceau. Pe toată durata drumului fusese tăcută, dar aparent fericită, petrecându-și o parte din timp citind din Polybius.

În continuare nu reușea să priceapă că tânăra nobilă așezată pe bancheta din fața lui, atât de țeapănă și cuminte, era aceeași femeie care cu o noapte în urmă îi luase mădularul în gură.

Când se trezise în dimineața aceea, cu membrele ei moi încâlcite cu ale lui, își lăsase răgaz timp de câteva minute prelungi pentru a o privi pur și simplu și a se minuna. Buzele îi erau de un trandafiriu închis și ușor întredeschise, iar genele i se odihneau pe obraji ca aripile unui fluture de noapte. Era frumoasă și hotărâtă, iar el nu se așteptase ca mariajul cu ea să dea naștere unei asemenea intimități. Își dorise s-o aibă aproape, ce-i drept, pentru că era un bărbat egoist și hain și nu îi plăcea în mod deosebit întunericul în care trăia. Iris ar fi trebuit să-i țină companie – nimic mai mult. Dar aparent se amăgise singur, atât în privința puterii ei de seducție, cât și a propriilor lui dorințe nebunești.

Acest gând din urmă îi stârni neliniștea.

O înspăimântase, oare? Nu cumva felul în care făcuse dragoste cu ea în ultimele două nopți fusese prea... carnal? Prea vulgar pentru ea?

Se schimonosi, abătându-și privirea. Nu avea prea multă experiență cu femeile de viță nobilă, la drept vorbind. Nu cu fața pe care o avea.

Nu cu trecutul pe care îl avea.

Când nu mai reușea să-și împingă deoparte instinctele animalice, plătea pentru a și le satisface.

Dar dacă *într-adevăr* o șocase sau dezgustase pe Iris, poate că așa era mai bine. Nu avea să se grăbească să se întoarcă la el, astfel că și lui urma să-i fie mai ușor să-i reziste.

Doar că, chiar și în momentul acela, se trezea înclinându-se milimetric spre ea, ca și cum trupul lui, odată ce gustase din fructul ei, nu doar că înțelegea acum foamea, ci nici nu și-o mai putea astâmpăra decât cu ea și cu nimeni altcineva.

Închise ochii.

Își exersase stăpânirea de sine și în trecut și putea să o facă din nou. Să se abandoneze acestei dorințe carnale ar fi fost periculos. Nu doar pentru că *ea* era periculoasă pentru el și pentru ceea ce știa despre el însuși și despre sângele lui, ci și pentru că atracția pe care o simțea față de ea stătea în calea misiunii lui.

Era ca și cum l-ar fi legat printr-o vrajă, asemenea unui erou de basm cufundat într-un somn de o mie de ani de magia vreunei creaturi măiestre. Era în pericol să uite de lumea adevărată și de tot ceea ce îi datora acesteia. Nu putea permite să se întâmple așa ceva. Venise la Londra pentru a afla cine fuseseră prietenii lui Dockery. Cine îi poruncise să îl asasineze pe Raphael.

Pentru a-l da în vileag și a-l distruge pe Dionysus.

– Am ajuns la Londra, murmură Iris, întrerupându-i gândurile.

– Da.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată.

– Știi că trebuie să iau legătura cu Kyle și cu fratele meu cât mai repede posibil.

Raphael simți impulsul josnic de a o ține doar pentru sine, dar știa că avea dreptate.

– Firește, dar îți sugerez să aștepți până mâine. În seara asta e deja târziu.

Sprâncenele ei se strânseră într-o expresie încruntată deasupra acelor ochi de un albastru-cenușiu.

– Nu încape îndoială că, până la ora asta, Henry a aflat de la Hugh că am fost răpită. Nu m-ar mira s-o știe Londra întreagă. Cred că ar fi bine să-l informez cât de curând posibil că sunt teafără și nevătămată.

Raphael își dori pentru o clipă să fi putut rămâne la abație.

Însă așa ceva era o neghiobie – atât pentru că nu o putea ține ascunsă la nesfârșit, cât și pentru că avea o datorie de îndeplinit.

– Atunci scrie-le ambilor câte o scrisoare în seara asta, iar mâine am să te însoțesc în vizită la fratele tău.

– Și ce să le spun? Își mușcă buza, șovăind. Nu cred c-ar fi bine să le spun adevărul, cel puțin nu lui Henry. Dacă se află că am fost la o orgie, reputația mea în mod cert nu va avea de câștigat din asta, indiferent dacă sunt sau nu ducesă.

– Nu. Și nici nu ar fi fost cazul să facă publică legătura lui cu Lorzii Haosului. Dacă dădea în vileag existența societății secrete, își pierdea orice șansă de a se infiltra printre ei. Prea bine, atunci ce explicație sugerezi?

– Cred că nu putem evita faptul că am fost răpită, spuse ea măsurat. În fond, probabil că vestea a ajuns deja la urechile tuturor.

Raphael își înclină capul.

– Dar, eventual... m-ai salvat tu? Nu din mâinile Lorzilor, se grăbi ea să adauge. Ci din cele ale tâlharilor. M-ai salvat și m-ai dus cu tine la abație. Apoi ți-ai dat seama că se va alege praful de reputația mea, așa că m-ai cerut în căsătorie.

– Cât de nobil din partea mea, spuse el tărăgănat.

Iris își înclină capul într-o parte, cu buzele tresărindu-i într-un zâmbet.

– Ei bine, în mare măsură chiar asta ai și făcut. Ai insistat să ne căsătorim pentru a mă salva. Deci da, chiar a fost cât se poate de nobil din partea ta.

Raphael își feri privirea în fața acelui zâmbet mărunt. Nu ar fi fost bine ca Iris să își bage în cap idei romantice în privința lui. El nu era un prinț de basm – nici pe departe.

Trăsura se pregăti să oprească în scuarul în care se afla reședința londoneză a familiei sale.

– Am ajuns, spuse el încet.

Chartres House ocupa întreaga latură nordică a scuarului, fiind o construcție masivă din piatră gri-închis, gândită să impresioneze sau să intimideze pe oricine ar fi văzut-o. În copilărie își petrecuse prea puțin timp aici, ceea ce însemna că Chartres House nu era bântuită de aceleași amintiri ca abația Dyemore.

Ceea ce era o binecuvântare.

Trăsura se opri complet.

Ducesa lui se întoarse spre el.

– Asta e?

– Da, spuse el. Am să te conduc înăuntru, apoi eu trebuie să ies din nou.

Sprâncenele ei se strânseră instant laolaltă.

– De ce?

El își înăbuși iritarea.

– Am treburi de rezolvat.

Trăsura se clătină când lacheii săriră jos.

– Doar n-ai de gând să îi investighezi pe Lorzi *acum*, nu-i așa? Părea aproape temătoare. Raphael...

Portiera se deschise larg, iar Ubertino se înclină în fața lor.

Raphael nu putu să nu se simtă recunoscător pentru întrerupere.

Coborî scările și îi întinse o mână lui Iris pentru a o ajuta și pe ea să se dea jos din trăsură.

– Bun venit la Chartres House!

Ea își dădu capul pe spate pentru a studia casa enormă din fața ochilor ei.

– E... destul de mare.

– Bunicul meu nu era omul care să creadă în cumpătare.

O luă de braț și o conduse la ușa de la intrare.

Unde îi aștepta un bărbat înalt și subțire, cu o perucă impecabilă și livrea argintiu cu negru.

– Excelență, bun venit înapoi la Chartres House!

– Mulțumesc, spuse Raphael, poftind-o pe Iris înăuntru. Coborî privirea spre ea și o văzu examinând holul de la intrare. Acesta este majordomul meu, Murdock. Îi aruncă o privire. Murdock, ea e ducesa mea, noua ta stăpână.

Singurul gest prin care majordomul își trădă surprinderea fu un clipit scurt.

– Excelență.

Murdock se înclină atât de adânc, încât nasul aproape îi mătură podeaua.

Când se ridică, Iris îi zâmbi cordial.

– Încântată să te cunosc, Murdock.

O umbră vag roșcată se strecură în obrajii osoși ai bărbatului. Soția lui ar fi fost în stare să vrăjească și un bursuc, își spuse Raphael ușor înciudat.

Își drese vocea.

– Donna Pieri e acasă?

Murdock redeveni brusc atent.

– Stăpâna mea se află în salonul Styx, Excelență.

– Bun.

Simți privirea pătrunzătoare a ducesei sale când porni înaintea ei spre scările aflate la capătul holului. Treptele și balustradele masive și întinse erau din marmură roșie importată din cine știe ce loc exotic. Pereții erau împânziți cu niște portrete severe ale strămoșilor – aveau tendința de a fi întunecați la față și împodobiți cu excesiv de multe bijuterii.

La etaj scările se terminau cu o galerie lungă, care se întindea pe toată lățimea palierului. Raphael o conduse la o pereche de uși duble înalte, vopsite într-un gri pal și le deschise.

Înăuntru se afla o femeie mică de înălțime, cu părul brunet brăzdat de fire albe. Creștetul îi era acoperit de o mică bonetă cuminte din dantelă. Era așezată pe marginea unui scaun tapițat cu brocart auriu, ținându-și spatele drept și umerii la același nivel, cu mâinile în față, ocupate să treacă un fir printr-o ramă de brodat, cu ochii ivindu-se din spatele unei perechi de ochelari de aur minusculi.

Raphael își simți pieptul năpădit de căldură la vederea ei.

Ea ridică privirea când intrară, arcui o sprânceană și spuse cu doar o umbră de accent italian:

– Ah, nepoate, mă bucur să te văd în viață.

Iris clipi, oarecum alarmată de cuvintele de întâmpinare ale femeii. Nu se gândise niciodată că Raphael ar fi putut avea rude în viață, dar iat-o aici pe mătușa lui.

Și, aparent, aceasta găsea remarcabil faptul că Raphael era încă în viață.

Iris se întoarse rapid pentru a-și privi soțul, însă acesta își recăpătase căutătura de gheață. *Fir-ar să fie!* Ce anume ar fi avut de gând să facă la orgia Lorzilor Haosului dacă nu ar fi dat peste ea acolo? Plănuise ceva pentru care ar fi plătit cu viața?

Își împreună sprâncenele într-o expresie încruntată la acest gând oribil și își îndreptă din nou privirea spre femeia măruntă și bătrână așezată din profil.

Donna Pieri stătea complet singură în salonul enorm decorat în nuanțe de negru și auriu. Pereții zugrăviți în alb erau separați de pilaștri din marmură neagră încununați de capiteluri corintice aurii. Scaunele delicate, răsfirate din loc în loc, erau tapițate cu brocart auriu, iar la un capăt al încăperii se afla o poliță de șemineu complicată, din marmură neagră. Tavanul era pictat. Însă în loc să ilustreze obișnuiții zei sau heruvimi zburdând printre nori, această pictură reprezenta o scenă cu râul Styx și un Charon destul de musculos transportându-i pe cei recent răposați în ținutul lui Hades. Iris nu reuși să își înăbușe un fior. Artistul folosise cu generozitate roșul aprins.

Deși își spuse că încăperea se potrivea cu impresia inițială pe care i-o făcuse Raphael – era un cadru adecvat pentru Hades.

Își îndreptă din nou privirea spre Raphael și îl urmări aplecându-se și sărutând obrazul mătușii sale. Era un gest de afecțiune cu atât mai uluitor din partea unui bărbat care nu trăda aproape niciodată vreo urmă de emoție.

Raphael se ridică.

– Nu-i cazul să dramatizăm, *Zia*. Firește că sunt în viață.

Ea îl privi pătrunzător.

– Chiar nu am știut dacă te vei întoarce viu din călătoria pe care ai făcut-o în nordul țării. Dacă îngrijorarea mea e exagerată, atunci așa să fie.

Raphael se încruntă.

– *Zia*.

– Nu vom discuta acum despre obsesia ta legată de Lorzii aceștia. Flutură din mână. Spune-mi mai bine cine e această doamnă.

– Aceasta e soția mea. Se întoarse spre Iris, ochii lui de cristal scânteind în lumina lumânărilor. Draga mea, dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mai mare a răposatei mele mame, Donna Paulina Pieri. Mătușă, ea e soția mea, Iris.

Femeia mai în vârstă se ridică în picioare, iar când o făcu se și întoarse, permițându-i lui Iris să îi vadă complet chipul pentru prima dată. Buza de sus a mătușii lui era despicată în partea stângă. Avea buză de iepure.

Iris avu grijă ca propriul ei zâmbet să nu pălească, plecându-se într-o reverență.

– *Donna*, mă bucur atât de mult să vă cunosc.

– Plăcerea e de partea mea, spuse Donna Pieri cu accentul ei fermecător, ridicându-se din reverența pe care o făcuse la rândul ei. Nu îi ajungea lui Iris decât până la bărbie. Donna Pieri arcui o sprânceană fină înspre nepotul ei. Mărturisesc că sunt surprinsă – atât de caracterul subit al căsătoriei voastre, cât și de faptul că nu am crezut că voi vedea venind vreodată ziua în care Raphael să își ia mireasă.

Cei doi se priviră cu subînțeles, comunicându-și un mesaj pe care Iris nu reuși să-l descifreze, apoi Raphael făcu o nouă plecăciune.

– Îmi cer iertare, dar mă tem că trebuie să plec din nou. Am de văzut un vechi... prieten.

Iris își îngustă privirea. Fără îndoială se ducea să investigheze ceva legat de Lorzii Haosului. Eventual pe Dockery? Sperase că lămuriseră acest aspect în trăsură, când se arătase consternată de „treburile" lui.

Ar fi trebuit să știe că nu era așa. Raphael *chiar* era obsedat de Lorzi. Nu lăsa nimic să stea în calea răzbunării sale.

– Chiar așa, Raphael? plescăi dezaprobator Donna Pieri. Uite, de-abia ai sosit. Nici măcar nu ți-ai dat jos pelerina. Biata ta soție probabil te crede un sălbatic. Rămâi cel puțin cât să iei cina.

– Îmi pare rău, dar treburile mele nu pot aștepta. Privirea lui Raphael alunecă pentru o clipă spre Iris, confirmându-i că această întâlnire nu putea fi legată decât de Lorzii Haosului. Dacă nu va fi ora prea târzie pe când mă întorc, am să vă țin companie. Dacă nu, ne vom revedea dimineață. Doamnelor, cu bine.

Și spunând acestea ieși cu pași mari din încăpere.

Iris se strădui să își păstreze o expresie agreabilă pe chip.

– *Ți.* Donna Pieri clătină din cap și își strânse mătăsurile pe care le broda, punându-le într-o cutiuță incrustată cu sidef. Își dădu jos ochelarii de aur și îi prinse pe un lanț fin pe care îl purta la brâu. Are niște maniere teribile, nepotul meu. Pe de altă parte, presupun că vina îmi aparține. În fond, eu l-am crescut după ce a murit mama lui. Bietul băiat nu avea decât zece ani.

– Nu mi-am dat seama că mama lui a murit atât de tânără, murmură Iris.

– O, da. Femeia mai în vârstă ridică privirea spre Iris, cu o expresie întrebătoare în ochii maronii precum ceaiul. Sora mea a fost delicată atât la trup, cât și la minte. Dar vino! Fără îndoială ești

obosită și înfometată după călătorie. Hai să luăm cina și îmi poți povesti cum l-ai cunoscut pe nepotul meu și cum ai ajuns să te căsătorești cu el într-un timp atât de scandalos de scurt. Dorești să fii condusă în apartamentul tău mai întâi ca să te speli?

– Da, doamna mea, ar fi chiar minunat, spuse Iris, sincer recunoscătoare.

Se opriseră să ia prânzul, însă trecuseră ore bune de atunci. Se simțea șifonată și destul de murdară.

– Desigur.

Donna Pieri luă un clopoțel de pe masa de lângă scaunul ei auriu și sună din el.

O servitoare apăru la ușă aproape instantaneu.

– Da, doamnă?

– Bessy, te rog să o conduci pe Excelența Sa la apartamentul ducal. Donna Pieri se întoarse, împreunându-și sprâncenele a încruntare. Sper ca asta să fie pe placul tău. Pot pune să fie aerisite camerele ducesei cât timp luăm cina.

– Mulțumesc, dar prefer camera ducală.

Iris zâmbi și ieși în urma lui Bessy pe coridor.

Urcară scările la etajul al doilea al conacului, servitoarea conducând-o pe un hol vast cu pereții acoperiți de oglinzi bogat ornamentate și de un nou șir de portrete. La capătul acestuia se afla o pereche de uși duble.

Servitoarea deschise o ușă și făcu o reverență.

– Camerele Excelenței Sale, ducele, Excelență.

Iris intră, uitându-se curioasă în jurul ei. Dormitorul era spațios, cu mai multe ferestre care probabil dădeau spre o grădină interioară, deși acum erau acoperite de draperii lungi, auriu-închis. În mijlocul încăperii trona un pat înalt, cu patru stâlpi, drapat în catifea neagră texturată și grea. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri din lemn sculptat, de culoare închisă, și la fel era și șemineul masiv. În fața acestuia fuseseră așezate mai multe scaune, îmbrăcate în catifea roșie, cu brațele și picioarele poleite cu aur. Sub una dintre ferestre se afla o masă superbă, cu tăblia din marmură sângeriu aprins, străbătută de vinișoare crem.

Se răsuci pe călcâie și aproape tresări. Pe peretele de lângă ușă se găsea un alt portret al tatălui lui Raphael. În această pictură purta

un costum albastru-deschis. Mâna îi era ridicată, arătând spre o scenă din fundal. Părea a fi catedrala în ruine de la abația Dyemore.

Iris se cutremură și își feri privirea.

Lângă pat, pe perete, era atârnată o mică schiță înrămată. Iris se duse la ea pentru a o studia, gândindu-se că ar fi putut fi unul dintre desenele lui Raphael. I se tăie răsuflarea, însă, când o privi mai îndeaproape. Schița era realizată în cretă roșie și reda din profil capul unei femei, cu trăsături pronunțate și clasice, cu privirea coborâtă, cu părul doar sugerat din câteva trăsături de cretă și cu umbra unei bonete în jurul capului. Mica operă de artă era în mod evident o schiță preliminară pentru o pictură – și, la fel de evident, fusese realizată de mâna unui maestru.

Îi trecu brusc prin minte că aceasta era noua ei casă.

Ea era ducesă aici.

Era un gând bizar că o asemenea grandoare ar fi fost cadrul firesc și potrivit pentru *ea*.

– Aveți apă proaspătă pe noptieră, Excelență. Vocea lui Bessy răsună din spatele ei. Iris se întoarse și o văzu pe servitoare pregătind un lighean. Pot să vă fiu cameristă personală, dacă doriți.

Iris își drese vocea, zâmbind.

– Mulțumesc, ar fi minunat.

Avea o cameristă personală, firește – care rămăsese în trăsură când fusese răpită Iris –, însă Parks nu era nicidecum la fel de elegant îmbrăcată ca Bessy.

Iris își dădu jos pelerina pe care o găsise în cufărul mamei lui Raphael. Bessy era bine pregătită – nici măcar nu clipi când văzu în ce hal erau hainele noii ducese, ci o ajută să se spele pe față și pe gât și să-și descâlcească părul, ca apoi să și-l prindă într-un coc lejer.

– Îmi poți aduce cele necesare pentru scris? întrebă Iris odată îmbrăcată.

– Desigur, Excelență.

Bessy îi arătă cum o măsuță incrustată cu lemn multicolor se deschidea devenind un pupitru conținând hârtie, pene, cerneală și nisip.

– Mulțumesc, spuse Iris. Dacă aștepți un minut, poți să-mi duci scrisorile unui lacheu care să le livreze?

– Da, Excelență.

Iris se așeză și reflectă o clipă înainte de a le scrie câte un bilețel atât lui Henry, cât și lui Hugh, istorisindu-le aceeași poveste

despre cum ajunsese să fie căsătorită cu Dyemore. Povestea se abătea de la adevăr în mai multe aspecte esențiale, dar trebuia să se mulțumească doar cu atât deocamdată. Iris era conștientă că nici unul din cei doi bărbați nu avea să stea liniștit până nu o vedea personal și nu auzea din gura ei unde anume fusese timp de două săptămâni.

Împături, sigilă și scrise adresele pe ambele bilete, apoi se ridică și i le înmână lui Bessy.

– Doriți să vă conduc în salonul mic de luat masa, Excelență, înainte de a încredința scrisorile astea unor lachei? întrebă Bessy.

– Te rog.

Salonul mic de luat masa se dovedi a fi cu un etaj mai jos – și nu era nicidecum mic, ceea ce te făcea să te întrebi cum era salonul *mare* de luat masa. Donna Pieri era așezată la un capăt al unei mese late, cu picioare scunde și foarte groase, din lemn de culoare închisă, stând cu spatele spre un foc vesel.

Ridică privirea când intră Iris și îi făcu semn să se apropie.

– Haide, ia loc lângă mine să putem conversa!

Un lacheu îi trase lui Iris un scaun în dreapta mătușii, unde fuseseră deja așezate farfuriile și tacâmurile pentru ea.

Imediat ce Iris luă loc, în dreptul ei apăru un lacheu care îi oferi un castron de supă.

Iris inhală recunoscătoare mirosul, punându-și fiertura în bolul din fața ei.

– Bun, deci, spuse femeia mai în vârstă după ce li se servi supa, cum l-ai cunoscut pe nepotul meu, ei?

Iris înghiți atent supa pe care și-o pusese în gură înainte de a începe povestea pe care ea și Raphael o ticluiseră împreună chiar în ziua aceea, în trăsură.

– A fost de-a dreptul palpitant, la drept vorbind. Eu mă întorceam de la nunta ducelui de Kyle când trăsura mea a fost atacată de tâlhari la drumul mare.

– Chiar așa? Donna Pieri se îndreptă în scaun, arătându-se îngrozită, iar Iris se simți teribil de vinovată că o mințea.

Deși adevărul era cu mult mai negru.

Iris trase adânc aer în piept, năpădită de câteva dintre amintirile legate de adevărata ei răpire – țipetele servitorilor ei, focurile de armă, sentimentul oribil de neputință și teamă.

Încercă să zâmbească, dar constată că nu prea era în stare.

– Mi-au tras ceva peste cap, iar unul dintre ei m-a luat pe calul lui și au pornit toți în galop. Firește, eram foarte speriată. Habar nu am cât timp au mers așa cu mine, dar apoi... *apoi* a dat peste noi trăsura lui Raphael, venind din direcție opusă. Sorbi din vin pentru a se calma. Raphael și oamenii lui i-au alungat pe tâlhari, dar mărturisesc, eu mă simțeam zdruncinată. Abația Dyemore era aproape, iar Raphael a avut bunătatea de a ne oferi refugiu acolo. Restul... Ei bine, cred că puteți ghici. După ce am stat cu el câteva zile, refăcându-mă, în casa lui, Raphael a găsit de cuviință să descurajeze orice eventuale bârfe care ar fi putut să apară. A trimis după vicarul din localitate și ne-am căsătorit.

Coborî privirea, mușcându-și buza. Problema era că – și chiar nu se putea abține să nu considere că așa ceva *nu* era un defect al personalității ei – fusese dintotdeauna teribil de stângace când trebuia să mintă.

– Cât de romantic, spuse Donna Pieri.

Iris făcu greșeala de a o privi.

Femeia măruntă de lângă ea o fixa cu o privire pătrunzătoare.

Iris înghiți un nod. În ruptul capului nu știa cum ar fi putut să-i răspundă.

– Păi...

– Și susții că nepotul *meu* a fost cel care și-a făcut griji în privința bunei-cuviințe?

Donna Pieri sorbi din vin.

Iris se crispă. La drept vorbind Raphael *chiar* nu părea genul care să-și facă griji în privința bunei-cuviințe.

– Da?

– Hm.

Iris nu mai fusese niciodată atât de recunoscătoare să-și vadă bolul de supă luat brusc din față. Un al doilea lacheu puse pe masă un platou cu fileuri de pește în unt.

Își drese vocea și o privi pe femeia mai în vârstă alegând un file.

– Raphael mi-a povestit că a crescut în Corsica.

Donna Pieri se mulțumi să o privească și, preț de o clipă prelungă, Iris crezu că nu avea să accepte să schimbe subiectul. Apoi buzele femeii mai în vârstă tresăriră într-un zâmbet, ca și cum ar fi găsit strategia lui Iris amuzantă.

– Nu a crescut acolo. Nu tocmai, înțelegi, pentru că a venit să locuiască în Corsica de-abia când avea doisprezece ani. Până la acea vârstă a locuit în Anglia, la abația Dyemore.

Tatăl lui Raphael își trimisese moștenitorul de acasă la vârsta de *doisprezece* ani? Cât de bizar! Majoritatea aristocraților țineau să aibă un cuvânt de spus în educația fiilor lor.

– De ce...? dădu Iris să întrebe, însă femeia mai în vârstă îi aruncă o privire posomorâtă și severă, după care continuă:

– Corsica e o insulă superbă. Un paradis. Anglia e atât de rece și de mohorâtă, dar când Raphael mi-a spus că trebuia să se întoarcă, am știut că era de datoria mea să îl însoțesc. Se înfioră ușor. Dar acum cred că nu vom sta aici multă vreme. Nepotul meu e prea obsedat de răzbunare. Nu e câtuși de puțin sănătos.

– Răzbunare? Iris puse jos cuțitul și își alese cu grijă cuvintele. Știți despre planurile lui Raphael de... răzbunare?

– *Ț!* Donna Pieri făcu o față disprețuitoare. Știi deci și tu despre acești Lorzi ai Haosului?

Iris îi confirmă cu un gest mut.

Femeia mai în vârstă clătină din cap.

– Când am primit vestea că Leonard murise, i-am spus lui Raphael că trebuie să se întoarcă și să revendice ducatul. Era dreptul lui, în fond. Dar apoi am sosit la Londra, iar el a aflat aproape imediat că Lorzii foloseau în continuare catedrala abației pentru orgiile lor. Și-a dat seama că societatea încă mai exista.

– Credea că se destrămase?

– Da. Donna Pieri sorbi din vin. Iar acum consideră că trebuie să-i distrugă pe Lorzi – pe *toți* Lorzii. Că e datoria lui să o facă. Buzele i se schimonosiră. Asta e o prostie. A suferit destul din cauza Lorzilor – din cauza bestiei care i-a fost tată. Ar trebui să uite toate astea și să se întoarcă în Corsica alături de mine.

Iris ridică din sprâncene. Donna Pieri știa, fără îndoială, cât de puțin probabil era un *astfel* de scenariu; Raphael își stabilise drumul și era hotărât.

Își drese vocea și decise să schimbe subiectul.

– Ați locuit cu Raphael în Corsica?

– Da, firește, răspunse Donna Pieri. În fond, sunt cea mai apropiată rudă a lui încă în viață. În Corsica oceanul e albastru turcoaz – ca aripa unei păsări – nu cenușiu monoton ca aici. Avem munți

și plaje, ceruri sărutate de soare. Când era copil Raphael obișnuia să călărească fără șa, ca un sălbatic al nimănui. Dispărea pe dealuri săptămâni la rând, iar eu îmi pierdeam speranța de a-l mai vedea vreodată întorcându-se acasă, de a-l mai vedea vreodată devenind aristocratul care îi fusese sortit din naștere să fie. Era atât de furios. Atât de teribil de furios.

Vocea îi coborâse până la o șoaptă, ca și cum ar fi vorbit doar pentru sine – sau poate adresându-se amintirilor ei.

Iris reflectă la această dezvăluire. Ce îl făcuse pe Raphael atât de furios, copil fiind? Se încruntă, simțind un fel de teamă, ca și cum nu ar fi vrut să știe răspunsul.

Sorbi din vin și întrebă:

– Spuneați că sunteți cea mai apropiată rudă a lui Raphael încă în viață?

Donna Pieri clipi și își îndreptă din nou spatele, adoptând o postură mândră.

– Sunt fiica unui conte. Care a fost stăpân peste teritorii din Genova. Moșiile mele din Corsica mi-au fost date de mama mea. Sora mea, Maria Anna, a primit și ea pământuri în Corsica. Deci, după cum vezi, Maria Anna nu ar fi avut de ce să se căsătorească cu tatăl lui Raphael. Nu ar fi avut absolut nici un motiv să o facă. Ar fi putut să vină cu mine în Corsica și să fi trăit acolo. Am fi fost foarte fericite.

Clătină din cap, luându-și paharul de vin.

– Cum a ajuns sora dumneavoastră să îl cunoască pe ducele de Dyemore? întrebă Iris.

Genova părea a fi o destinație foarte îndepărtată pentru cineva aflat în căutarea unei mirese.

– El a susținut că făcea turul Europei. Femeia mai în vârstă ridică din umeri cu subînțeles. Leonard a venit și a curtat-o pe biata mea soră, iar ea a fost cucerită de eleganța lui și de purtarea lui exotică. Familia mea nu știa nimic despre el. Nici despre reputația lui. Nici despre ceea ce-l împiedica să-și caute mireasă printre ai lui. Nu ar fi trebuit să se căsătorească nicidecum cu el. *Nicidecum*. Era cu adevărat un monstru.

Iris își simți inima accelerându-și bătăile la auzul cuvintelor mătușii. Auzind ura din spatele lor. Rușinea și durerea.

Se gândi la portretul bătrânului duce pe care îl văzuse – la fața chipeșă, fără nimic ieșit din comun – și la carnețelul de schițe plin de copii goi pușcă.

Și la acel ultim desen – cel care semăna cu Raphael.

Se cutremură.

Apoi Iris puse întrebarea care nu îi mai ieșise din minte din prima seară în care îl văzuse pe Raphael de Chartres, duce de Dyemore.

– Cine i-a făcut lui Raphael cicatricea?

Însă femeia mai în vârstă clătină din cap.

– Povestea asta nu pot să ți-o spun eu. Va trebui să îl întrebi pe Raphael personal.

O jumătate de oră mai târziu, Raphael ridică ciocănelul de alamă al reședinței Grant și îl lăsă să cadă. Aruncă o privire prin cartierul cufundat în întuneric cât timp așteptă să i se răspundă. Frații Grant locuiau pe o stradă cât de cât elegantă, însă într-o casă destul de mică, construită într-un stil mai vechi. Dacă obțineau vreun profit de pe urma asocierii lor cu Lorzii Haosului, nu lăsau să se vadă acest lucru.

Cel puțin nu încă.

Ușa se deschise, iar Raphael se trezi față în față cu un majordom cu ochii apoși și injectați.

– Da?

– Ducele de Dyemore dorește să îl vadă pe vicontele Royce.

Majordomul luă poziție de drepți când îi auzi titlul.

– Îmi pare rău, Excelență, dar stăpânul meu nu e acasă.

– Atunci du-mă la domnul Grant.

– Pe aici.

Majordomul îl conduse pe un coridor întunecat, iar de acolo pe o scară îngustă și slab luminată. La etajul superior se afla un salon de servit masa.

Andrew Grant era așezat singur la masa lunguiață, servind la cină friptură de vițel. Focul din șemineu scăzuse până nu mai rămăseseră decât tăciunii din el, iar încăperea era luminată doar de două sfeșnice.

Zgârcenie sau indiferență?

Andrew ridică privirea la intrarea lor, tresărind când îl văzu pe Raphael.

– Dyemore! Ce cauți deja la Londra? Când te-am văzut ultima dată am avut impresia că aveai de gând să rămâi o vreme la abație.

Raphael ridică din umeri, luând loc fără a aștepta să fie invitat.

– Intenționasem de la bun început să mă întorc. Am treabă.

Andrew luă o înghițitură de vin.

– Și proaspăta ta soție?

– Ce-i cu ea?

Celălalt bărbat clătină din cap, păstrându-și privirea ațintită asupra feliei groase de friptură de pe farfurie în timp ce-și tăie din ea.

– Credeam că, acum că te-ai căsătorit, s-ar putea să decizi să rămâi mai multă vreme în provincie. Ca într-un fel de lună de miere.

Raphael ridică o sprânceană, mulțumindu-se să îl privească pe celălalt bărbat.

Andrew mestecă și înghiți, iar în cele din urmă fu nevoit să îi întâlnească privirea când tăcerea se prelungi.

– Da, ei bine. Ar fi trebuit să-mi amintesc că ești un ticălos fără suflet. Firește, nu ai fost dintotdeauna așa, din câte țin minte. În copilărie erai de-a dreptul dulce. Tatăl tău a schimbat categoric asta.

Raphael ignoră tentativa vicleană de a-l zgândări.

– Cu cine v-ați întâlnit după ce mi-ați făcut mie vizita aia și înainte să porniți spre Londra? îl întrebă pe Andrew.

– Cu nimeni. Dorești niște vin? Când Raphael dădu scurt din cap, celălalt bărbat îi făcu semn unui lacheu să se apropie, apoi continuă: Eram deja în drum spre Londra când am trecut pe la tine la abația Dyemore.

Atunci de unde știuse Dionysus să pună un asasin pe urmele lui? Dar poate că tentativa de asasinare nu avusese nici o legătură cu mariajul lui cu Iris. Poate că Dionysus își pusese oamenii să îl urmărească pe Raphael de la bun început.

Sau poate că Dockery acționase de capul lui.

– Ce te face să întrebi asta?

Lacheul puse un pahar în fața lui Raphael, iar Andrew i-l umplu.

Raphael îl privi.

– Am fost atacat în drum spre Londra.

Andrew ridică din sprâncene, continuând să taie din friptura de vită.

– Tâlhari?

– Lawrence Dockery și nouă cuțitari plătiți.

Celălalt bărbat încremeni.

– *Dockery*? Le aruncă o privire lacheilor, făcându-le brusc semn să părăsească încăperea, apoi aşteptă până se închiseră uşile înainte de a se întoarce din nou spre Raphael. Dockery, neisprăvitul roşcat care şi-a luat o soţie cu faţă de cal doar pentru zestrea ei?

– Da.

– Nu l-aş fi crezut capabil de crimă. Andrew clătină din cap. Ce s-a întâmplat?

Raphael învârti piciorul paharului de vin.

– Ne opriserăm să înnoptăm la un han. Dockery şi haita lui ne-au atacat în curtea grajdului. Dockery a încercat personal să mă înjunghie în spate.

– A fost dintotdeauna o fiinţă vicleană şi laşă. Andrew clătină din nou din cap şi se sprijini de spătarul scaunului. Să înţeleg că a dat greş.

Raphael îşi înclină capul.

Celălalt bărbat păru neliniştit.

– Şi unde e acum?

– În iad, răspunse Raphael scurt.

– Fir-aş al naibii, bombăni Andrew, şi tot sângele i se scurse de pe chip. Probabil a făcut-o la porunca lui Dionysus.

– În mod evident.

– Noi am încercat să te avertizăm.

Raphael ridică din umeri şi sorbi din vin.

Andrew îl privi, făcând ochii mari.

– Dumnezeule bun, omule, nu ţi-e frică? Poate să trimită o jumătate de duzină de oameni să te ucidă chiar fără a ridica un deget.

– Dionysus e un om ca oricare altul, spuse Raphael. Ceea ce înseamnă că e nevoit să comunice cu asasinii lui printr-o metodă sau alta. Aţi fi putut fie tu, fie fratele tău sau Leland să îi fi trimis un mesaj lui Dionysus după ce aţi trecut pe la mine?

– Nu... nu văd cum... Andrew se încruntă, iar vocea i se stinse. Desigur, ne-am oprit să mâncăm şi să înnoptăm la diverse hanuri. Doar că nu am stat în permanenţă cu ochii pe ei. Nici măcar nu am împărţit aceeaşi cameră. Înghiţi un nod, coborând privirea spre friptura pe jumătate mâncată. Nu mi-a plăcut niciodată să stau în aceeaşi cameră cu Gerald. Încă de când eram copii. Ridică ochii, dar privirea lui evită să o întâlnească pe a lui Raphael. Ei bine, ştii de ce.

Raphael își simți pieptul contractându-se, ca și cum o mână de fier i-ar fi strâns plămânii.

Atent, încet, își duse din nou paharul de vin la buze.

Dar nu simți gustul vinului.

– Poate că tu nu mai ții minte, îl auzi pe Andrew, vorbind încet, aproape în șoaptă. Ai plecat când erai încă băiețandru. Imediat după inițiere. Dar eu am fost nevoit să rămân cu ei, cu tatăl meu și fratele meu și restul Lorzilor. *Ani* întregi. Până când... până când am crescut prea mult, presupun. Își luă paharul de vin și îl goli pe nerăsuflate, apoi îl umplu din nou și îi adresă un zâmbet tremurător lui Raphael. Dar toate astea au rămas în trecut, nu-i așa?

Raphael se zgâi la Andrew, întrebându-se dacă și el arătase la fel de distrus.

Își puse jos paharul.

– Deci fie Gerald, fie Leland ar fi putut să îi transmită un mesaj lui Dionysus.

– Da... posibil. Andrew își strânse sprâncenele laolaltă, reflectând. Dar nu are logică, așa-i? În cazul ăsta Dionysus ar fi fost apoi nevoit să ia legătura cu Dockery și să îl asmută pe urmele tale. Pare teribil de greu de crezut. Chiar dacă ar fi călătorit călare, tot i-ar fi luat câteva zile să recupereze avansul pierdut, fără îndoială. Ridică privirea. În care seară ai fost atacat?

Raphael se încruntă.

– În cea de-a doua.

Andrew flutură o mână.

– Uite, vezi? În ruptul capului nu pot să pricep cum ar fi fost posibil.

Raphael își îngustă ochii.

– Doar dacă nu cumva unul dintre voi e Dionysus.

Gura celuilalt bărbat se curbă într-un zâmbet șovăitor.

– Îți arde de glume. Gerald nu e Dionysus, iar Leland e genul de om care îndeplinește ordine, nu le împarte. Cât despre mine... Chipul lui Andrew se schimonosi într-o expresie bizară. Ei bine, e ridicol, nu-i așa?

– Chiar e? Raphael îl studie îndeaproape. De ce? Dionysus e fără îndoială cineva însetat de putere. Cineva care în spatele măștii e neputincios. Tu te potrivești destul de bine acestei descrieri.

Andrew clipi rapid.

– Glumești.

– Ai văzut vreodată cine se află dincolo de masca de Dionysus?

– Nu, firește că nu, răspunse Andrew din reflex. Nu a văzut nimeni.

Raphael dădu din cap.

– Iar la orgii participi cu fratele tău? Sau cu Leland? Sunteți vreodată separați?

Andrew își abătu privirea, făcându-și de lucru agitat cu paharul de vin.

– Nu particip în compania lui Gerald. Niciodată. Dar da, pe Leland îl văd adesea. Poartă masca de cârtiță. Gerald e Cerbul... deși nu l-am văzut la ultima orgie...

Sprâncenele celuilalt bărbat erau strânse laolaltă ca și cum s-ar fi întrebat pentru prima dată dacă fratele lui mai mare ar fi putut fi într-adevăr Dionysus.

Doar un bărbat cu nervii de oțel, un bărbat viclean și intrigant, ar fi fost în stare să își mintă propriul frate.

Pe de altă parte, Raphael știa că Dionysus, oricine ar fi fost acesta, era un om deosebit de inteligent și de hain la suflet.

– Și tu? întrebă Raphael.

– Ce-i cu mine?

– Masca ta. Tu ce porți?

– Șobolanul. Andrew coborî privirea, un colț al gurii sale tresărind într-un zâmbet. Tatăl nostru a ales măștile pentru Gerald și pentru mine, astfel încât să reflecte părerile lui diferite despre noi. Ridică ochii și întreaga față păru să i se prăbușească pentru o clipă. Tata nu a crezut niciodată c-o să se aleagă mare lucru de capul meu, iar Gerald îi împărtășește părerea.

Raphael își simți fălcile încleștându-se când întâlni privirea frântă a celuilalt bărbat. Mirosul de lemn de cedru păru să adie în aer și se trezi mișcându-se înainte să apuce să se gândească la ceea ce făcea.

Scaunul lui Raphael scrâșni pe podeaua de lemn.

Andrew ridică brusc capul.

Raphael dădu din cap.

– Se pare că trebuie să vorbesc cu fratele tău.

– Așteaptă, strigă Andrew din urma lui.

Însă Raphael deja pornise cu pași mari spre ușă.

Nu mai putea rămâne în încăperea aceea, încolțit de amintirile unui copil nenorocit.

Capitolul 12

Șapte zile și șapte nopți rămase Ann în turn. Găsi înăuntru un ceaun care clocotea mereu, plin cu tocană, și o cană care rămânea mereu plină cu apă dulce, răcoroasă. Dimineața se plimba în jurul turnului, scrutând orizontul spre nord, iar într-un sfârșit, în cea de-a opta zi, îl văzu pe Regele de Piatră întorcându-se...

din *Regele de Piatră*

Iris se afla în apartamentul ducesei care, în mod bizar, părea decorat după o tematică inspirată din câmpiile Elizee. Pereții erau acoperiți cu fresce reprezentând oameni cu un profil vag grecesc, lăfăindu-se în luminișuri presărate cu flori.

Ei bine, ar fi putut fi mai rău. Își spuse că ar fi trebuit să se bucure că pereții nu erau pictați cu imaginea lui Sisif împingându-și bolovanul pe coasta unui munte din Tartar.

Făcuse o baie minunată și purta o cămașă de corp *curată*, împrumutată de la Bessy până reușea să își facă rost de propriile ei haine. După tot ceea ce se petrecuse în ultimele două săptămâni, își jură să nu mai uite *niciodată*, cu nici un chip, că hainele curate puteau fi un privilegiu. Părul îi era desfăcut și îi cădea în jurul umerilor, o mică concesie pe care și-o făcuse.

Scaunul roșu ca vinul în care stătea ghemuită era mare, iar pernele moi, și cu greu reușea să-și țină ochii deschiși așa cum stătea acolo, cu privirea ațintită în foc, dar trebuia neapărat să reușească.

Pentru că aștepta să discute cu soțul ei.

Erau întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună în urmă cu câteva zile.

Ah, iată-l că sosea!

Auzi tropăit de tocuri bărbătești pe holul de dincolo de ușă. Auzi deschizându-se și închizându-se ușa camerei ducelui, aflată lângă a ei. Un murmur de voci. Apoi liniște din nou.

Se ridică și se duse la ușa care făcea legătura între camere și o deschise.

Raphael ridică privirea. Era doar în cămașă și tocmai se descălța de cizme.

– Iris. Cu ce pot să te ajut?

Vocea îi era la fel de rece ca promoroaca, ochii la fel de goi ca sticla. Iris nu îl mai văzuse pe Raphael de câteva zile, iar pentru o clipă se gândi să dea înapoi.

Nu înțelegea această latură a soțului ei – era trist, furios sau disperat? Sau era pur și simplu plictisit? Nu reușea să-și dea seama, ceea ce începea să o alarmeze. Nu ar fi trebuit, în calitate de soție, să fie confidenta soțului său?

Doar că James nu fusese niciodată atât de apropiat emoțional de ea. Avusese grijă să păstreze distanța între ei.

Iris nu își dorea încă o căsnicie de o asemenea natură.

Acest lucru se dovedi hotărâtor. Intră în camera lui Raphael și închise ușa în urma ei.

Se așteptase să găsească picturi pe pereții sau tavanul camerei lui, însă nu exista nici una. În schimb erau zugrăviți într-un roșu-închis, culoarea sângelui închegat. Lambriurile și pilaștrii care îmbrăcau pereții erau gravați cu aur. Tavanul era acoperit în întregime cu aur, descriind rotocoale și alte forme complicate, părând desprins dintr-un palat otoman.

– Iris?

Încă o privea, așteptând să spună ceva.

Eventual să-i explice de ce îi invadase teritoriul.

Iris se duse la un scaun din fața șemineului și se așeză.

– Unde ai fost în seara asta?

Jumătatea neatinsă de cicatrice a gurii lui se lăsă în jos, dându-i un aspect nefiresc de strâmb.

– M-am dus să vorbesc cu lordul Royce. Nu era acasă însă, așa că m-am mulțumit să vorbesc cu Andrew.

Își puse cizmele dincolo de ușă și se întoarse fără a mai spune nimic.

Iris se încruntă iritată.

– Și?

Raphael se așeză, desfăcându-și cataramele de la genunchii pantalonilor pentru a ajunge la partea de sus a ciorapilor.

– Și l-am întrebat despre Dockery.

Nu o privi în timp ce își aruncă ciorapii deoparte.

Iris aruncă o privire spre labele picioarelor lui. Erau mari, cu degete lungi. De regulă picioarele unui bărbat nu puteau fi considerate frumoase, dar ale lui chiar erau.

Raphael pufni.

– Ce dorești, Iris?

Privirea ei se ridică brusc spre chipul lui.

– Vreau să știu de ce ai devenit rece dintr-odată.

Stătea în profil față de ea, iar Iris îi văzu mărul lui Adam mișcându-se când înghiți un nod. Își strânse mâinile între genunchi, plecându-și capul.

– Andrew... l-am cunoscut pe Andrew când eram copii.

Sprâncenele ei se strânseră laolaltă. Ce legătură...?

Apoi căscă ochii, înțelegând subit.

– A fost printre cei pe care i-a desenat tatăl tău?

– Poftim? Se întoarse să o privească, iar acum chipul lui nu mai era lipsit de expresie, arăta nedumerit. Nu, firește că...

Se întrerupse singur și, schimonosindu-și gura, scoase ceva ca un croncănit.

Era... O, Dumnezeule bun, ce *glumă!* Iris se dădu în spate îngrozită.

Însă Raphael nu era atent la ea.

– Poate. Da. Nu. Nu știu. E posibil ca tatăl meu să îl fi desenat într-adevăr pe Andrew. Era... Clătină din cap neputincios, apoi închise ochii. Ar trebui să pleci. Nu sunt o companie potrivită în seara asta.

Iris trase adânc aer în piept. Dacă pleca acum, ceva îi spunea că totul avea să rămână la fel între ei – Raphael urma să o țină mereu la distanță.

Nu putea permite să se întâmple așa ceva.

Își împături mâinile în poală, își îndreptă spatele și îl privi în ochi.

– Cine ți-a făcut cicatricea, Raphael?

Capul lui zbură pe spate ca și cum l-ar fi plesnit.

– Nu.

Iris se ridică în picioare.

– *Ba da.* Cum... cum te aștepți să locuim împreună, să ne construim *o viață* împreună, dacă refuzi să îmi împărtășești ceea ce ești?

Clătinând din cap, Raphael se ridică și se apropie de o comodă.

– Nu vrei să știi.

– Ba vreau, spuse ea, traversând camera pentru a ajunge la el. *Te rog!*

Raphael se întoarse, prinzând-o în brațe și împingându-și fața spre a ei.

– De ce nu te mulțumești să crezi bârfele? Alege o variantă. Un duel din cauză că am pătat onoarea unei lady. M-a tăiat tatăl meu pentru că nu suporta să mă vadă. Familia Dyemore e blestemată din naștere. Nu îți ajung poveștile – zvonurile *neîncetate* – ca să-ți satisfaci curiozitatea? Nu îți ajung pentru a-ți astâmpăra nevoia de *a ști*?

Iris ridică brațele și îi trase capul în jos spre al ei. Își puse buzele pe partea de sus a cicatricii, în locul unde îi despica sprânceana și, sărutându-i-o, coborî pe toată lungimea ei, peste pleoapă, peste ridicătura pometului, peste marginea buzei în permanență răsfrânte, până la scobitura lăsată în bărbia lui.

– Te rog, șopti ea din nou peste carnea lui spintecată. *Te rog!*

Raphael gemu, un sunet smuls din fundul pieptului, și își îngropă fața în părul ei.

– Iris.

– Te rog!

Umerii i se încordară, iar respirația îi deveni gâfâită.

Când vorbi, vocea îi răsună ca un șuvoi de cioburi de obsidian.

– Eu am făcut-o. Trase aer în piept ca și cum cuvintele i-ar fi ars gâtlejul. Eu mi-am făcut cicatricea.

Inima lui Iris încremeni.

Printre atâtea posibilități, aceasta nici măcar nu și-o *imaginase* vreodată. *Dumnezeule* bun!

– Câți...? Fu nevoită să se oprească pentru a-și drege vocea. Câți ani aveai când ai făcut-o, Raphael?

– Doisprezece.

Iar atunci Iris descoperi ce însemna să ți se frângă inima, căci simți o durere tăioasă în adâncul sufletului, un torent de întristare, de șoc și oroare.

– De ce?

Raphael clătină din cap, încă îngropat în părul ei, cu fața încă ascunsă.

Însă Iris ajunsese prea departe. Era ceva important. Simțea acest lucru.

– *De ce*, Raphael?

El se aplecă și o ridică de la podea, petrecându-și un braț pe sub picioarele ei și celălalt pe după spatele ei.

Iris se agăță de umerii lui când făcu doi pași spre pat și o întinse atent pe saltea. Îl urmări dezbrăcându-se de pantaloni, lenjerie, ciorapi și pantofi, până rămase gol pușcă. Superb, puternic și fără pavăză.

Apoi urcă în pat lângă ea.

Iris își deschise brațele spre el, iar el o strânse din nou lângă el.

Obrazul ei era lipit de pieptul lui cald și îi auzea bătăile inimii. Rămase nemișcată, respirând lângă el, și se întrebă dacă avea să fie nevoită să renunțe la a-l mai descoase în seara aceea.

Apoi Raphael spuse:

– Tatăl meu mă adora când eram mic. Îmi spunea că sunt frumos. Eram prințul lui. Mă favoriza. Mă răsfăța. Mă dezmierda și mă alinta. Știi că el era Dionysus. Că el...

Răsuflarea lui deveni chinuită din nou.

Mișcându-se cu foarte multă grijă, Iris își schimbă poziția astfel încât să îl țină în brațe și să îl mângâie pe păr.

Capul lui Raphael era ca o greutate apăsătoare la sânul ei.

El înghiți un nod, scoțând un sunet sec din gât.

– Îi plăceau copiii, deși eu nu o știam la vremea respectivă. Cum aș fi putut să știu? Eram prea mic și crescusem prea ferit ca să pot chiar și să-mi imaginez așa ceva.

Iris trase adânc aer în piept, înăbușindu-și orice sunet, deși ar fi vrut să exclame ceva.

Sau poate să țipe.

Dacă Raphael era în stare să dea glas acestei orori – pentru *ea*, pentru că îl rugase ea – atunci era și ea capabilă să o asculte.

– Tatăl meu nu m-a atins în felul acela până nu am împlinit doisprezece ani, spuse Raphael, cu vocea aspră. Urma să fiu inițiat și să devin membru al Lorzilor Haosului. Trebuia să fie o mare onoare.

Scoase un sunet sufocat, ca și cum ar fi simțit o mână strângându-i-se în jurul gâtlejului.

Ea închise ochii, încercând să nu își lase degetele să tremure în timp ce continuă să și le treacă prin părul lui.

– Mai întâi... Trase adânc aer în piept. Mai întâi trebuia să mi se facă tatuajul. Avea să doară, dar eu eram hotărât să nu plâng – și nu am făcut-o. Eram absurd, *naiv* de mândru. Apoi m-a dus la orgie și erau... Înghiți din nou un nod, un sunet asurzitor în liniștea încăperii, iar când continuă, cuvintele îi ieșiră tăios. Sacadat. Am fost derutat. I-am văzut rănind copii. Femei. Dar mi-au dat să beau vin. Tatăl meu. După care. *Tatăl* meu... M-a adus. Înapoi la abație. În camera lui. Strâmbă din nas, deschizând gura ca pentru a se feri să inspire un miros anume. Camera tatălui meu mirosea mereu a lemn de cedru. Mi-a spus că inițierea mai cuprindea un ultim pas.

Iris își mușcă buza pentru a se împiedica să țipe. O, nu. Nu, nu, *nu!*

Însă refuzul ei mut nu reuși să oprească vocea lui frântă, gâfâită.

– Mi-a spus. *El* mi-a spus. Mi-a *zis* că mă iubește. Că sunt prințul lui cel frumos. Apoi mi-a împins fața în perne – în pernele lui mirosind a lemn de cedru. Răsuflă chinuit. Ca și cum s-ar fi zbătut să inspire aer care nu era acolo. Și m-a sodomizat.

Iris lăsă să-i scape un hohot de plâns – un sunet pătrunzător, oribil – și își lipi obrazul de al lui ca pentru a-l sprijini.

Ca pentru a-i insufla și lui, și ei înseși forța necesară pentru ceea ce avea să spună mai departe.

Raphael își întoarse fața spre sânul ei și spuse pe nerăsuflate.

– Când a terminat, s-a rostogolit de pe mine. A adormit. Eu... eu am fugit. M-am dus glonț la bucătărie. Îmi ieșisem pe jumătate din minți. Singurul gând care îmi trecuse prin cap cât fusese peste mine era că așa ceva nu trebuia să se mai întâmple niciodată. Îmi spusese că eram frumos.

– O, scumpul meu, șopti ea, cu inima îndurerată.

Ochii îi erau împânziți de lacrimi acum, orbind-o.

Raphael se înfioră, întregul lui corp tremurând ca scuturat de o mână uriașă.

– Dacă reușeam să mă fac *urât*, atunci nu avea să mă mai atingă niciodată în felul acela, nu? Am găsit cel mai tăios cuțit de friptură. L-am prins cu ambele mâini. Și mi l-am lipit de ochi. Aveam de gând să mi-l scot.

– O, *Doamne*, gemu Iris.

Oare ce simțise în acele clipe – un băiețel atât de mic, copleșit de teamă și disperare – când făcuse acel gest? Era mare minune că nu își curmase singur viața.

Desenă cu degetele conturul obrazului brăzdat de cicatrice. Ochiul era încă acolo. Măcar nu și-l scosese.

– În mod evident, nu am reușit, spuse Raphael, însă planul meu a dat roade. M-a găsit bucătarul a doua zi dimineață. Când m-a văzut tatăl meu – când a văzut spintecătura uriașă pe care mi-o făcusem pe față –, s-a arătat dezgustat. Mătușa Lina m-a dus cu ea în Corsica o săptămână mai târziu. Și nu m-am mai întors niciodată.

– Mă bucur atât de tare că a fost prin preajmă să te poată lua de acolo, șopti Iris, sufocată de hohote de plâns.

Raphael rămase nemișcat, respirând la pieptul ei, apoi înălță capul și o privi.

Ochii îi erau complet uscați, iar chipul lipsit de expresie.

Ceea ce, dintr-un motiv de neînțeles, o făcu să izbucnească din nou în plâns. Înțelegea acum că răceala lui de gheață ascundea o rană atât de oribilă, atât de teribilă, încât nu avea să se vindece niciodată pe deplin.

Raphael se ridică în capul oaselor și găsi o batistă pe masa de lângă pat.

– Liniștește-te, îi spuse el, părând obosit, și îi uscă obrajii. S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă.

Iris închise ochii. Dar *nu* rămăsese în urmă, nu cu adevărat. Acea rană oribilă era în permanență vie. Trăia cu ea, *suferea*, zi de zi.

Clătină din cap, atingându-l blând în colțul gurii, în locul în care cicatricea îi schimonosea conturul buzelor.

– Îmi pare atât de rău, Raphael. O, scumpul meu. Îmi pare teribil de rău.

El îi dezmierdă fața cu degetele mari.

– Acum înțelegi de ce nu îmi pot duce mai departe seminția.

Ea căscă ochii mari de șoc.

– Poftim?

– În venele mele curge sângele *lui*. Nările i se dilatară ca izbite de un miros rânced. Sânge murdar, deviant, dezgustător. Nu simți repulsie acum că știi povestea mea? Cu siguranță înțelegi de ce seminția mea trebuie să se stingă cu mine?

– Simt... simt repulsie față de ceea ce ți-a făcut tatăl tău, spuse ea lent, alegându-și cuvintele. Nu avea voie să spună ceva greșit acum. Și simt repulsie față de *tatăl* tău. Dar, Raphael, tu nu ești tatăl tău.

– Nu contează. Clătină din cap. Mai bine ca familia mea să se sfârșească odată cu mine decât să mai vină pe lume un monstru. O altă creatură ca tatăl meu.

Iris îl privi în ochi, în continuare gri ca de cristal, în continuare înghețați de hotărâre, însă tot ce văzu acum fu durerea pe care o ascundea atât de bine.

– Raphael...

– Nu. Își puse o palmă pe obrazul ei. Decizia mea e luată. Mi-am înțeles soarta încă de când aveam doisprezece ani și nu am să mă las convins să mă abat de la decizia mea. Nu poți să lași deoparte discuția asta, măcar în seara asta? Hai să nu ne certăm în seara asta.

Nu ar fi trebuit să îi cedeze. Nu ar fi trebuit să se lase înduplecată de cuvintele lui obosite.

Însă Raphael o lăsase să vadă puroiul negru care zăcea în miezul trecutului său. Își dezgolise rana în fața ochilor ei, deși știa că se simțea rușinat și o ura.

Dădu din cap – ce altceva ar fi putut să facă? Raphael își deschisese sufletul în fața ei, în ciuda durerii pe care fără îndoială i-o provocase acest lucru. Nu era momentul să îi facă reproșuri, să îi stârnească și mai multă durere opunându-i rezistență.

Acum era momentul să-i ofere alinare.

– Prea bine, șopti ea. Nici eu nu doresc să ne certăm.

Se ridică în genunchi pe pat și se aplecă să îl privească. Studiindu-i fruntea lată, nasul roman, ochii prea reci și buzele care într-o altă viață – nu, într-o altă lume, mai bună – ar fi fost încă superbe.

Bărbatul acesta era soțul ei. Era intens și inteligent, arogant și vulnerabil, sumbru și neobișnuit.

Cu cât descoperea mai multe despre el, cu atât i se părea mai probabil să se îndrăgostească de el, de acest Raphael de Chartres, duce de Dyemore.

Mai mult, era *al ei*.

Și ei îi revenea sarcina de a avea grijă de el.

La care nu avea să dea greș.

Se aplecă și își trecu ușor buzele peste scobitura de pe bărbia lui. Sărutându-i din nou cicatricea, acum că știa povestea din spatele ei. Amintirea, angoasa mentală pe care o reprezenta, era ceva teribil. Dar cicatricea în sine? Era doar piele. Ceva mai noduroasă decât restul pielii lui, dar, chiar și așa, era totuși piele.

Îi spuse acest lucru cu buzele ei, cu limba ei, cu răsuflarea ei.

Lingându-i buza de sus răsfrântă într-un rânjet permanent, urcând pe linia crestată de cuțit de pe obrazul lui, oprindu-se să îi sărute ochiul închis și să dea glas recunoștinței ei, și terminând cu sprânceana despicată.

Îi prinse în palme chipul drag, misterios și se dădu în spate pentru a-l studia.

Iar când el deschise ochii de gheață și o privi, Iris îi oferi un zâmbet strâmb și îl sărută. Închise ochii și își trecu ușor buzele peste ale lui, gustând atingerea mătăsoasă a gurii lui, denivelarea ușoară din locul în care cicatricea îi tăia colțul gurii. Îl linse pe buza de jos, dezmierdându-l cu limba, simțind când se încordă sub ea.

Raphael o îmbrățișă și se rostogoli lent peste ea, astfel că Iris ajunse acum dedesubt, iar el deasupra, și preluă controlul asupra sărutului.

El îi prinse buza de jos între dinți timp de o clipă. Și o trase blând înainte de a-și apăsa limba pe buzele ei.

Iar ea îi cedă.

Poate că de aceea deschise gura, pentru că ea întrebase, iar el răspunsese. Pentru că suferise pentru ea. Pentru *curiozitatea* ei. Un lucru atât de mărunt și, până la urmă, schimba ceva?

Nu reușea să-și dea seama.

Doar că acum știa. *Știa*. Și chiar dacă amintirea era cumplită, îi părea bine că știa. Își dorea să-l înțeleagă pe bărbatul acesta. În *întregime*, cu bune și cu rele.

Indiferent cât ar fi fost de sfâșietor.

Prin urmare deschise buzele și îl primi înăuntru, iar când limba lui îi invadă gura, i-o supse ușor.

Cedând dorinței lui.

Cedând poftelor lui.

Cedând fierbințelii care creștea între ei.

Încercând să îi spună că voia să-i ofere tot ceea ce avea nevoie.

El își petrecu un picior peste șoldul ei, ținând-o prizonieră ca și cum nu ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Iris îi simți mădularul apăsându-se pe ea prin țesătura subțire a cămășii de corp, pulsând în timp ce intra în erecție. Raphael îi prinse coapsele între picioarele lui, strângându-le laolaltă, și se mișcă...

Oh! Era atât de aproape de locul în care și-l dorea ea! Aproape că-l putea simți. Aproape că-i simțea pielea goală. Cămașa de corp începuse să i se umezească de la sucurile alunecoase care țâșneau din miezul cărnii ei. Încercă să se arcuiască în sus. Să își desfacă picioarele. Să îi aducă mădularul unde avea *nevoie* să îl simtă. Însă Raphael era mai puternic decât ea.

Rămase neînduplecat.

Iris scânci frustrată, iar el își răsuci o mână între ei și desfăcu panglica care îi ținea legată cămașa de corp.

Partea de sus a îmbrăcămintei era doar strânsă în dreptul gâtului și se deschise de la sine, lăsându-i cale liberă spre sânii ei.

Raphael își plecă fruntea și prinse un sfârc în gura fierbinte, sugându-l.

Iris gemu, zvârcolindu-se sub el, gâfâind, dorindu-și ceva ce el refuza să-i ofere.

Apoi îl simți trecând la celălalt sfârc și îl supse și pe acesta până când îi veni să țipe de tensiune.

O linse, biciuindu-i sfârcul cu limba de pe o parte și cu degetele de pe cealaltă, și în același timp se frecă de ea, împingându-i țesătura cămășii de corp în faldurile scoicii, apăsându-se pe clitorisul ei până când mătasea deveni complet îmbibată cu sucurile ei. Până când Iris auzi sunetele discrete și umede pe care le producea, cu trupul peste al ei, oferindu-i plăcere în timp ce o împiedica să se miște.

Nu era blând. Dar poate că nici nu știa *cum* să fie blând, iar gândul o făcu să izbucnească în plâns undeva în adâncul ființei ei, chiar în timp ce el continuă să o împingă spre culme. Poate că doar atât știa. plăcere carnală și fierbințeală lichidă.

Poate că doar atât avea să i se ofere vreodată din partea lui.

Nu era sigură dacă avea să fie suficient.

Dar nu conta acum, căci se afla pe buza prăpastiei, năpustindu-se fulgerător în hău. Căzând în gol.

Era aproape dureroasă această tresărire fizică, acel oftat subit al inimii, iar preț de o clipă rămase încremenită în spațiu și timp, fără a respira, fără a se clinti. Iar apoi se întoarse la viață, brațele și picioarele fiindu-i inundate de căldură și o relaxare dulce, contracurentul acelui vârf de plăcere.

Deschise ochii și îl văzu ridicându-se deasupra trupului ei lăfăit și împingându-se între coapsele ei, separat de carnea ei doar de mătasea udă.

O dată.

De două ori.

Încă o dată.

Apoi încremeni. Buzele i se schimonosiră, iar ochii îi deveniră goi și aproape îndureraţi.

Fixând-o în timp ce își vărsă sămânța între coapsele ei.

În dimineața următoare Raphael intră în salonul rezervat micului dejun la ineleganta oră de nouă jumătate și își sărută mătușa pe obrazul moale.

– Bună dimineața, *Zia*.

– Te-ai sculat în sfârșit, replică ea tăios, aruncându-i o privire peste ochelarii de aur.

Pe masă se aflau deja rămășițele micului dejun servit de Zia Lina, iar Raphael știu că probabil se trezise cu mai bine de o oră în urmă.

– Poate că am început să mă înmoi, spuse el, așezându-se în fața ei.

Sau poate că se trezise lângă brațe și picioare mătăsoase și o încâlceală de păr blond și își dorise pur și simplu să mai zăbovească o vreme în acea îmbrățișare feminină și caldă.

Dar apoi fusese năpădit de amintirea a ceea ce-i spusese – de *rușinea* stârnită de ceea ce era, și fugise din încăpere.

Nu era încă pregătit să se uite în ochii ei albaștri-cenușii și să vadă cum avea să îl privească la lumina zilei acum că știa.

Mătușa lui pufni doar pentru sine în timp ce răsfoi corespondența din dimineața aceea.

– Ai o mulțime de invitații pentru un singuratic. Nu-mi închipui de ce.

– Poate datorită titlului, replică el sec, turnându-și cafea.

Intră un lacheu aducând farfurii cu mezeluri feliate și ouă.

– Fără îndoială asta e, decise mătușa lui. Pentru că în mod sigur nu se datorează spiritului tău fermecător.

Raphael își lăsă buzele să se curbeze într-un zâmbet preț de o secundă, apoi redeveni serios și își puse în farfurie ouă și mai multe felii de jambon.

– De la cine sunt invitațiile?

Mătușa lui ridică subit privirea.

– În teancul ăsta nu sunt decât două, dar am un vraf întreg pe pupitrul meu. Să trimit după ele?

– Te rog.

Zia Lina îi făcu semn unui lacheu și îi dădu porunca.

Raphael îi simți privirea ațintită asupra lui cât timp își mâncă micul dejun, așteptând întoarcerea lacheului cu invitațiile.

– Nu mi-am închipuit c-am să te văd căsătorit vreodată, spuse ea încet. Mă bucur.

Raphael rămase cu privirea ațintită asupra jambonului. Nu era pe deplin convins că Iris avea să-și dorească să rămână cu el după ce reflecta la ceea ce-i mărturisise.

– Te bucuri?

– Da. Cred că va fi o influență benefică pentru tine.

Raphael avea o replică mult prea sarcastică pe vârful limbii – căci se îndoia că era *el* o influență benefică pentru *Iris* –, însă lacheul se întoarse exact în clipa aceea.

– Ah, spuse Zia Lina, strângând vraful de hârtii în fața ei. Să vedem. Vrei să le răsfoiești personal?

El clătină din cap, apoi înghiți îmbucătura de jambon.

– Citește-mi-le!

– Cum dorești. Ridică prima invitație. O serată muzicală de după-amiază la...

Raphael ridică o mână.

– Te rog să mă ierți, dar mă interesează doar evenimentele de seară.

– Asta va elimina mai multe dintre invitații. Zia Lina răsfoi hârtiile, punând deoparte invitațiile care nu îndeplineau acel criteriu. Uite aici una – ești invitat la balul organizat de contesa de Touleine în onoarea lansării în societate a nepoatei ei.

– Asta nu.

Își tăie o bucată de jambon.

– Hm. Un bal mascat de seară în casa lordului Quincy?

– Nu prea cred.

– Un alt bal – acesta organizat de lordul și lady Barton.

– Ăsta da.

Ea ridică privirea, arcuindu-și sprâncenele.

– A, da? Mai sunt doar două zile până atunci.

– Chiar și așa. Luă invitația din mâinile ei și o citi. Avea să fie ceea ce căuta. Dacă ținea bine minte, soția lui Barton era prietenă apropiată cu soția vicontelui Royce. Fără îndoială Royce avea să fie prezent la bal. Raphael putea să-l încolțească exact când individul se aștepta mai puțin la un atac și să îl întrebe despre Dockery și Dionysus. Ar fi fost interesant de aflat dacă Royce avea o versiune diferită de cea a fratelui său mai mic.

Ridică privirea spre mătușa lui, care îl fixa cu ochi mult prea pătrunzători.

– Poți să-i transmiți tu răspunsul meu? Voi merge.

– Cu Iris?

– Firește.

Presupunând că nu se răzgândea în privința lui după ce se trezea.

Se ridică de la masă. Trebuia să se întâlnească cu Ubertino și să vadă dacă toți corsicanii lui se instalaseră la posturile lor.

– Va avea nevoie de o rochie de bal, spuse mătușa lui, cu o doză considerabilă de asprime. Și de ceva cu care să se îmbrace până la cusătorească.

Raphael îi aruncă o privire, încruntându-se.

– Da?

Mătușa lui ridică ochii în tavan, părând să implore răbdare.

– Am s-o duc la cumpărături și voi vedea dacă nu cumva camerista mea personală are ceva pe care să-l poată îmbrăca.

– Mulțumesc. Ezită. Iar după ce vă întoarceți, voi mai avea eu o treabă cu ea.

– Oh?

– Să mergem în vizită la fratele ei – și să-i anunțăm căsătoria noastră.

Dionysus privi cu ochi inocenți în jurul lui, în timp ce cârtița flecărea despre cai și își bea cafeaua.

Stăteau așezați în largul lor într-o cafenea din Londra ticsită cu gentlemeni de toate soiurile. într-un colț un bancher cosmopolit, concentrat asupra schemelor lui secrete de câștigat bani, într-altul un membru al parlamentului certându-se aprig cu adversarul său, aflat în celălalt capăt la culoarului, pe tema reproducerii câinilor

de vânătoare, iar într-un alt colț un mic nobil din provincie sosit în capitală pentru vizita sa anuală, cu cizmele încă încărcate de cocoloașe de noroi.

Aici bârfele și veștile se învârteau cu aproape la fel de mare repeziciune ca tinerii care alergau de la bar la mese și înapoi, servindu-le cafea clienților. La bar stătea un bărbat masiv care producea cu stoicism carafă după carafă de fiertură neagră și fierbinte.

Deși, desigur, nici unul dintre acești excelenți netoți durdulii nu avea habar despre lucrurile cu adevărat importante care se petreceau în lume.

Cârtița îi aruncă o privire nesigură, părând să-și dea seama că atenția companionului său alunecase spre altceva.

Dionysus se aplecă în față și zâmbi.

Cârtița zâmbi la rândul său, liniștindu-se.

Vulpea murise – primiseră vestea cu o zi înainte. Poate că Dionysus ar fi regretat moartea acestui companion dacă nu l-ar fi iritat incompetența de care dăduse dovadă în tentativa de asasinare. Per ansamblu era mai bine că Dockery fusese ucis, în loc să fi fost capturat în viață. Deși, la drept vorbind, Dockery nu ar fi putut să-i spună lui Dyemore nimic despre Dionysus în plus față de ceea ce știa deja.

Chiar și așa. Ar fi fost mai ușor dacă Dockery ar fi reușit să îl ucidă pe Dyemore și pe proaspăta lui ducesă. Acum Dyemore îl urmase la Londra și probabil îl pândea ca un lup turbat. Ceea ce însemna că Dionysus avea să fie nevoit să își planifice atent următoarea manevră. Ceva care să îl ia pe Dyemore prin surprindere. Ceva care să îl lovească în cel mai vulnerabil punct al său.

Era păcat. Într-o altă viață poate că ar fi fost... Ei bine, nu *prieteni*, pentru că Dionysus nu avea prieteni, dar poate aliați.

În fond, aveau atât de multe în comun.

Capitolul 13

Regele de Piatră sosi la turnul de piatră cu fruntea însângerată, dar privirea calmă. Într-o mână ținea o micuță colivie bizară

făcută dintr-o piatră rotundă tăiată cu dalta. Înăuntrul acesteia scânteia o lumină în culorile curcubeului.

– Poftim focul inimii surorii tale, spuse Regele de Piatră. Du-i-l și însănătoșește-o, dar nu-ți uita promisiunea față de mine...

din *Regele de Piatră*

– Avem mare noroc, spuse Donna Pieri în după-amiaza aceea când ea și Iris ieșiră din prăvălia celei mai exclusiviste cusătorese de pe Bond Street, că madam Leblanc avea mai multe rochii parțial confecționate și pregătite. Sper sincer că ai găsit satisfăcătoare diversitatea de rochii dintre care ți s-a dat să alegi?

– O, da.

Iris oftă fericită.

Era atât de plăcut să poți să-ți permiți o croitoreasă de un asemenea nivel. Chiar dacă garderoba lui Iris nu era nici pe departe inadecvată, fusese dintotdeauna destul de cumpătată în privința rochiilor ei, având grijă să le poată purta la mai multe ocazii și întreținându-le cu deosebit de multă atenție. Astăzi, având-o alături pe Donna Pieri, își comandase o jumătate de duzină de rochii noi în afara celei de bal.

Rochia de culoarea piersicii pe care și-o alesese reflecta nuanțele răsăritului, mătasea lucioasă în ape părând să treacă subtil de la trandafiriu la o nuanță aproape de portocaliu în funcție de lumină. Se îndrăgostise de ea din prima clipă.

– Mulțumesc că m-ați însoțit, spuse Iris, pornind amândouă agale pe strada aglomerată.

În urma lor veneau Valente și Ivo, ca două umbre constante, mereu aproape. Iris n-ar fi crezut să aibă nevoie de gărzi de corp tocmai pe Bond Street, însă corsicanii insistaseră foarte tare că trebuiau să vină și ei, aparent la porunca lui Raphael. Într-un final se dovedise mai ușor să le accepte prezența decât să se contrazică în continuare.

Chiar și așa, ziua de primăvară era însorită, și întreaga populație a Londrei părea să fi ieșit din casă, plimbându-se și examinând mărfurile expuse de prăvăliași. Fuseseră nevoite să lase trăsura după colț, pentru a nu bloca întreaga stradă.

– Mi-a făcut plăcere această plimbare, răspunse femeia mai în vârstă cu accentul ei minunat. Mi-e drag Raphael, deși uneori

îngreunează singur lucrurile, cred eu. Nu îi vine ușor să accepte gesturile de afecțiune.

– Am observat și eu asta.

Iris o privi gânditoare pe cealaltă femeie. Raphael îi spusese că mătușa lui îl luase la ea după ce tatăl lui...

Se crispă în sinea ei, alungând acel gând.

După ce Raphael se tăiase singur. Cunoștea Donna Pieri motivul pentru care făcuse așa ceva?

Femeia mai în vârstă își strecură mâna la brațul lui Iris.

– Așa a fost dintotdeauna – un copil tăcut. Un copil care privea și hotăra singur. Sora mea îmi spunea în scrisori că împărțea zâmbetele cu reținerea unui avar.

Iris se încruntă la gândul că, încă din copilărie, Raphael nu zâmbise decât rar. Cât de ciudat!

– Am impresia că o îndrăgeați mult pe sora dumneavoastră.

– Așa e. Donna Pieri se întoarse și îi susținu privirea, cu ochii ei cafenii calmi și vag întristați. Acum nepotul meu este cea mai apropiată rudă care mi-a mai rămas. Își îndreptă din nou atenția în față când trecură pe lângă doi tineri filfizoni care pășeau cu insolență, râzând zgomotos și ocupând mult prea mult loc pe trotuar. Nu am fost decât eu și sora mea în familie. Am avut și un frate mai mic, însă acesta a murit înainte să învețe să umble de capul lui. Eram apropiate, Maria Anna și cu mine. Ea era foarte frumoasă și a avut numeroși pretendenți când eram tinere, în timp ce eu... Ridică din umeri și arătă spre buza ei de sus. Eu nu am avut nici unul.

Iris nu fu tocmai sigură cum să răspundă la așa ceva. Ar fi vrut să spună că îi părea rău, însă purtarea mătușii arăta că nu aștepta compasiune. Dimpotrivă, cealaltă femeie era calmă și mândră.

Poate că, pe tot parcursul vieții, îndurase atât de multe comentarii negative despre buza ei de iepure, încât nu își mai dorea *nici un fel* de comentarii, nici măcar de compătimire.

Ajunseră la o intersecție, unde doi băieți zdrențuiți veniră în pas vioi spre ele, învârtind mături și cerșind câțiva bănuți pentru a mătura strada înaintea lor.

Donna Pieri își deschise chimirul și scoase doi gologani să li-i dea – un gest prudent, căci se știa că măturătorii de stradă obișnuiau

uneori să arunce intenționat noroi pe fustele celor care refuzau să îi plătească.

Traversară strada, iar Donna Pieri continuă:

– Raphael a fost pentru Maria Anna lumina ochilor ei. Îmi scria epistole lungi despre el, despre cum creștea, despre ce mânca, despre primii pași pe care i-a făcut și despre prima dată când a călărit un ponei. Îl iubea nespus. Simțeam asta din scrisorile ei. Strânse din buze. Despre soțul ei nu îmi scria niciodată. Știam că ăsta era un semn rău, dar nu am știut exact cât de rău decât când am primit scrisoarea prin care eram informată că sora mea murise.

Iris își încreți fruntea, cântărind cuvintele atent alese ale celeilalte femei.

– Moartea surorii dumneavoastră a fost subită?

Colțurile gurii mătușii coborâră, iar în ochi îi scânteie furioasă o durere de demult.

– Da. Nu fusesem anunțată dinainte că ar fi fost bolnavă. Firește, am pornit imediat spre Anglia, dar pe când am ajuns, sora mea fusese deja îngropată. Soțul ei mi-a spus că sănătatea ei fusese șubredă. Că vremea din Anglia nu îi fusese favorabilă. Făcuse aprindere la plămâni și se stinsese în scurt timp.

– Îmi pare foarte rău, spuse Iris.

Ce oribil trebuie să fi fost pentru cealaltă femeie – rămasă singură într-o țară străină, plângând moartea unei surori iubite, fără a i se permite măcar să o jelească așa cum s-ar fi cuvenit la îngropare.

Donna Pieri îi răspunse dând scurt din cap.

– Eu încă nu vorbeam prea bine limba voastră și nu îmi plăcea soțul surorii mele, dar am considerat că era de datoria mea să rămân, ca nepotul meu să își cunoască și familia din partea mamei.

Iris se înfioră, gândindu-se cât ar fi fost de stânjenitor pentru cineva să locuiască sub același acoperiș cu un bărbat pe care îl detesta. Un bărbat pe care îl bănuia că îi abuzase sora iubită.

– Trebuie să fi fost dificil.

Femeia mai în vârstă ridică din umeri.

– Da și nu. Interacțiunile cu bătrânul duce erau neplăcute, însă Raphael...

– Cum era în copilărie? vru Iris să știe.

– Când l-am văzut pentru prima dată era aplecat asupra unei mese, desenând cu un creion. Părul negru îi era strâns la ceafă

și îi cădea în bucle pe spate. Când l-am strigat, a ridicat privirea și m-a izbit cât de tare semăna cu Maria Anna. Ochi mari și cenușii, gură roșie, fața de un oval perfect. Era chipeș. Un zâmbet mic curbă buzele mătușii. Pe măsură ce am început să îl cunosc tot mai bine, am descoperit că Raphael era o încântare, atât de mic, solemn și inteligent. Știa să deseneze portrete și cai atât de bine, încât am rămas uluită. Și s-a lipit de mine încă de când am sosit, deși nu ar fi avut cum să-și aducă aminte cine eram. Fără îndoială îi aminteam de răposata lui mamă. Oftă, iar zâmbetul i se risipi. Am sperat să îl ajut. Să îl protejez. În această privință am dat greș.

Iris coborî privirea, simțindu-și ochii umplându-i-se de lacrimi, iar pământul dispăru ca în ceață înaintea ei.

– Mi-a spus că l-ați dus în Corsica după ce s-a tăiat. Cu siguranță asta l-a salvat.

Femeia mai în vârstă se cufundă în tăcere, continuându-și plimbarea.

– Am făcut ce-am putut, spuse Donna Pieri într-un final. Nu a fost de-ajuns și a fost prea târziu, însă a fost tot ce am putut să fac la momentul respectiv.

Iris trase adânc aer în piept.

– Eu consider că ați fost foarte curajoasă.

– Mulțumesc. Donna Pieri se opri și ridică privirea spre ea. Va încerca să te alunge de lângă el, înțelegi. Pur și simplu așa face el. Să nu-l lași.

– Înțeleg. Iris înghiți un nod, dându-și seama dintr-odată că povestea celeilalte femei fusese mult mai mult decât o înșiruire de amintiri. În fapt, pusese în mâinile ei răspunderea de a avea grijă de Raphael. Nu am să-l las să mă alunge.

Cotiră pentru ultima oară, iar Iris ridică privirea și dădu cu ochii de trăsura lor, în spatele căreia se afla o altă trăsură.

Iar lângă cele două vehicule stătea fratele ei, Henry.

Raphael se uită pe fereastra trăsurii sale, avansând încet pe Bond Street. Aici urma să se întâlnească cu Iris după ce aceasta își încheia cumpărăturile cu Zia Lina, însă drumul era atât de aglomerat, încât înaintau prea puțin.

Trăsura se opri complet.

Raphael deschise fereastra pentru a vedea care era problema și le zări pe Zia Lina și pe Iris blocând drumul. Iris părea prinsă într-o conversație cu un bărbat și, deși Valente și Ivo se țineau pe-aproape, Raphael decise că era cazul să afle cine era acel gentleman.

Deschise portiera și sări din trăsură.

Ubertino, așezat pe capră, îi strigă ceva în corsicană, iar Raphael îi făcu un semn din mână și arătă spre cele două doamne înainte de a porni în fugă spre trotuar.

Străbătu cu pas rapid trotuarul, ocolindu-i pe restul pietonilor până ajunse suficient de aproape să-l audă pe gentleman exclamând:

– Ce ai făcut?

Zia Lina avea un aer nemulțumit, în timp ce Iris avea o expresie rugătoare pe chip.

Raphael simți un instinct protector trezindu-se în el și păși între cele două doamne, prinzând-o pe Iris de braț.

Gentlemanul, care purta o perucă albă și un costum cafeniu, se întoarse să îl privească mânios.

– Și tu cine ești?

Când bărbatul se întoarse spre el, Raphael recunoscu albastrul cenușiu al ochilor, chiar dacă erau îngustați de furie. Nu putea fi decât fratele lui Iris.

Se înclină.

– Raphael de Chartres, duce de Dyemore. Iar tu ești?

– Henry Radcliffe.

Fratele lui Iris ridică spre Raphael o bărbie bătăioasă. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani și era cu un cap mai scund decât Raphael, însă nu dădea înapoi.

Raphael nu putu să nu îi aprobe atitudinea.

– Sunt încântat de cunoștință, atunci, dar poate ar trebui să conversăm între patru ochi? Nu-mi face o deosebită plăcere să îmi discut problemele personale în public.

Arătă din cap spre mulțimea tot mai numeroasă din care răzbăteau murmure.

Radcliffe făcu ochii mari observând spectatorii.

– Prea bine. Doriți tu și Iris să mă însoțiți în trăsura mea?

Arătă spre trăsura care stătea în spatele vehiculului mătușii Lina.

– Mulțumesc. Raphael se întoarse spre Zia Lina. Te deranjează să te întorci singură acasă?

– Firește că nu.

Își trase nasul ca și cum întregul episod ar fi fost sub demnitatea ei și, după ce îi aruncă lui Radcliffe o ultimă privire mânioasă și își luă rămas-bun de la Iris, se răsuci pe călcâie și urcă în trăsură ajutată de Valente.

Raphael le făcu semn din cap servitorilor săi, indicându-le să o conducă acasă pe mătușa lui, apoi se întoarse spre Iris.

– Mergem?

– Da, desigur, răspunse ea, deși vocea îi tremura puțin.

Raphael strânse din buze. Cumva fratele ei o certase rău?

O ajută pe Iris să urce în trăsură și se așeză lângă ea, păstrându-și mâna pe brațul ei.

Radcliffe urcă după ei și se așeză pe bancheta opusă. Deși celălalt bărbat se zgâi insistent la mâna lui Raphael ce o ținea pe Iris, nu spuse nimic.

Drumul cu trăsura se scurse în tăcere, iar Raphael o simți pe Iris devenind din ce în ce mai încordată pe măsură ce avansau.

Cinci minute mai târziu opriră în fața unei reședințe urbane îngrijite, dar modeste.

Raphael coborî din trăsură și studie strada și casa.

Nu erau impresionante.

O ajută pe Iris să coboare din trăsură și așteptă să iasă și Radcliffe. Îl urmară pe Radcliffe pe scările de la intrare, unde ușa le fu deschisă de o servitoare tânără. Care se holbă cu ochii mari la cicatricea lui.

– Te rog nu mai căsca gura, Sarah, îi spuse Iris servitoarei.

Radcliffe își drese vocea și spuse:

– Adu o tavă cu ceai în camera de lucru. Se întoarse spre Raphael. Pe aici.

Camera de lucru a lui Radcliffe se dovedi a fi la etajul superior, într-un colț îndepărtat, o încăpere destul de înghesuită, ticsită cu registre, hârtii și cărți. Spre deosebire de numeroase alte camere de lucru ale aristocraților, aceasta era în mod evident folosită doar pentru muncă, iar Raphael își aminti că Iris pomenise ceva cum că fratele ei ar fi refăcut averea familiei.

Îl privi pe Radcliffe cu ceva mai mult respect.

– Vă rog. Luați loc, spuse Radcliffe morocănos, indicând două scaune din fața mesei de scris.

Raphael avu grijă să se așeze mai întâi Iris, apoi luă loc și el.

– E adevărat? întrebă Radcliffe, ațintindu-și privirea asupra surorii sale. Arătă cu mâna spre ceva ce părea a fi o scrisoare. Când am primit scrisoarea asta noaptea trecută am crezut că e o făcătură. Încerci să mă tragi pe sfoară, Iris?

– Nicidecum, replică ea, ridicând bărbia cu un aer încăpățânat. După cum ți-am spus în scrisoare și ți-am repetat pe Bond Street, Raphael și cu mine ne-am căsătorit cu doar o săptămână în urmă.

– Și când anume aveai de gând să mă informezi asupra acestui fapt?

Raphael își drese vocea.

– Aveam de gând să o aduc pe Iris să îți facă o vizită azi, ca să îți poată explica întreaga tărășenie. Așa se explică de ce am ajuns pe Bond Street atunci când am făcut-o.

– Hm. Radcliffe se încruntă și își îndreptă din nou privirea spre sora lui. Cum rămâne cu Hugh? Umblă vorba în tot orașul că s-a căsătorit cu o sărăntoacă.

– Numele acelei sărăntoace e Alf, replică Iris sec. Au avut o nuntă minunată. Și am crezut că știai că nu intenționam să mă căsătoresc cu Hugh când am plecat de la Londra.

Chiar dacă nu intenționase să se căsătorească cu ducele de Kyle, vocea i se încălzea de fiecare dată când îi rostea numele. Gândul îl făcu să-și dorească să dea cu pumnul în ceva. Eventual în Kyle.

– Dumnezeule bun, bombăni Radcliffe, frecționându-și bărbia. Știi că nu-mi doresc decât să te văd fericită, Iris.

– Oh, răspunse Iris cu vocea pierită, aproape ca și cum *nu* ar fi știut.

Raphael oftă.

– Radcliffe. Sunt onorat că Iris a acceptat să se căsătorească cu mine.

Radcliffe își împreună mâinile în față, încrețindu-și fruntea.

– Excelență... eu... Ah, e complet neașteptat.

Păru foarte recunoscător când fură întrerupți de servitoare, care le aduse ceaiul.

Cinci minute mai târziu un colț al mesei de scris fusese golit pentru a face loc tăvii cu ceai, iar Radcliffe avea un aer puțin mai relaxat.

Iris umplu o ceașcă de ceai și i-o dădu fratelui ei.

– Nu e foarte complicat, spuse ea cu un aplomb uluitor, după care îi împărtăși lui Radcliffe povestea pe care ea și Raphael o scorniseră împreună pe drumul de la abația Dyemore.

Raphael observă că Iris adăugase între timp mai multe înfloriturі.

Studie expresia sceptică a proaspătului său cumnat. Radcliffe știa că era ceva în neregulă cu povestea aceea – părea a fi un bărbat inteligent. Sorbea din ceai și o asculta pe sora lui, iar din când în când îndrepta câte o privire pătrunzătoare în direcția lui Raphael.

Când Iris termină de vorbit, se lăsă tăcerea.

Iris îi servise și lui Raphael o ceașcă de ceai, însă acesta nu se obosise să bea din ea. Susținu privirea celuilalt bărbat, așteptând.

Radcliffe trase adânc aer în piept.

– Ei bine, se pare că mariajul e o faptă consumată. Îl privi pe Raphael. Binevoiți a-mi împărtăși ce sentimente vă leagă de sora mea, Excelență?

Raphael dădu din cap.

– Nutresc față de Iris cea mai înaltă considerație. Nimic altceva nu m-ar fi putut determina să mi-o aleg drept soție.

Celălalt bărbat așteptă, dar când Raphael nu mai adăugă nimic, oftă.

– Atunci sper că veți avea o căsnicie lungă și fericită. Iris, am s-o informez pe Harriet. Nu mă îndoiesc că va dori să organizeze un dineu sau o serată muzicală sau vreun alt eveniment similar pentru a celebra nunta ta, oricât ar fi fost de subită.

Iris se ridică și ocoli masa de scris. Se aplecă și îl îmbrățișă pe fratele ei, părând să îl surprindă.

– Mulțumesc, Henry. Știi cât de mult înseamnă asta pentru mine.

– Oh, păi, fu tot ce păru el să fie în stare să spună, bătând-o stingherit pe spate, cu un zâmbet mărunt pe chip. Poate dorești să urci în camerele tale să te ocupi de bagaje. Eu mă gândeam să schimb câteva cuvinte cu Excelența Sa.

Iris îi aruncă o privire alarmată lui Raphael.

Ceea ce îl amuză. Își închipuia că s-ar fi lăsat jucat pe degete de un bancher de vârstă mijlocie?

Iris se mulțumi să dea din cap și, aruncându-le o ultimă privire celor doi bărbați, se retrase din încăpere.

Raphael se întoarse să vadă ce amenințare îi pregătise Radcliffe.

Zâmbetul dispăruse de pe chipul celuilalt bărbat.

– N-am crezut o iotă din toată povestea aia.

– Așa și trebuie, spuse Raphael lungind cuvintele.

– Îmi vei spune ce s-a întâmplat cu adevărat?

– Nu.

Radcliffe strânse din buze.

– Ai necinstit-o pe sora mea?

Raphael îl privi în ochi.

– Nu.

Celălalt bărbat păru ușor deconcertat de acel răspuns, iar acum era nedumerit. În mod evident nu reușea să găsească nici un alt motiv pentru care Raphael ar fi încheiat căsătoria în asemenea grabă.

Ei bine, această problemă nu îl privea pe Raphael.

În cele din urmă Radcliffe clătină din cap.

– Nu contează. Chiar dacă nu am titlu nobiliar și avere, oricât ai fi tu de duce, voi avea grijă să te fac să regreți, domnule, dacă o rănești pe sora mea în vreun fel sau altul.

– Am reținut. Raphael înclină capul. Nici nu mă așteptam la altceva. Se ridică și îi întinse mâna lui Radcliffe. Intenționez să îmi petrec viața având o grijă deosebită de Iris.

Radcliffe păru o idee surprins de aceste cuvinte, dar apoi ceva păru să se relaxeze pe chipul lui și zâmbi când se ridică să îi strângă mâna lui Raphael.

– Mă bucur să aud asta, Excelență.

O oră mai târziu Iris își studie soțul în trăsura care îi ducea înapoi la Chartres House.

– Ce a dorit Henry să discute cu tine?

Raphael o privi pentru o clipă, cu ochii impenetrabili.

– Fratele tău a dorit să se asigure că voi avea grijă de tine.

Iris se încruntă.

– Asta a fost tot?

El ridică din umeri.

– Da.

O bătea un gând că probabil se petrecuse ceva mai mult de atât între ei, dar în același timp bănuia și că Raphael nu avea de gând să îi împărtășească ce anume.

În orice caz, Iris era destul de încântată – și surprinsă – de cât de preocupat se arătase Henry la aflarea veștii privind căsătoria ei subită. Henry era cu șapte ani mai mare decât ea și, deși se înțelegeau bine, nu fuseseră niciodată deosebit de apropiați – cel puțin nu într-o manieră demonstrativă. Era minunat să afle că ținea într-adevăr la ea.

Trăsura opri în fața Chartres House, iar Raphael o ajută să coboare, după care o luă de braț și o conduse astfel pe treptele de la intrare.

– Am ceva să-ți arăt, spuse Raphael când se deschise ușa.

– Excelență, spuse Murdock, majordomul, înclinându-se în fața lui Iris. Aveți un oaspete care vă așteaptă în salonul Styx.

Sprâncenele lui Raphael se strânseră brusc într-o expresie încruntată.

– Cine e?

Murdock făcu ochii mari.

– S-a prezentat ca fiind ducele de Kyle, Excelență, iar eu...

– O, e Hugh!

Iris își ridică fustele și urcă în fugă scările care duceau la etajul următor.

– Iris!

Îl auzi pe Raphael strigând-o de jos, dar nu se opri. Hugh probabil își făcuse o grămadă de griji pentru ea după ce aflase că fusese răpită.

Deschise larg ușile salonului Styx.

Hugh se răsuci pe călcâie.

Părea să își fi petrecut timpul plimbându-se agitat prin fața focului. Avea umbre sub ochii negri, iar silueta lui masivă stătea încordată. Doi dintre servitorii lui – cândva soldați – pândeau din colțuri opuse ale încăperii.

– Iris, spuse Hugh. *Slavă Domnului!*

Ea se duse la el și, deși era de regulă destul de circumspect cu ea – aproape ridicol de formal având în vedere că la un moment dat se gândiseră să se căsătorească –, Hugh deschise brațele spre ea.

Iar Iris își încolăci brațele în jurul taliei lui în timp ce simți brațele lui închizându-se în jurul ei într-o strânsoare călduroasă.

– Alf și-a ieșit pe jumătate din minți de îngrijorare pentru tine, spuse el răsunător pe deasupra creștetului ei.

Iris ridică privirea spre chipul lui.

– E aici?

El clătină din cap.

– A rămas să-i păzească pe băieți. Când ai fost răpită...

– Iris, răsună un mârâit grav și întunecat din pragul ușii. Treci *aici*.

Simți brațele lui Hugh strângându-se mai tare în jurul ei când aruncă o privire peste umăr.

În prag stătea Raphael, avându-i în spate pe Ubertino, Bardo și Ivo. Ochii soțului ei erau de un cenușiu atât de înghețat încât, de unde stătea ea, aproape că dădeau impresia că scânteiau.

Oh.

Privirea lui trecu fulgerător de la ea la bărbatul care o ținea în brațe.

– Ia mâna de pe soția m*ea!* spuse el sacadat.

Chipul lui Raphael era împietrit și sever, pe de-a întregul înghețat, iar ei îi trecu prin minte – ce gând bizar în momentul acela! – că nu îl auzise niciodată râzând cu adevărat. Scosese doar acel croncănit care nu aducea nicidecum cu un râs vesel. Mai râsese vreodată din copilărie? Sau în noaptea aceea fatidică tatăl lui Raphael îi distrusese complet capacitatea de a mai râde?

Era un gând teribil.

Cu coada ochiului Iris îi văzu pe Riley și Jenkins, oamenii lui Hugh, furișându-se mai aproape de ea și Hugh.

Raphael le urmări deplasarea.

Riscul ca situația să degenereze în violență păru brusc foarte ridicat.

Își îndreptă privirea spre Hugh și îl bătu în piept.

– E în regulă.

Se retrase cu grijă din brațele lui și se duse la Raphael.

Soțul ei o înșfăcă de braț fără a-și lua o clipă ochii de la Hugh.

– Ce dorești, Kyle?

Hugh avea un aer relaxat, însă Iris observă că umerii îi erau încordați chiar și sub jacheta neagră pe care o purta.

– Să aflu cum ai ajuns să te căsătorești cu prietena mea, Iris. Scrisoarea pe care am primit-o aseară nu îmi spunea nimic concret.

Iris își drese vocea.

– Poate ar trebui să bem niște ceai?

Raphael coborî privirea spre ea pentru prima dată de când venise lângă el și îi murmură astfel încât să nu mai audă nimeni altcineva.

– Simt nevoia să îți spun, pentru armonia pe viitor a căsniciei noastre, că detest ceaiul.

Ea îi zâmbi cu dulceață.

– Voi avea grijă să nu uit.

Zece minute mai târziu Iris, Raphael și Hugh încheiaseră un armistițiu fragil și stăteau așezați în jurul unui platou imens cu prăjiturele și tarte delicate. Iris studie nesigură conținutul platoului. Nu apucase încă să îl cunoască pe bucătarul sau pe bucătăreasa lui Raphael, dar dacă persoana respectivă considera că aceasta era o gustare adecvată pentru gentlemeni, poate ar fi trebuit să aibă o discuție blândă cu ea.

Corsicanii și servitorii lui Hugh se instalaseră în colțurile opuse ale încăperii, blocați într-un impas care ar fi fost comic dacă nu ar fi fost atât de serios.

Iris turnă o ceașcă de ceai pentru Hugh și i-o dădu, amintindu-și prea târziu că *nici el* nu se dădea în vânt după ceai.

Ei bine, dacă cei doi bărbați se încăpățânau să continue această ridicolă luptă pentru putere, atunci n-aveau decât să-și bea amândoi ceaiul și să le și placă.

Îi întinse o ceașcă lui Raphael, care o privi încruntat, și se lăsă pe spate cu propria ceașcă de ceai, fierbinte și completat cu lapte și cu doar un cub mic de zahăr. Sorbi. Era perfect.

Iris selectă ceva ce aducea a tartă cu cremă de lămâie.

– Ei bine? întrebă Hugh, împiedicând-o să savureze pe deplin tarta.

Gura lui Raphael se schimonosi într-o expresie oribilă.

– Iris a fost răpită de către Lorzii Haosului pentru că aceștia credeau în mod eronat că se căsătorise cu tine. Căutau să se răzbune *pe tine*. Mare păcat că n-ai reușit să îi distrugi în totalitate.

O, vai!

– Ce *dracu'* vrei să spui cu asta?

Hugh se aplecă brusc în față și, timp de o clipă, Iris se temu că avea să se ridice și să îl atace pe Raphael, furios să descopere că Lorzii Haosului încă mai existau.

– Exact ceea ce am spus, răspunse Raphael alene. Încerca *intenționat* să îl provoace pe Hugh să-l lovească? Ai fost neglijent. Lorzii sunt la fel de puternici ca întotdeauna și au un nou Dionysus.

– *Doamne!* Hugh se ridică într-adevăr la acele cuvinte, însă o făcu doar pentru a-și relua plimbarea agitată dintr-un capăt în celălalt al încăperii. Va trebui să îl informez pe Maiestatea Sa și să-i trimit pe Alf și pe băieți pe continent. Se schimonosi. Ei n-o să-i placă asta. Dar, *Dumnezeule*, nu știu dacă pot îndura gândul că sunt în primejdie.

Își îndreptă brusc privirea spre Raphael.

– Cum se face că știi atâtea despre Lorzii Haosului? Își îngustă ochii. Cum ai găsit-o pe Iris?

– Mă aflam la orgia lor. Raphael se opri să soarbă din ceaiul pe care îl detesta, un gest făcut *în mod evident* pentru efect – și pentru a-l scoate și mai tare din sărite pe Hugh. Intenționau să o violeze și să o ucidă.

– Ești unul dintre Lorzi?

Întrebarea uluită a lui Hugh fu rostită exact în aceeași clipă în care Raphael spuse:

– Eu am salvat-o.

Cei doi bărbați se fixară cu privirea ca niște câini gata să sară la bătaie.

Iris își drese vocea, atrăgând atenția ambilor bărbați.

– Iar apoi eu l-am împușcat.

Hugh se arătă îngrozit.

– De ce ai făcut asta?

– Nu *știam* că încerca să mă salveze. Decise că era mai prudent să nu pomenească de nuditatea lui Raphael. Nu era cazul să evoce detalii irelevante. Iar la vremea respectivă credeam și eu că face parte dintre Lorzii Haosului – ceea ce *nu* e cazul, că tot veni vorba. Doar se preface că e unul dintre ei ca să ajungă mai ușor la ei.

– A fost un gest foarte curajos din partea ei, spuse Raphael pe neașteptate. Și a tras bine. N-a lipsit mult să mă ucidă.

– Pistolul ăla zboară spre dreapta când tragi, interveni Ubertino, spulberând falsa impresie că servitorii nu trăgeau cu urechea

la conversație. Dacă nu ar fi fost așa, în mod cert ați fi fost mort acum, Excelență.

În mod bizar, părea să aprobe ceea ce se întâmplase.

Hugh se încruntă, clipi, apoi clătină din cap. Își îndreptă privirea spre Raphael.

– După care *te-ai căsătorit* cu ea.

Raphael își deschise larg mâinile.

– Cum aș fi putut să nu o fac?

Se fixară reciproc cu privirea preț de o clipă prelungă.

Apoi se întinseră amândoi după câte o tartă.

Hugh se așeză.

– Ce căutai la orgie?

– Încercam să mă infiltrez printre Lorzi ca să am o șansă să-i distrug. Raphael mușcă din tarta lui, fără a-și desprinde nici o clipă ochii de pe Hugh. Tatăl meu m-a inițiat în rândurile lor cu ani mulți în urmă, dar eu nu m-am alăturat niciodată cu adevărat societății pentru că am fost crescut în Corsica. Acum sper să reușesc să mă infiltrez printre Lorzi și să îi nimicesc.

– Asta e treaba mea. Hugh se încruntă. Mă bucur că ai fost acolo să o salvezi pe Iris, dar nu e nevoie...

– Dacă m-ar fi interesat părerea ta, ți-aș fi cerut-o, îl întrerupse Raphael cu finețe, ștergându-și o firimitură de pe genunchi. La drept vorbind, e treaba *mea* să îi distrug pe Lorzii Haosului. Privirea lui rece se ridică spre chipul lui Hugh. Tatăl meu s-a aflat în fruntea lor zeci de ani. Dreptul meu de a purta războiul împotriva lor e mult peste al tău.

– Eu am aprobarea și susținerea Coroanei, spuse Hugh.

– A, da? spuse Raphael leneș. Asta nu te-a ajutat prea mult ultima dată, nu-i așa?

Hugh se posomorî.

– Voi demara propria mea campanie împotriva Lorzilor – o campanie în care ești bine-venit să mi te alături. Mi-ar plăcea să am ajutorul tău, sincer. Dacă ne unim forțele – *fără orgolii* – avem șanse mult mai mari de a-i distruge pe Lorzii Haosului.

Raphael se ridică încet, întinzând o mână.

– A fost o plăcere să vă cunosc, Excelență, spuse el cu ipocrizie fățișă.

Hugh se schimonosi, se ridică și îi strânse mâna.

– Reflectează la ce ți-am spus, Dyemore.

Schiță un gest smucit din cap spre oamenii lui și ieși din încăpere.

Iris răsuflă zgomotos și ridică privirea spre Raphael.

– Vei accepta ajutorul lui Hugh, nu-i așa?

Soțul ei îi întinse mâna.

– Nu.

Iris nu i-o luă, continuând să îl fixeze.

– Dar dacă vă veți uni forțele, nu vă vor crește șansele de a-i distruge pe Lorzi?

Raphael ridică din umeri.

– Nu-mi pasă. Eu acționez singur.

– *Raphael.*

Simți lacrimi de furie și frustrare țâșnindu-i în ochi.

Era o neghiobie din partea lui să refuze să colaboreze cu Hugh. Celălalt bărbat își petrecuse luni întregi vânându-i pe Lorzii Haosului și se bucura de susținerea și de resursele puse la dispoziție de către Coroană.

Luptând singur, Raphael își asuma un risc mult mai mare de a fi înfrânt.

Luptând singur, Raphael avea *să moară*.

Nu ar fi putut îndura dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Raphael – indiferent ce. Chiar dacă era stoic și grav, și aproape împietrit, Iris știa acum că dincolo de acel exterior înghețat emoțiile lui clocoteau ca lava fierbinte.

Voia să îl știe în siguranță. Voia ca Raphael *să fie* pur și simplu cu ea. Să învețe să fie fericit.

Să învețe să râdă.

Iar lui nu părea să-i pese de nimic altceva în afară de răzbunarea lui stupidă.

Se ridică în picioare, ignorând în continuare mâna lui întinsă.

– Te rog, Raphael! Te rog, fă-o pentru mine! Lasă-l pe Hugh să te ajute. Nu e cazul să îți riști viața în felul ăsta.

– Vino cu mine, Iris, spuse el încet.

– Tu nu auzi ce spun? Îl înșfăcă de marginile hainei. Dacă ar fi fost suficient de puternică, l-ar fi zgâlțâit. *Nu vreau să mori.*

– Te agiți fără motiv, spuse el, iar o urmă de iritare se strecură în cele din urmă dincolo de fațada lui.

– Ceea ce ți-ai propus tu e *sinucidere curată*, spuse ea, ridicând vocea. Deja nu-i mai păsa dacă părea isterică. Te asigur că am motive întemeiate pentru care îmi ies din minți de îngrijorare.

Raphael își abătu privirea, cu gura boțită într-o expresie de iritare.

– Ți-am spus că asta e bătălia mea...

– Bine! Își aruncă mâinile în aer, exasperată. E bătălia ta, singurul lucru important din viața ta, dar de ce trebuie să mori ca să îți atingi țelul? Coborî vocea, simțind lacrimi usturătoare în ochi. Spune-mi, Raphael! Te rog! *De ce* trebuie să mă lași singură doar pentru a-i distruge pe Lorzii Haosului?

– *Iris*, mârâi el.

Ea tresări auzindu-l. Ridicase vocea. Raphael nu ridica niciodată vocea.

El trase adânc aer în piept, coborând privirea, apoi îndreptând-o spre ea.

– Pentru că doar așa pot să îngrop trecutul și să mă eliberez de el.

Iris căscă ochii mari de groază.

– De *el?* Te referi la tatăl tău, nu-i așa? Raphael, nu e nevoie să-ți dai viața ca să plătești pentru păcatele lui. *Asta* e ceea ce crezi?

El o fixă cu privirea, cu sprâncenele împreunate într-o expresie încruntată, și preț de o clipă Iris crezu că reușise să se facă auzită. Crezu că poate avea să-i răspundă la întrebare și să se întoarcă la ea.

Dar apoi Raphael își abătu privirea.

– Nu încerc să mă sinucid, dar dacă mor nu vei rămâne singură. Îl ai pe fratele tău, pe prietenii tăi, pe *Kyle*.

Iris coborî privirea și își șterse lacrimile cu dosul palmei. De parcă vreunul dintre oamenii aceia ar fi însemnat același lucru pentru ea ca *el*.

– Te rog, spuse el, vocea plutindu-i ca un firicel de fum. Nu vreau să mă cert cu tine. Vrei te rog să vii cu mine?

Nici ea nu voia să se certe cu el. Îi stârnea o durere în inimă și o făcea să se simtă istovită și tristă. Îl luă de braț pentru că nu știa ce altceva să facă.

El o conduse afară din salon și urcară împreună scările, timp în care ea se întrebă dacă îi mai rămăsese vreun argument pe care

să nu-l fi folosit încă. Ceva ce ar fi putut să spună pentru a-l împiedica să își urmeze planurile.

Raphael se opri brusc, iar Iris ridică ochii și văzu că ajunseseră la camera ducesei.

Se încruntă și îi aruncă o privire.

Sprâncenele lui erau în continuare împreunate, ca și cum nu ar fi fost sigur la ce reacție să se aștepte din partea ei. Ca și cum cearta lor l-ar fi întristat și pe el.

– Mai ții minte că ți-am zis că am ceva să-ți arăt?

Mai devreme, când intraseră în casă. Înainte de a-l fi văzut pe Hugh. Înainte de cearta lor.

– Da?

Raphael deschise ușa dormitorului ei.

– Uite!

Iris intră și îl văzu pe Valente așezat pe podea în fața focului, ținând un coș în brațe și purtând un rânjet caraghios pe chip.

Îi aruncă o privire peste umăr lui Raphael.

– Ce...?

Soțul ei schiță un gest din bărbie, arătând spre Valente și spre coș.

– Du-te și vezi!

În același timp Iris auzi un animal scâncind.

Buzele i se întredeschiseră și, ridicându-și fustele, se duse în grabă la coș. Acesta era îmbrăcat pe dinăuntru cu o pătură moale pe care stătea un cățeluș galben atât de dulce, cum nu mai văzuse vreodată, având un aer extrem de abătut.

Iris se zgâi la coș, nehotărâtă. Oare Raphael considera că *un cățeluș* ar fi putut cu-adevărat să-i țină locul lui?

Din clipa în care o văzu, cățelușul începu să scâncească și să schelălăie, încercând să se cațăre afară din închisoarea de răchită, însă labele îi erau prea scurte pentru a reuși așa ceva și sfârși prin a cădea pe spate, dezvăluind faptul că era femelă.

Nu era nicidecum vina cățelușului că ea era supărată pe Raphael.

– Oh, șopti Iris, lăsându-se în genunchi pe covor în fața lui Valente. E perfectă.

Cumva acele cuvinte o făcură să izbucnească din nou în lacrimi.

Scoase cățelușul din coș, iar acesta se zbătu în mâinile ei până când Iris își lipi micuțul animal de piept. Cățelușul începu imediat să lingă bărbia lui Iris cu limba lui minusculă și trandafirie.

Iris îl privi pe Raphael printre lacrimi.

– Cum o cheamă?

El clătină din cap.

– Nu are nume, din câte știu eu. Trebuie să-i dai tu unul.

Iris se ridică în picioare, ținând cu grijă în brațe cățelușul ce încă se foia, și se duse la soțul ei.

– Mulțumesc.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze, încercând să îi transmită tot ceea ce îi spusese în cuvinte mai devreme. Tot ceea ce el respinsese.

Rămâi! Rămâi! Rămâi!

Raphael o prinse blând de brațe și o sărută, înclinându-și fața peste a ei. O strânse în brațe ca și cum ar fi fost un colac de salvare.

Ca și cum ar fi vrut să rămână cu ea pentru totdeauna.

Cățelușul scânci, iar Raphael făcu un pas în spate, desprinzându-se din sărut.

Îndepărtându-se de ea fără nici un efort.

Ieși din dormitor.

Iris închise ochii pentru a-și ține în frâu lacrimile și mâhnirea. Sărută creștetul mătăsos al cățelușului și îi șopti la ureche:

– Tansy.

Capitolul 14

Așa că Ann porni la drum ținând cu grijă în mâini focul inimii lui El. Traversă pustiul sterp timp de trei zile și trei nopți, până când, în cele din urmă, ajunse înapoi la coliba tatălui ei. El zăcea nemișcată, cenușie și rece, iar din piept abia dacă îi mai scăpa o umbră de suflu, însă când Ann puse colivia de piatră lângă ea, focul inimii zbură dintre pereții de piatră și dispăru în pieptul lui El. Iar ea, în aceeași clipă, inspiră adânc...

din *Regele de Piatră*

În seara balului dat de familia Barton, Iris urcă atentă în trăsură, ajutată de soțul ei, și se instală pe perne. Rochia ei din mătase

lucioasă de culoarea piersicii ieșise superb. Era o rochie în stil franțuzesc, cu cascade de dantelă albă la încheieturi și volănașe roz, în formă de flori stilizate, pe partea din față a fustei.

Îl privi pe Raphael, așezat în fața ei în trăsură. Părea la fel de rece și distant ca atunci când îl cunoscuse la balul acela la care fusese cu atâtea luni în urmă, dar acum vedea dincolo de acea mască. Era concentrat, cu ochii ațintiți asupra prăzii, absorbit de vânătoare.

Iris se înfioră și se întoarse spre fereastră. Înțelegea acum de ce era atât de obsedat de Lorzii Haosului, dar faptul că înțelegea nu o făcea cu nimic mai fericită.

La drept vorbind, o înspăimânta gândul că era dispus să sacrifice atât de multe pentru a face dreptate. De ce trebuia să fie *el* cel care să plătească prețul suprem?

Urmări luminile felinarelor alergând prin noapte.

Noaptea trecută nu făcuseră decât să doarmă împreună – nimic mai mult. Și chiar dacă Iris se bucura că nu fusese nevoită să facă dragoste cu Raphael cât timp era încă supărată pe el, o parte din ea ducea dorul acelui sentiment de apropiere sufletească.

Era greu să te culci cu un bărbat și să nu ajungi să... te atașezi de el. Prietena ei Katherine trecuse de la un amant la altul, liberă ca un fluturaș, dar aparent Iris nu era alcătuită din același aluat.

Sau poate era pur și simplu ceva ce ținea de ea și Raphael. De volatilitatea combinației dintre ei.

Trăsura trase în fața unei reședințe urbane recent construite, din piatră albă.

– Vino, spuse Raphael, ajutând-o să coboare.

În fața casei întâlniră forfota obișnuită – trăsurile care aduceau invitații, doamnele și gentlemenii care încercau să-și croiască drum până la ușă și lachei în livrea ciocnindu-se unii de alții.

Înăuntru aceeași îmbulzeală se regăsea și pe scările înguste care duceau la sala de bal.

Fură anunțați, iar preț de o clipă toți cei de față părură să amuțească.

Iris își plimbă privirea peste mulțimea viu colorată și trase adânc aer în piept pentru a se calma. Acesta era primul ei eveniment public în calitate de ducesă de Dyemore. Văzu oamenii șoptind între ei în toate părțile sălii de bal și nu putu să nu se întrebe dacă *ea* era

subiectul bârfelor lor. De-abia azi aflase că vestea căsătoriei ei făcuse ocolul Londrei.

Aparent ea și Raphael erau cel mai scandalos subiect al sezonului.

Înghiți un nod și își întipări un zâmbet senin pe chip, intrând agale în sala de bal.

Iris salută din cap un grup de trei doamne pe care le cunoștea vag și îi zâmbi lui Honoria Hartwicke, o prietenă de-a lui Katherine. Honoria îi făcu cu ochiul, iar Iris începu să se relaxeze. Era un bal ca oricare altul, în fond. Ceea ce conta era să te plimbi țanțoș, făcând paradă de hainele tale elegante, și să ai grijă să îi saluți pe cei care trebuiau salutați.

Făcuse acest lucru de nenumărate ori.

– Vrei să-ți aduc un pahar de punci? îi murmură Raphael la ureche după vreo zece minute de plimbat prin încăperea încinsă.

– Ar fi minunat, răspunse ea recunoscătoare.

– Poate dorești să iei loc?

Arătă spre un grup de scaune aflat într-o mică firidă a unei ferestre.

Ea dădu din cap recunoscătoare – i-ar fi prins bine o clipă de răgaz înainte să înfrunte din nou privirile mulțimii. Raphael o conduse să stea jos înainte de a pleca.

Aproape imediat speranțele lui Iris de a-și trage sufletul se spulberară când văzu două doamne venind alene spre ea. Iris o cunoștea doar un pic pe una dintre doamne – doamna Whitehall era o matroană și o prezență nelipsită de la evenimentele sociale.

Iris se ridică în clipa în care deveni evident că voiau să discute cu ea.

– Excelență, exclamă doamna Whitehall, îmi dați voie să v-o prezint pe domnișoara Mary Jones-Thymes? Domnișoară Mary Jones-Thymes, Excelența Sa ducesa de Dyemore.

Iris înclină din cap, în timp ce domnișoara Jones-Thymes, o lady de vârstă mijlocie și cu părul într-o nuanță suspectă de roșcat, făcu o reverență.

– Vestea căsătoriei dumneavoastră e un subiect la mare cinste în oraș, Excelență, spuse domnișoara Jones-Thymes, alegându-și cu grijă cuvintele.

Iris zâmbi.

– Nu mă mir, a fost atât de neașteptată.

Le istorisi povestea scornită despre tâlhari și insistențele nobile ale lui Raphael de a o lua de soție pentru a-i salva reputația.

– Ce poveste înspăimântătoare, spuse doamna Whitehall când Iris își termină relatarea. Cred că ați fost îngrozită de-a dreptul.

Iris confirmă, fără a minți câtuși de puțin în această privință.

Doamna Whitehall strânse din buze, făcând o mică grimasă.

– E totuși mare păcat că fratele dumneavoastră nu a avut ocazia să intervină în decizia de a vă căsători. Negocierea contractului de căsătorie ar trebui să fie întotdeauna făcută de către un gentleman care urmărește interesele viitoarei mirese. Consider că orice femeie are nevoie de influența rațională a unui bărbat care să o sfătuiască, în special când ia decizii atât de importante.

Zâmbetul lui Iris deveni vag înțepat.

– Eu consider că am luat decizia potrivită, complet de capul meu.

– Dar chiar așa să fie? întrebă domnișoara Jones-Thymes cu blândețe. Nu sunt deloc sigură că erați la curent cu toate aspectele relevante în clipa în care ați luat acea decizie atât de pripită.

Iris își îngustă ochii.

– La ce aspecte vă referiți?

Doamnele din fața ei schimbară o privire.

Doamna Whitehall își drese vocea.

– Circulă tot felul de zvonuri, draga mea. Zvonuri care, dacă tu sau fratele tău ați fi știut de ele, poate că te-ar fi făcut să te arăți mai prudentă în a te arunca atât de pripit într-o căsnicie cu Excelența Sa.

Iris strânse ferm din buze.

– Pe mine nu mă interesează zvonurile.

– A, nu? toarse domnișoara Jones-Thymes. Nici măcar cel conform căruia ducele de Dyemore se desfată cu băieței?

Casa lordului Barton era prea mică pentru un bal, își spuse Raphael iritat. Mâncarea și băutura se aflau la mare distanță de sala de bal, iar coridoarele dintre cele două încăperi erau deja ticsite de trupuri asudate. Se strecură pe lângă doi gentlemeni în vârstă cu peruci înalte și dădu nas în nas cu Andrew Grant.

– Dyemore. Andrew se grăbi să arunce o privire peste umăr. Habar nu aveam că vei fi aici.

Raphael ridică din sprâncene.

– Am considerat că e momentul să îmi prezint ducesa în societate. Ai venit singur la bal?

Andrew îl privi cu o expresie neliniștită.

– Am... am...

Dar înainte să apuce să răspundă, în spatele lui apăru fratele lui mai mare.

Gura subțire a vicontelui Royce era schimonosită de iritare.

– Ce te-a reținut atâta, Andy, te-am... Se întrerupse brusc când îl văzu pe Raphael. Excelență. Îi aruncă o privire fratelui său. Habar nu aveam că vă aflați în Londra.

– Soția mea și cu mine am sosit abia acum câteva zile, spuse Raphael netulburat. Nu pomeni de faptul că se întâlnise deja cu Andrew în Londra și discutase cu el. Deși am fost atacați la un han pe drum încoace. Nu se întâmplă să știi ceva despre asta, nu-i așa?

– De ce aș ști? replică Royce, privindu-l mânios.

Raphael ridică din umeri.

– Prietenul nostru comun...

– Scuze, scuze!

Un tânăr în costum de culoarea lavandei își croi drum pe lângă ei.

– Ăsta nu e locul potrivit pentru o asemenea discuție, șuieră Royce. Urmează-mă!

Raphael de-abia apucă să încline capul, că celălalt bărbat se și răsuci pe călcâie și începu să-și croiască drum cu coatele prin mulțime, urmat îndeaproape de fratele lui. Raphael îi însoți. Era interesant că Andrew nu îi pomenise fratelui său mai mare că vorbise cu Raphael. Poate reușea să găsească un aliat în el? Andrew îndurase fără îndoială cele mai negre abuzuri de care erau capabili Lorzii Haosului.

Urmându-l pe Royce, traversară două coridoare și ajunseră în cele din urmă la o ușă ascunsă, aflată la capătul unui hol. Vicontele o deschise și îi făcu semn lui Raphael să intre înaintea lui și a fratelui său.

Părea a fi un mic salon sau cameră de lucru, dar era slab luminată – în șemineu nu fusese aprins focul.

Hector Leland se ridică dintr-un scaun când intrară.

– Ce ți-a luat...

Se întrerupse când îl văzu pe Raphael.

Ochii lui Leland se căscară largi, iar privirea îi țâșni peste umărul lui Raphael, ca și cum ar fi transmis un mesaj.

Raphael se răsuci pe călcâie, însă nu reuși să-și dea seama la care din cei doi frați se uitase Leland.

În orice caz, Leland își revenise pe când își îndreptă din nou privirea spre el.

– De ce l-ai adus aici? șuieră Leland.

De data aceasta era evident că i se adresase vicontelui Royce. Se strecură mai aproape de cei doi frați, ca și cum ar fi căutat protecția lor.

Royce se schimonosi și îi abandonă atât pe Leland, cât și pe Andrew pentru a traversa încăperea până la un bufet pe care se afla o carafă. Își turnă o porție generoasă și sorbi din pahar.

– Dyemore începuse să discute treburi care țin de Lorzii Haosului – într-un loc public, unde ar fi putut oricine să-l audă.

Chiar și aici, în acea încăpere atât de departe de mulțime, Royce vorbi încet și prudent.

Leland clătină din cap spre Raphael.

– De ce faci asta? Încerci să-l provoci pe Dionysus să te ucidă?

– A încercat deja o dată să o facă, spuse Raphael leneș. Nu am nimic de pierdut provocându-l și mai tare.

– Asta nu-i tocmai adevărat, spuse Andrew încet.

Ceilalți trei bărbați se întoarseră să îl privească.

Andrew clipi, ca și cum l-ar fi neliniștit să se afle în centrul atenției.

– Ce vrei să spui? întrebă Raphael.

Andrew se linse pe buze.

– Ei bine, există fără îndoială oameni la care ții? *În fond*, ai salvat-o pe cea care fusese până nu demult Lady Jordan – ba chiar te-ai căsătorit cu ea. Asta trebuie să însemne ceva, cu siguranță? Și nu cumva ai o mătușă? O rudă de sex feminin, în orice caz. Știu că ești o brută fără suflet, dar dacă ar apărea plutind în apele Tamisei sau spânzurată de un copac în Hyde Park, nu ai tresări măcar puțin?

Raphael avu impresia că venele îi fuseseră inundate de gheață, dar nu apucă să simtă spaimă. Să se lase pătruns până în măduva oaselor de teamă atât pentru Zia Lina, cât și pentru Iris.

Animalele care vânau în haită atacau când unul de-al lor era rănit sau trăda teamă.

Nu își putea permite să se-arate slab în momentul acela.

Așa că trecu la ofensivă.

Porni cu pași mari spre Andrew, făcându-l pe bărbatul mai scund și mai plăpând să se retragă spre Leland.

– Pari să știi teribil de multe despre ce gândește Dionysus, mârâi Raphael, înfipt în fața celuilalt bărbat. Despre cum își planifică mișcările. Despre cum se răzbună. Chiar și despre cum ucide. Știi atât de multe, la drept vorbind, încât nu pot să nu mă gândesc că probabil ești chiar tu Dionysus. Își încolăci mâna în jurul gâtului lui Andrew. Iar dacă așa stau lucrurile, pot să îmi încetez căutările și să rezolv conflictul *acum*.

Nu își lăsase mâna să se strângă cu adevărat în jurul gâtului lui Andrew, însă celălalt bărbat începu să se zbată, zgâriindu-l pe mână cu degetele.

– Nu! Nu... nu înțelegi. Nu... nu sunt...

– Nu fi ridicol, Dyemore, spuse Royce alene, neclintit de lângă carafă și părând plictisit. Fratele meu nu e nicidecum Dionysus, așa cum nu e nici Leland aici de față. *Nici unul* dintre noi nu e Dionysus. Nu știm *cine* naiba e.

– A, nu? spuse Raphael încet. Îi dădu drumul lui Andrew, care se grăbi să se retragă în umbra lui Royce. Atunci cum explici atacul asupra mea și a oamenilor mei, petrecut la un han în drum spre Londra?

– Ce atac?

Raphael se întoarse când auzi vocea lui Leland și văzu că sprâncenele îi erau strânse într-o expresie încruntată.

– Lawrence Dockery a încercat să mă înjunghie în spate în curtea unui han la care ne opriserăm în drum spre Londra, spuse Raphael. L-am ucis.

– L-ai ucis?

Leland se făcu alb la față.

– Înseamnă că știi cine era Dockery, spuse Raphael sec. Credeam că doar Dionysus știe numele tuturor membrilor.

– Eu... Leland clipi rapid. Ei bine, toată lumea știa că Dockery era favoritul lui Dionysus. Nu se temea de nimic – ba chiar își dăduse jos masca la orgii. Se înfioră și coborî privirea. La drept vorbind, nici nu-i de mirare că e mort.

– Nu pari să îl regreți prea tare, spuse Raphael încet.

Leland ridică bărbia.

– Ar trebui?

– Pentru numele lui Dumnezeu! mârâi Royce din spatele lor. Ce rost au toate întrebările astea, Dyemore? Peste o lună tu vei fi mort, iar Lorzii Haosului își vor vedea de ale lor, ca întotdeauna. Acum. Ar fi bine să te asiguri că soția ta e tot acolo unde ai lăsat-o, ei?

Raphael deschise gura să spună ceva, dar nu-și putea permite să ignore amenințarea. Într-o sală de bal aglomerată Iris ar fi putut fi răpită cu ușurință fără să-și dea nimeni seama.

Porni cu pași mari spre ușă, îmbrâncindu-l violent pe Leland când trecu pe lângă el.

– Ai grijă! îi strigă celălalt bărbat, prinzându-l de braț. Apoi adăugă în șoaptă. Mâine la mine acasă.

– Dă-mi drumul, spuse Raphael tare, fără a indica prin nimic că îl auzise.

Ieși pe coridor, croindu-și drum printre siluetele împopoțonate ale celorlalți oaspeți.

Ce voia Leland de la el? Era pregătit să își unească forțele cu Raphael, eventual să îl ajute să ajungă în fruntea Lorzilor Haosului? Raphael îl considerase dintotdeauna pe Leland un bărbat prea laș pentru a acționa fără sprijinul fraților Grant, dar poate că îl judecase greșit.

Sau poate era un fel de cursă.

Între timp, mulțimea de oameni și miile de lumânări care ardeau pentru a lumina toate încăperile încinseseră casa în asemenea măsură încât era ca și cum ar fi clocotit toți într-o fiertură de mirosuri. parfumuri dulci în exces, duhoarea trupurilor asudate și ceara din zecile de peruci și miile de lumânări.

Raphael scrâșni din dinți și, cu un efort uriaș, se abținu să nu îmbrâncească pur și simplu mulțimea deoparte. Mai mult de o persoană tresări la vederea chipului lui, însă el ignoră privirile holbate și murmurele celorlalți.

Reuși să o facă până auzi o șoaptă.

– *Pedofilule!*

Iris avea cel puțin cincisprezece minute de când îl căuta pe Raphael, misiunea fiindu-i îngreunată de învălmășeala de trupuri. Lady Barton era fără îndoială încântată; lumea venise buluc la balul

ei – semn sigur că fusese un succes. Însă Iris simți o strânsoare în piept, o teamă vecină cu panica. Trebuia să îl găsească pe Raphael și să discute cu el în liniște, între patru ochi. Să îl informeze despre bârfele veninoase care circulau pe seama lui.

Înainte să ajungă la urechile lui, pe cât posibil.

Tocmai începuse să își spună că misiunea ei nu avea sorți de izbândă. Auzea frânturi din acel zvon oriunde întorcea capul. Bârfa se răspândea în sala de bal cu iuțeala unui incendiu de vegetație.

Și tot nu reușise încă să dea de Raphael.

Unde era? Îl căutase în camera unde se servea punciul și nu îl găsise. Era oare posibil să fi trecut neobservat pe lângă ea pe drum înapoi spre ea? Ar fi trebuit să se întoarcă la scaunul din alcov – sau poate să încerce din nou în salonul unde se afla punciul?

Ieși din sala de bal și alese să se îndrepte spre scările principale, fiind singurul loc în care nu îl căutase încă.

În partea de sus era plin de oameni, dar pe scările propriu-zise erau doar câteva persoane – și nici urmă de Raphael printre ei.

Iris se întoarse disperată și se ciocni de o doamnă purtând o rochie hidoasă, în dungi portocaliu cu verde, care îi zgârie privirea. Se poticni și, în aceeași clipă, cineva o îmbrânci violent din spate.

Spre scări.

Se clătină, ajungând cu vârfurile picioarelor pe muchia treptei de sus.

Și neavând nimic de care să se prindă...

Apoi simți o mână apucând-o și trăgând-o ferm în spate, lipind-o de un piept solid.

– *Iris.*

Ea icni și ridică privirea.

Raphael o fixa cu ochii de cristal complet goi, cu gura încleștată, cu cicatricea ieșindu-i în evidență pe chip ca un semn făcut cu fierul încins.

– A fost cât pe ce să cazi pe scări. Ai fi putut să-ți rupi gâtul.

– M-a... Icni și începu să tremure când își dădu seama cât de puțin lipsise să cadă. M-a împins cineva.

Raphael ridică instant capul și scormoni cu privirea prin mulțime.

– Cine?

– Nu... nu am văzut.

Atenția lui se întoarse fulgerător asupra ei.

– Trebuie să plecăm.

Iris nu fu în stare decât să dea din cap tremurător.

– D-da.

Raphael o prinse de braț și începu să coboare scările cu ea.

Murmurul bârfelor nu încetă în urma lor.

Ba chiar, în prezența lui Raphael, crescu în volum.

La baza scărilor doamnele așteptau să își primească șalurile și șopteau între ele din spatele evantaielor.

Gentlemenii se încruntau și clătinau din cap sau plescăiau dezaprobator.

Matroanele se grăbeau să își ascundă fiicele nemăritate.

Raphael nu își schimbă nici o clipă expresia. Rămase cu privirea ațintită înainte, rece și distant, cu un vag rânjet disprețuitor pe buza răsfrântă.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, dacă nu și-ar fi petrecut zile întregi vorbind cu el și împărțindu-și trupul cu el, poate că ar fi dat crezare bârfelor.

Oh, dar nu le credea.

Nici nu se gândea să le creadă.

Ba mai mult, știa ce efect aveau asupra soțului ei aceste zvonuri oribile. Dincolo de masca lui de gheață, sufletul lui probabil se zbătea îndurerat.

Ajunseră în cele din urmă la intrare, care nu mai era la fel de aglomerată ca mai devreme. Raphael îi aruncă o poruncă tăioasă unuia dintre lacheii care așteptau lângă ușă, apoi o ajută pe Iris să își ia șalul în timp ce așteptară să le fie adusă trăsura la scară.

Mâna lui era încleștată ca o menghină pe brațul ei, iar Iris știu că aveau să-i apară vânătăi mai târziu, dar nu voia să spună nimic.

Așteptară în tăcere, Iris sprijinindu-se de el și găsind alinare în forța lui.

Când apăru într-un sfârșit trăsura, după o așteptare care păruse să dureze ore întregi, Raphael porni cu pas hotărât spre vehicul, târând-o cu el.

Iris de-abia apucă să îl vadă pe Ubertino pe capră înainte ca Raphael să o urce înăuntru ca pe un colet.

Se așeză și își privi soțul în timp ce trăsura se puse în mișcare cu o hurducătură greoaie. Stătea atât de țeapăn și refuza să îi întâlnească

privirea. Se retrăgea în el însuși, se îmbrăca în platoșa lui de gheață, aproape ca și cum ar fi crezut că Iris avea să plece urechea la...

Simți ceva împungând-o în șold.

Se foi distrată și simți o înțepătură dureroasă.

Ce...?

Coborî mâna pentru a-și pipăi fustele. Poate i se rupsese o sârmă din crinolină. Mâna ei atinse ceva de metal și o durere usturătoare îi spintecă ultimele două degete.

– Oh!

Raphael ridică privirea, îngustându-și ochii cenușii.

– Ce e?

– M-am tăiat în ceva din fusta mea, răspunse ea.

Raphael se mută rapid în celălalt capăt al trăsurii.

– Să văd.

Ea ridică mâinile.

El căută cu atenție printre faldurile fustei voluminoase, apoi se opri. Iris îl simți smucind de ceva, apoi îl văzu ținând în mână un cuțit lung și subțire. Lumina din trăsură scânteie pe lama acestuia.

Iris încercă să priceapă ceea ce avea în fața ochilor.

– Ce...?

Raphael se întoarse spre ea, iar lumina îi sclipi în ochi la fel de tăios cum scânteiase de pe lamă.

– Cineva a încercat să te ucidă la bal. Când a fost cât pe ce să cazi pe scări. Ăla a fost un atac. Cumva, persoana respectivă a ratat, iar cuțitul ți-a rămas înfipt în crinolină. Clătină din cap. Dar căderea pe scări probabil te-ar fi ucis oricum.

– Doar că ai fost tu acolo. Se simțea mai calmă acum, deși era evident că brânciul pe care îl încasase nu fusese accidental. M-ai salvat, Raphael.

– Nu am fost acolo când cineva a încercat să te înjunghie, oricine ar fi fost acela. Ochii îi erau înghețați. Dacă lama cuțitului ar fi trecut prin fustă, ai fi moartă acum. Iar eu nu aș fi putut să mai fac nimic.

Iris își deschise mâna dreaptă. Ultimele două degete îi erau mânjite cu ceva ce aducea a lichid negru în lumina felinarului. Una era să știi că aveai un inamic care voia să te ucidă și cu totul altceva, ceva cu mult mai visceral – mult mai urgent – să vezi că moartea aproape își înfipsese ghearele în tine.

– Ce-i aia? mârâi Raphael.

Îi luă mâna și i-o trase mai aproape de lumină.

Acum sângele era în mod limpede roșu.

Raphael se zgâi la sângele de pe degetele ei preț de o clipă, apoi o luă pe sus cu totul și o așeză în poala lui, încolăcindu-și brațele puternice în jurul ei. Își scoase lavaliera și i-o legă în jurul mâinii.

Iris nici măcar nu se gândi să protesteze, mulțumindu-se să își sprijine capul pe pieptul lui.

– Nu am fost înjunghiată. Nu am căzut pe scări. Sunt în siguranță. Îi auzea bătăile inimii, lente și puternice, sub obrazul ei. Sunt în siguranță cu tine.

Brațele lui se strânseră mai tare în jurul ei, ca pentru a-i răspunde.

Și astfel își petrecură restul drumului până la Chartres House.

Chiar și după ce trăsura se opri, iar portiera se deschise dezvăluind chipul lui Ubertino, Raphael tot nu-i dădu drumul.

Își îndreptă privirea spre corsican.

– Au încercat să o ucidă pe soția mea.

Zâmbetul de pe chipul lui Ubertino dispăru instant. Ochii i se îngustară, iar brusc Iris și-l putu imagina ca pirat pe Coasta Berberă.

– Voi pune gărzi. Pe viața mea, așa ceva nu o să se mai întâmple, Excelență.

Raphael dădu din cap.

Apoi o așeză blând pe Iris pe bancheta trăsurii, coborî, așteptă să se ridice în picioare, după care o luă din nou pe sus în brațele sale.

Lui Iris îi veni să scoată un sunet deloc demn de o lady.

Raphael urcă treptele de la intrare.

Iris își drese vocea.

– Pot să umblu.

Ușa le fu deschisă de Murdock, care făcu ochii mari.

Raphael îl ignoră pe majordom.

– Ba nu poți.

Trecu rapid pe lângă doi lachei, traversă holul de la intrare și urcă scara principală, totul fără a gâfâi măcar.

Iris se agăță de vesta lui cu mâna nebandajată, simțind mușchii contractându-se și relaxându-se sub degetele ei. Chipul îi era împietrit.

Ajunseră în cele din urmă la camera ducală, iar Raphael deschise ușa cu umărul. Traversă încăperea și o puse pe Iris pe pat, apoi urcă lângă ea, așa încălțat cum era, și o trase la pieptul lui.

Încăperea nu era luminată decât de un foc care ardea mocnit.

În liniștea care plutea în jur, Iris îi auzi răsuflarea, uniformă și calmă.

– Nu sunt, spuse el, atât de brusc încât ea tresări.

Iris se linse pe buze.

– Ce anume nu ești?

– Nu sunt un monstru care abuzează de băieței. Nici de fetițe. Îți jur pe mormântul mamei mele, pe sufletul meu, pe tot ce mi-e sfânt în viața asta și în cea de după că niciodată, *absolut* niciodată nu am atins vreun copil în felul acesta, nici nu l-am privit sau să nutresc astfel de gânduri. Am...

– Raphael. Se zbătu să se întoarcă spre el, căci el refuză să slăbească strânsoarea brațelor lui în jurul ei. *Raphael*, te rog ascultă-mă!

El se opri, răsuflarea devenindu-i neregulată acum.

Iris îi testă strânsoarea și descoperi că putea să se ridice în capul oaselor și să se întoarcă să îl privească.

Raphael era întins pe pat, cu privirea ațintită asupra baldachinului, cu ochii acoperiți de o glazură de gheață și complet goi.

Trebuia să îl smulgă din acea stare.

– *Știu*, îi spuse Iris, și îi prinse fața în palme. Știu că nu ai face niciodată lucrurile pe care le șopteau ei. Știu că sunt toate minciuni. Te cred, scumpul meu. Cred *în* tine.

Raphael închise ochii.

Iar când îi deschise din nou, gheața se topise. O privea acum cu lacrimi în ochii de cristal.

– Iris, Iris a mea, șopti el, și îi trase buzele spre ale lui.

O sărută ca un bărbat pe moarte. Ca un bărbat care își dădea ultima suflare.

Ca și cum ar fi îndrăgit-o.

Iar ceva din Iris se deschise ca o floare și îi crescu în piept și păru să o inunde cu atâta violență încât avea să explodeze. Nu era sigură dacă putea ține în frâu acest sentiment, această emoție pe care i-o stârnea el.

Soțul ei.

Ținea la omul acesta – ținea chiar mult. Poate chiar făcea *mai mult* decât doar să țină la el.

Gândul ar fi trebuit să o înspăimânte, însă tot ce simțea era fericire.

Fericire.

– *Iris*.

Avea un ton disperat. Sfâșiat. Iar ea își dădu seama că mâinile care o țineau tremurau.

Raphael se ridică brusc și o întoarse, întinzând-o pe pat. Îi împinse în sus fustele, găsi panglicile care îi țineau legată crinolina și, smulgându-i-o, o aruncă pe podea.

Apoi se urcă din nou peste ea, coborând cu gura pe gâtul ei, mușcând-o de claviculă.

Ea își petrecu degetele prin părul lui, coborându-le pe ceafă, prinzându-l, încercând să se țină de el, în timp ce el continuă să se miște peste ea atât de concentrat.

Își păstrase întotdeauna controlul când făcuse dragoste cu ea. Acum părea mânat de un fel de impuls nestăpânit.

O dorință animalică.

Gândul o făcu să se cutremure de excitare. O făcu să își încleștеze mâinile pe umerii lui.

Îi simți mâna pe picior deasupra jartierei, pe pielea dezgolită, nerăbdătoare și fierbinte. Era complet îmbrăcată încă, și el la fel, dar nu părea dispus să își lase răgaz pentru dezbrăcat. Degetele lui acoperiră posesiv cârlionții din locul unde se întâlneau coapsele ei și înălță capul.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, spuse el cu o privire implacabilă.

Iris trase adânc aer în piept și simți o fierbințeală lichidă strângându-se undeva la baza abdomenului ei, chiar în timp ce făcu ceea ce-i ceruse.

Se simțea vrăjită de el, vrăjită de propria ei sexualitate. Raphael scotea la iveală ceva din ea despre a cărui existență nici măcar nu știuse înainte de a se căsători cu el.

Ceva instinctiv, primitiv. Existase dintotdeauna în ea această nevoie aprigă de *a simți*? Sau era ceva ce se născuse din atingerile lui?

Sau din atingerile ei pe trupul lui?

Știa că ar fi trebuit să privească cu prudență această parte din ea. Tinerele nobile erau adesea învățate să ignore orice impulsuri animalice. Să fie politicoase. Formale. Reci.

Însă flăcările dorinței ei, întâlnindu-se și arzând cu atât mai intens în contact cu nevoia lui, erau îmbătătoare.

Senzația era *minunată*.

Mult prea plăcută pentru a o ignora. Mult prea plăcută pentru a renunța la ea.

Iar când degetele lui începură să deseneze în carnea umedă a vulvei ei, în profunzimile plăcerii ei, țipă, cu privirea încă înlănțuită cu a lui.

El zâmbi, strâmb și sinistru din cauza cicatricii, dar totuși un zâmbet. Unul care nu era tocmai amabil sau demn de un gentleman.

Dar un zâmbet care îi era rezervat în întregime ei.

Doar ei.

Nici un bărbat – *nimeni* – nu o mai privise astfel până atunci.

Se arcui sub el, ridicându-și șoldurile spre el, încercând să simtă mai mult din acea mână, mai mult din acea privire. El coborî capul și îi acoperi gura, împingându-și limba între buzele ei în timp ce își strecură un deget în moliciunea ei.

Ea tremură sub el, gemând când el o sărută atât de adânc, încât avu impresia că era gata să își piardă mințile.

Iar el începu acum să îi frece clitorisul cu degetul mare, rapid și apăsat, și se smulse din sărut pentru a-i murmura cu o voce sumbră ca focul iadului.

– Umezește-mi mâna! Arată-mi dorința ta! Arată-mi tot ce ești! Lasă-mă să-ți privesc scoica dulce, umflată și trandafirie pentru mine. Vreau să te fac să plângi. Vreau toată plăcerea ta, Iris, toată durerea ta, tot ceea ce ești. Tu ești lumina în bezna nopții mele. Dă-ți drumul pentru mine!

Iar ea își simți trupul arcuindu-se sub forța fericirii pure și desăvârșite a revelației ei, a înțelegerii zdrobitoare a ceea ce îi spuneau cuvintele lui și mâinile lui, și gura lui. Gâfâia, tremura, desprinsă din realitate și nevăzând nimic din ea. Centrul ființei îi pulsa de plăcere.

Zăcând moale pe spate, îl auzi blestemând ca un om disperat, apoi îi simți greutatea peste ea.

Deschise ochii și văzu că fața îi era împietrită, iar privirea ațintită asupra ei.

– Raphael, gemu ea, implorând. Dorind. *Te rog!*

– Nu pot, spuse el. Dumnezeule, *nu pot.*

Iris îi simți șoldurile lipindu-se de ale ei și își dădu seama că șlițul pantalonilor îi era deschis. Îi simți mădularul, tare și fierbinte, apăsându-se pe interiorul coapsei ei, iar inima îi tresări sălbatic.

Oricât ar fi negat-o, era atât de aproape, iar Iris știa că o dorea. O văzu în expresia înnebunită a ochilor lui din care dispăruse orice urmă de răceală. În zvâcnirea necontrolată a șoldurilor lui.

O dorea.

– Te rog, șopti ea, ridicându-și șoldurile spre el în semn de invitație. Atât de aproape. Era atât de aproape. *Te rog*, iubirea mea!

El închise ochii ca sfâșiat de durere. Ca și cum o sabie uriașă i-ar fi fost înfiptă în piept, străpungându-i inima, plămânii și ficatul. Șoldurile lui se așezară mai ferm peste ale ei și îl simți apăsându-se între pliurile ei de carne.

O, Doamne, cât își dorea să îl primească în ea.

Își apăsă palma pe o parte a feței lui.

Raphael întoarse capul și o sărută în palmă... și în aceeași clipă se împinse în ea.

Iris icni, simțindu-i carnea invadând-o atât de brusc pe a ei. Simțindu-i mădularul îngropat în sfârșit în ea. Savurând senzația de plin, de soliditate și de extaz.

El se împinse din nou în ea și se implântă pe deplin în teaca de carne, pătrunzând în ea cât de departe era posibil. Picioarele ei erau larg desfăcute pentru a face loc șoldurilor lui, iar el se apăsa profund și intim în ea.

Raphael se sprijini pe brațe și, rămânând astfel ridicat, își retrase mădularul aproape în întregime din ea, apoi și-l înfipse din nou înăuntru.

Iris deschise gura, gâfâind, susținând privirea ochilor lui cenușii precum cristalul. Șoldurile lui se mișcau ritmic acum, înfigându-se în ea într-un ritm brutal, umplând-o din nou și din nou.

În viața ei nu mai...

Nu mai fusese așa niciodată.

Atât de intens. Atât de intim. Atât de devastator.

Nările lui se dilatară, iar cutele formate de o parte și de cealaltă a gurii lui se adânciră. Își răsfrânse într-un mârâit buzele frumoase, schimonosite, iar Iris își spuse, pe jumătate gata să alunece

din nou peste buza prăpastiei, că arăta ca un demon făcând dragoste cu ea. Un demon luptându-se pentru viață sau lumină, sau poate mântuire.

Dar acum șoldurile lui se izbeau de ea într-un ritm aproape scăpat de sub control, împingându-l și pe el, și pe ea pe culmi tot mai înalte. Își plecă fruntea și o privi încruntat pe sub sprâncene, dezgolindu-și dinții.

Și brusc Iris înțelese ce avea de făcut.

– Dă-ți drumul pentru mine, soțul meu iubit, spuse ea. Dă-mi tot ceea ce ești. Dă-mi întunericul și lumina. Le accept pe amândouă. Vreau să-ți simt mădularul în mine. Te vreau *pe tine*.

Raphael scoase un strigăt, dându-și capul pe spate, iar Iris îi văzu tendoanele gâtului încordându-se în timp ce continuă să își împingă spasmodic șoldurile în ea. Privelișteа îi provocă un val cald și delicios de plăcere. Își încleștă mâinile pe fesele lui – încă acoperite de pantaloni – și se frecă de el, mintea ei explodând de plăcere.

El trase lacom aer în piept, răsuflând gâfâit, și își lăsă capul să cadă pe umărul ei, părul lui ca pana corbului ascunzându-i fața când deschise gura să o sărute pe gât. Ea încă tremura, străbătută din cap până în picioare de mici valuri de plăcere de după orgasm.

Se simțea minunat.

Raphael răsufla peste ea, zăcând pe jumătate peste trupul ei și pe jumătate lângă, iar ea își spuse că în scurt timp avea să-i devină prea greu, dar nu încă. Nu chiar acum. Voia să mai rămână astfel o vreme, învăluită în fierbințeala trupului lui.

Învăluită în afecțiunea lui.

Simți lacrimi izvorându-i din ochi. Făcuse dragoste cu ea – *în sfârșit*. Acum erau cu adevărat căsătoriți.

Acum deveniseră cu adevărat unul.

Bucuria îi inundă întreaga ființă. Era atât de fericită cu bărbatul acesta. Acesta era lucrul care lipsise din prima ei căsnicie – de fapt, din întreaga ei viață.

Sentimentul că era a cuiva.

Sentimentul de pace.

Îl iubea. Revelația se revărsă ca o lumină superbă în ea.

Îl iubea pe Raphael.

Mai repede decât și-ar fi dorit, îl simți foindu-se. Simți acel moment sublim de trist în care carnea lui se retrase dintr-a ei. Raphael se ridică din pat.

Iris se întoarse pe o parte să îl privească.

Stătea nemișcat, cu spatele spre ea.

Iris își împreună sprâncenele într-o expresie încruntată.

– Raphael, îl strigă încet și se simți roșind când auzi cât de senzuală îi era vocea. Vino înapoi în pat!

El se întoarse.

Chipul îi era alb ca varul, iar cicatricea se întindea ca un șarpe stacojiu pe pielea lui.

– Nu. Nu, am...

Se zgâi la ea ca și cum ar fi fost o catastrofă.

Ca și cum ar fi fost dezgustătoare.

Iris își simți sufletul ofilindu-se. *Murind.*

– Raphael?

El ieși cu pași mari din încăpere.

Capitolul 15

Acum El își recăpătă rapid forțele, obrajii îi deveniră trandafirii, ochii, scânteietori, iar râsul ei făcu să răsune micuța colibă. Se ridică din pat și putu să facă toate muncile pe care putuse să le facă înainte, ba chiar și altele în plus.

Iar atunci Ann le spuse tatălui ei și lui El că trebuia să se întoarcă la Regele de Piatră și să îi fie soție timp de un an și o zi...

din *Regele de Piatră*

Raphael se opri în camera vecină cu dormitorul ducal – o cameră de toaletă – și încercă să își încheie nasturii de la șliț.

O...

Dumnezeule bun!

O penetrase pe Iris. Se *golise* în Iris.

Mâinile îi tremurau și răsufla chinuit. O voce distrată, de undeva din fundul minții, îi spuse că era asemenea unui urs pregătindu-se să atace.

Ce dracu' făcuse?

Îi simțea *mirosul* pe el – un parfum floral și aroma scoicii ei cărnoase, excitantă și îndrăgită acum.

Icni ca și cum ar fi fost izbit în stomac.

După ce se întâmplase *acel lucru*. După ce tatăl lui îl distrusese, separându-l pentru totdeauna de orice altă ființă vie și aruncându-l în bezna singurătății, fusese o creatură fără sex vreme foarte îndelungată.

Nu se atinsese singur decât atât cât fusese absolut necesar pentru a-și menține igiena.

Nu râvnise alte trupuri.

Nu se gândise deloc la nici un trup uman altfel decât cu cea mai deplină repulsie.

La drept vorbind, dacă ar fi fost și însuflețit de credința potrivită, ar fi fost o alegere perfectă pentru el să devină preot.

Dar apoi, în cel de-al șaisprezecelea an de viață, lucrurile începuseră să se schimbe treptat. Văzuse o fată, iar privirea îi zăbovise asupra sânilor ei. Începuse să nu mai ignore erecțiile care apăreau noaptea – și, din ce în ce mai frecvent, și ziua.

În următorii câțiva ani se dezvoltase fizic până ajunsese la constituția de adult.

Devenise un călăreț desăvârșit, încât nu mai avea nevoie nici de șa, nici de scări, fiind capabil să controleze animalul folosindu-se doar de coapse și călcâie.

Învățase să lupte și, o dată, când hoinărea singur printr-o parte pustie a insulei, pusese la pământ un bărbat care încercase să îl jefuiască.

Învățase italiană, corsicană, latină, greacă și franceză.

Devenise bărbat.

Iar la vârsta de douăzeci și unu de ani se culcase cu văduva care spăla rufele în casa lui. Mâinile ei erau aspre, dar era un suflet blând, cu zece ani mai mare decât el, și nicidecum o femeie de o moralitate îndoielnică. Se întâlnise cu ea de alte trei ori, apoi îi oferise în dar o căsuță și suficienți bani cât să-și cumpere un cuptor și să înceapă să vândă pâine.

De atunci avusese alte două femei.

Nici una nu îi fusese amantă.

Și nu o penetrase pe nici una din ele. Nu penetrase *nici o femeie*.

Până la Iris.

Dumnezeule! Ce făcuse? Își jurase că nu avea să aibă niciodată copii. Că nu avea să ducă mai departe seminția blestemată a tatălui său.

Își încălcase jurământul din cauza ei.

Ea îi distrusese toate scuturile de apărare.

– Raphael?

Înlemni când îi auzi vocea, apoi se întoarse.

Iris șovăia în prag. Se dezbrăcase și purta doar o cămașă de corp și un halat, iar părul îi cădea liber în jurul umerilor.

Radia.

Lumina ei îi izbea dureros ochii și îi închise pentru a nu-i mai vedea strălucirea.

– *Pleacă!*

– Nu.

Răspunsul ei simplu îl făcu să ridice privirea.

Buzele îi tremurau, dar stătea curajoasă și semeață în prag, refuzând să plece. Refuzând să îl abandoneze, așa distrus și frânt cum era.

– Raphael, spuse ea, ce e?

El o fixă cu privirea. Era cu adevărat posibil să nu înțeleagă?

– Am... am făcut o greșeală, spuse el, încercând să păstreze un ton calm.

Încercând să se stăpânească să nu strige. Nu era vina ei.

Vina – *slăbiciunea* – îi aparținea lui.

– Ce... Se linse pe buze. Ce vrei să spui?

Raphael clătină din cap.

– *Știi* ce vreau să-ți spun. Ți-am zis de nenumărate ori.

O auzi trăgând încet aer în piept.

– Nu îți doreai un copil. Da, mi-ai spus asta, dar ar fi chiar așa îngrozitor dacă...

– Da! Eforturile de a nu striga se dovediseră în zadar. Dumnezeule bun, *da*. Tatăl meu a fost *un monstru*. Nu pot risca să aduc pe lume un copil ca el. Nu înțelegi...

– Înțeleg că tu nu ești tatăl tău. Făcu un pas spre el. Dacă...

– De unde știi? Își înfipse mâinile în propriul păr. Avea impresia că ultimele rămășițe de rațiune i se scurgeau prin pori. Cum dracu' ai putea să știi? În venele mele curge sângele lui. În mintea mea sălășluiesc cuvintele și faptele lui. M-a crescut să fiu *al lui*. Nu vezi – nu pricepi în ruptul capului – că sunt un monstru la fel de hidos ca el?

– Nu!

Se năpusti spre el și își încolăci brațele în jurul gâtului lui, ținându-l când el încercă să se smulgă din strânsoare.

Nu o putea răni. Nici măcar acum.

– Nu, spuse ea din nou, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui. Raphael văzu furtuna din ochii ei, disperarea de pe chipul ei. Tu nu ești ca el, Raphael. Nu vei fi *niciodată* ca el.

– Nu-mi pot asuma riscul, spuse el, coborând vocea. E prea mult. Nu pot.

Brațele ei se desprinseră de pe el și făcu un pas în spate, înghițind un nod.

– Și dacă e prea târziu?

El clătină din cap, răsucindu-se pe călcâie.

– Nu știu.

O privi, atât de frumoasă cu părul ei auriu revărsându-se în jurul ei. Cu lumina care îi radia intens din suflet.

Nu o meritase niciodată. Fusese o nebunie din partea lui să își spună că da.

Trase adânc aer în piept și rosti cuvintele care retezară orice s-ar fi putut naște între ei.

– Știu doar că asta nu are voie să se mai întâmple vreodată.

Buzele ei se întredeschiseră și nu făcu decât să se zgâiască la el preț de o clipă. Raphael nutri pentru scurtă vreme speranța bizară că Iris avea să insiste. Că avea să-l convingă cumva că nu avea dreptate.

Dar, în cele din urmă, ea îl abandonă pur și simplu acolo.

Singur, înfrigurat și învăluit într-o beznă deplină.

Pe care nu o mai putea suporta. Trăise prea mult în lumina ei.

Raphael ieși furtunos din camera de toaletă și ajunse în hol. Trecu pe lângă Ubertino, care stătea de pază în fața dormitorului ducal, făcându-l să tresară, și merse mai departe.

– Excelență! strigă corsicanul din urma lui.

Raphael ignoră strigătul și coborî scările în fugă.

Valente și Ivo păzeau ușa de la intrare. Raphael ridică o mână, impunând tăcere, când Valente se ridică de pe scaun și deschise gura să spună ceva.

Ambii servitori se dădură la o parte când ieși pe ușă.

Raphael păși în întunericul nopții.

Lăsând în urma lui tot ceea ce era lumină.

În aceeași seară Dionysus stătea așezat în fața unui foc vesel, savurând un brandy deosebit de bun. Ridică paharul și privi scânteierea ca de chihlimbar a focului din spatele acestuia.

– Dyemore începe să se apropie, spuse cârtița de pe un scaun din apropiere. Iar tentativa de a o ucide pe ducesa lui nu va face decât să îl atâțe și mai tare.

Dionysus îl ignoră. În afară de faptul că îi furniza un brandy deosebit de fin, cârtița nu îi servea la mare lucru.

Un detaliu pe care, aparent, cârtița îl uitase.

– Vei trimite un alt asasin? întrebă cârtița. Era limpede că se temea să nu fie el următorul asasin ales. Adică, firește că Dyemore trebuie ucis, dar nu știu dacă nu ar fi mai bine să îl forțăm pur și simplu să se întoarcă în Corsica.

Dionysus ridică din sprâncene și se întoarse lent spre cârtiță.

– Ai discutat cu fratele meu.

– *Nu*. Ochii cârtiței se căscară într-o expresie ce aducea a teamă. Nu, n-aș face așa ceva, stăpâne. Îți sunt loial. *Doar* ție.

– Așa să fie, oare? întrebă Dionysus sincer interesat.

– Da! Cârtița începuse să asude. Poate din cauză că se afla aproape de foc, dar mai probabil din cauză că se afla aproape de Dionysus. Doar... doar că sunt de părere că, acum, că ai răspândit zvonurile astea despre Dyemore, e mai puțin probabil să rămână în Anglia. În fond, cine și-ar mai asocia numele cu al lui acum? Ai reușit admirabil să îl izolezi de toată lumea.

Dionysus dădu din cap. Era adevărat. Își îngustă ochii și îi îndreptă spre cârtiță, având chef de joacă.

– Da, Dyemore și-a pierdut orice eventuali aliați, dar asta nu-i de-ajuns. Trebuie să fie distrus. Sorbi din brandy, studiindu-l pe celălalt bărbat peste buza paharului. Arăta aproape bolnav de spaimă.

Doar unuia dintre cei mai loiali supuși ai mei îi pot încredința o astfel de misiune. Ai sugestii?

– Păi... Adică... Cârtița scoase o batistă din buzunarul jachetei și își tamponă fruntea. Eventual ursul?

Dionysus ridică din sprâncene.

– Sau poate chiar... bursucul?

– Doar nu te referi la fratele meu? întrebă Dionysus, curios doar să vadă ce avea să-i răspundă cârtița.

– Ai încredere în fratele tău? întrebă cârtița, ceea ce fu un gest de mare curaj din partea lui.

Dionysus zâmbi.

– Nu.

Cârtița se schimonosi, iar Dionysus găsi plăcere în a-l privi ajungând încetul cu încetul la concluzia inevitabilă.

– Pot s-o fac eu, spuse cârtița, ca și cum alegerea i-ar fi aparținut. Am să-l ucid pe Dyemore.

– Minunat.

Dionysus îi zâmbi și îl ascultă ticluind un plan.

Cârtița era un nemernic trădător, decise el. Sau poate pur și simplu laș. Sau chipul cârtiței căpătase o expresie de om năpăstuit de soartă.

Oricum ar fi stat lucrurile, Dionysus nu îl mai avea la suflet. Cârtița nu îi era nici prieten, nici frate, nici favorit.

Avea să fie nevoit să se descotorosească de el.

Și de Dyemore avea să fie nevoit să se descotorosească. Să-l izgonească în cele mai adânci prăpăstii ale iadului. Să-l spulbere de pe pământ. Dar, mai întâi, trebuia să i-o răpească pe cea care era viața și izbăvirea lui.

Căci dacă lui Dionysus nu i se oferise șansa la izbăvire, atunci nici lui Dyemore nu ar fi trebuit să i se ofere.

Așa era corect.

Soarele răsărise de mult pe când făcu Raphael ochi în dimineața următoare. Se schimonosi în fața soarelui ce se revărsa în încăpere – se culcase într-una dintre camerele de oaspeți ale casei, evitând atât dormitorul ducelui cât și pe cel al ducesei.

Nu era sigur că avea să-i mai poată rezista vreodată lui Iris.

Se ridică încet, menajându-și capul care îl durea. Luase la rând mai multe taverne noaptea trecută și, chiar dacă nu fusese pe deplin beat când se întorsese acasă, spre dimineață, nu fusese nici pe deplin treaz.

Timp de o clipă Raphael rămase așezat pe marginea patului, sprijinindu-și capul în mâini. Iris avusese o expresie atât de profund rănită. Ca și cum ar fi înjunghiat-o în inimă, iar sângele abia atunci începuse să curgă din rană.

Dacă acea expresie i-ar fi fost provocată de oricine altcineva, Raphael l-ar fi ucis. Însă el fusese cel care o rănise pe Iris așa oribil.

În mâna lui se aflase pumnalul.

Simplul gând îi făcu stomacul să se zbată îngrețoșat.

Dumnezeule, ce avea să facă? Nu puteau să mai trăiască împreună, nu acum când se dovedise atât de limpede că nu era capabil să-i reziste. Dar dacă rămăsese grea?

Oftă, ridicându-se ca un moșneag, și coborî privirea spre hainele de la picioarele lui. Aplecându-se, își luă de jos jacheta, iar din buzunar îi căzu o bucățică de hârtie.

Înlemni.

Nu ținea minte să-și fi băgat nimic în buzunar cu o zi înainte.

Raphael luă hârtia și o despătură. Conținea câteva cuvinte mâzgălite în grabă.

Nu e ceea ce pare.

Raphael își îngustă ochii. *Cine* anume nu era ceea ce părea a fi? Dionysus? Când îi fusese băgat biletelul în buzunar și de către cine?

Începu să se spele și să se îmbrace, reflectând la aceste întrebări.

Taverna în care se dusese să bea noaptea trecută fusese aproape pustie. Servitoarea care îi adusese băuturile la masă ar fi putut să îi strecoare hârtiuța în buzunar dacă ar fi fost deosebit de îndemânatică, dar era prea puțin probabil. Și nu se întâlnise cu nimeni nici pe drum spre tavernă, nici înapoi.

Așa că rămânea doar balul.

Problema era că la balul din seara precedentă ar fi putut aproape oricine să îi strecoare biletelul în buzunar. Fusese o asemenea îmbulzeală de trupuri, iar el traversase mulțimea în repetate rânduri, întâlnind nenumărați oameni.

Printre care și Andrew, Royce și Leland.

Se întâlnise atât cu Andrew, cât și cu Royce în mulțime, dar amândoi se aflaseră în fața lui la momentul respectiv. Firește, mai exista vaga posibilitate și să fi trecut pe lângă ei, sau pe lângă Leland, undeva în marea de invitați, fără să-și fi dat seama. Dacă o făcuse, oricare dintre acei bărbați ar fi putut să îi bage biletul în buzunar cu ocazia respectivă.

Pe de altă parte, când Raphael intrase în micuța cameră de lucru pentru a discuta cu ei, atât Andrew, cât și Royce rămăseseră în spatele lui. Nu credea că cineva ar fi putut să îi strecoare o hârtie în buzunar fără ca el să-l observe, dar era limpede că cineva o făcuse, *totuși*, la un moment dat...

Și, în sfârșit, Leland se ciocnise de el când ieșise din încăpere pentru a-i cere în șoaptă să îi facă o vizită la reședința lui, în acea zi. Ar fi putut să îi strecoare biletul la momentul respectiv.

Presupunând, firește, că biletul nu îi fusese băgat în buzunar de către o cu totul altă persoană dintre cei aflați la bal.

Raphael răsuflă zgomotos, exprimându-și frustrarea.

În orice caz, biletul nu îl ajuta câtuși de puțin. Nu pomenea nici un nume. Și oricine ar fi fost cel care îl mâzgălise, o făcuse în grabă și cu teamă – iar E-urile erau secționate de o linie piezișă.

Raphael cântări acest detaliu cât timp se încălță.

Dacă biletul fusese scris în camera de lucru, poate că era un avertisment în privința unuia dintre ceilalți doi bărbați. Nu era atât de inocent pe cât părea.

Sau biletul ar fi putut fi scris chiar de către Dionysus, sau de cineva acționând la porunca lui, pur și simplu pentru a-l băga în ceață.

Gura lui Raphael se schimonosi într-o expresie acră la acest gând. Dacă aceasta fusese intenția, bilețelul își făcuse treaba admirabil de bine.

Chiar lăsând biletul deoparte, era hotărât să accepte invitația lui Hector Leland de a discuta. Leland era mereu prezent peste tot, mereu pândea din umbră, dar nu vorbea niciodată fără a-i avea pe Andrew și Royce prin preajmă. De capul lui, poate că Leland avea să se arate mai deschis – în privința lui Dockery și a lui Dionysus.

Avea să meargă la reședința lui Leland... dar nu fără corsicanii lui.

Odată luată această decizie, Raphael își termină toaleta și coborî scările. Nu se întâlni nici cu Iris, nici cu Zia Lina, însă nu fu surprins. Probabil luau micul dejun împreună.

Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, ar fi trecut pe la ele să le ureze bună dimineața.

Însă își dovedise deja incapacitatea de a-i rezista lui Iris.

Era mai bine să păstreze distanța.

Așa că Raphael porunci să i se pregătească trei cai și să îi fie aduși în fața casei, apoi își chemă doi dintre oamenii de încredere.

Cincisprezece minute mai târziu era în șa și se îndrepta spre reședința din oraș a lui Leland.

Vremea din Londra era umedă și mohorâtă, potrivindu-se cu starea lui sufletească în timp ce o străbătu călare, urmat îndeaproape de Valente și Bardo, și ei tot în șa. Străzile erau aglomerate și înaintau încet.

Pe când ajunseră la reședința lui Leland – înfiptă într-un colț înghesuit al unei străzi mai vechi –, Raphael avu brusc impresia că își ratase șansa de a-l mai lua la întrebări pe individ.

Pe treapta de la intrare se afla o femeie în vârstă, discutând cu un bărbat care, judecând după peruca rotunjită și servieta neagră din mâinile lui, era probabil doctor. Lângă ei stătea o servitoare care plângea în hohote și care părea să nu aibă nici douăzeci de ani, și un majordom în vârstă, alb la față și tremurând.

Raphael descălecă.

– Așteptați aici, le murmură servitorilor săi și îi dădu lui Valente hățurile calului său.

Se apropie de grupul strâns pe trepte.

– Și tu cine mai ești? întrebă doctorul, studiindu-l peste ochelarii minusculi cocoțați în vârful unui nas ascuțit.

– Sunt ducele de Dyemore, răspunse Raphael cu răceală, și prieten cu Hector Leland.

– Atunci mă tem că trebuie să vă dau o veste foarte proastă, spuse doctorul. Domnul Leland a suferit un accident în timp ce își curăța pistolul de duel, azi-dimineață.

– Nenorocitul, spuse doamna în vârstă. Purta o uriașă bonetă de dantelă legată sub bărbie. Gura îi era o dungă dezagreabilă, fără buze, iar ochii i se îngustaseră în două despicături neplăcute. Și biata mea nepoată, Sylvia, cu doi copilași și un al treilea pe drum. Ce faptă

haină! Eu i-am spus să nu se căsătorească cu Hector Leland. „E un ticălos cum scrie la carte", i-am spus eu, iar acum uite cu ce s-a ales. E o rușine, pe cuvânt dacă nu.

Două case mai jos se deschise o ușă, iar o servitoare ieși în prag și se holbă fățiș la întreaga scenă.

– Aș dori să îl văd, spuse Raphael.

– E mort, spuse doctorul sec.

– Chiar și așa, insist.

– N-o să vă pară bine că mi-ați cerut asta. Rănile provocate de gloanțe sunt teribil de dezgustătoare.

Lângă ei servitoarea scoase un țipăt, iar femeia mai în vârstă plescăi dezaprobator și, cu un gest destul de brutal, o conduse înăuntru, urmată de majordom.

Doctorul îi privi, apoi se întoarse să îl studieze pe Raphael cu o expresie bănuitoare.

Indiferent ce văzu pe chipul lui Raphael păru să aibă darul de a-l convinge. Doctorul ridică din umeri.

– Prea bine. Răspunderea vă aparține. Îl conduse înăuntru. Veți vedea cât de curând de ce nu am îndoieli în privința cauzei morții.

Camera de lucru a lui Leland se afla la etajul întâi, chiar în spatele casei, cu fereastra spre o grădină modestă.

– Fata în casă l-a găsit acolo – doctorul arătă spre o masă de scris pe care se aflau hârtii stropite cu sânge – iar eu am mutat cadavrul aici după ce am fost chemat.

„Aici" însemna o masă, probabil adusă dintr-o altă cameră. Leland era întins pe aceasta, îmbrăcat în cămașă de noapte și ciorapi, cu jumătate din capul ras spulberat de glonț.

– E mort, repetă doctorul. V-am spus.

– Hm. Dyemore studie cadavrul. Ești sigur că și-a făcut-o cu mâna lui?

Sprâncenele cenușii și stufoase ale doctorului se ridicară până în mijlocul frunții.

– Era prăbușit pe masa de scris, cu pistolul în mână, împușcat într-o parte a capului. Toate ușile casei erau încuiate și nu s-a auzit nici un țipăt în noapte. La drept vorbind nu a știut nimeni absolut nimic până la primele ore ale dimineții, când servitoarea a venit să curețe șemineul.

O scrisoare aflată pe masa de scris îi atrase atenția lui Raphael. Conținutul nu era interesant – părea a-i fi adresată socrului lui Leland, implorând un nou ajutor financiar – însă scrisul de mână, da.

Toate E-urile din scrisoare erau secționate de o linie piezișă.

Lângă el doctorul își continua monologul.

– Doar nu vă închipuiți că nobila lui *soție* ar fi putut să facă așa ceva, nu? Ar fi de necrezut. Singurul motiv pentru care am ales să spunem că a fost un „accident" a fost pentru a cruța sensibilitățile ei. Ar trebui să știți asta, domnule.

Raphael aruncă o privire spre fereastră și se duse să se uite afară.

Zidăria casei era decorată cu scobituri ornamentale regulate, începând de la circa doi metri deasupra solului. Un bărbat agil ar fi putut să se cațăre cu ușurință pe zid dacă ar fi avut o scară care să-l ajute la început.

Își îndreptă din nou atenția asupra încăperii și se duse lângă cadavru.

– Urâtă treabă, spuse doctorul, pe un ton aproape vesel. Va fi strașnic de greu de curățat mizeria de pe perete.

Arătă spre o pată lățită pe peretele aflat imediat în spatele mesei de scris.

– Hm, murmură Raphael, și se aplecă peste ceea ce mai rămăsese din Leland.

Observând că din mâneca dreaptă i se ivea o bucățică de hârtie.

O scoase.

– Ce-i aia?

Doctorul apăru lângă el, mijind ochii la hârtie.

Pe ea era desenat un delfin, schițat cu stângăcie, dar oricum ușor de recunoscut.

Doctorul pufni disprețuitor.

– Un pește. Ce i-o fi venit să deseneze așa ceva?

Raphael îl ignoră și întoarse hârtia pe cealaltă parte.

Iar inima i se opri în piept.

Pe cealaltă parte era desenat un iris. Raphael îl auzi pe doctor bombănind despre flori și pești și alte absurdități, însă nu ascultă nimic din vorbele lui. Peste floarea de iris era trasat un X întunecat, desenat cu atâta venin încât creionul zgâriase hârtia. Lângă irisul tăiat astfel se afla un ciorchine de struguri.

Dionysus era zeul vinului, al strugurilor și al desfrâului.

Nu Leland făcuse acel desen. Dionysus fusese autorul – iar mesajul era clar. Iris era în primejdie. Dionysus îi amenințase *soția*.

Se simți ca și cum ar fi fost izbit în cap. Urechile începură să îi țiuie și văzu roșu în fața ochilor. Cum – *cum* – își permisese să se lase atât de vrăjit de Iris încât să-și neglijeze misiunea de a-i vâna și nimici pe Lorzii Haosului și pe Dionysus? Nu lipsise mult ca Iris să fie ucisă, cu o seară în urmă, de unul dintre ei, iar el ce făcuse?

O dusese acasă și uitase de sine, îngropându-se în trupul ei.

Iris îi distrăgea atenția. Era ca o sirenă, cântând doar pentru el. Era lipsit de apărare în fața ei și, atât timp cât o lăsa să-și cânte ispita atât de aproape de el, atenția avea să îi fie în permanență distrasă. Data viitoare când cădea din nou sub vraja ei, data viitoare când întorcea spatele misiunii sale, poate că asasinul trimis de Dionysus nu avea să se dovedească la fel de incompetent.

Iris ar fi putut să moară.

Trebuia să se întoarcă la ea.

Raphael își îndreptă atenția asupra doctorului.

– Mulțumesc.

Doctorul încă mai comenta în urma lui despre aristocrați țicniți când Raphael se întoarse să plece, însă nu își irosi timpul răspunzându-i.

Dionysus îl omorâse deja pe Leland.

Următoarea lui țintă avea să fie Iris.

Raphael trebuia s-o trimită pe Iris din Londra – ca să o țină la adăpost și ca să nu-și piardă el mințile.

Capitolul 16

– Nu pleca, îi spuse pietrarul lui Ann. Regele de Piatră e un spirit malefic. Odată ce vei ajunge în mâinile lui, n-o să-ți mai dea drumul niciodată.

– Mie mi-a părut un simplu om, răspunse Ann.

– O, rămâi! strigă El. Cum poate fi corect să mă salvezi pe mine, ca apoi să trebuiască să-ți jertfești propria viață?

– E doar un an și o zi, răspunse Ann. În plus, i-am făgăduit.

Și porni la drum prin pustiu, purtând în spinare un sac mic cu haine și strângând în pumn pietricica roz a mamei sale...

din *Regele de Piatră*

Chartres House avea o grădină minunată chiar și atunci când nu era înflorită încă.

Iris stătea pe aleea pietruită, însoțită de Donna Pieri. Dimineața se apropia de sfârșit, iar pe Raphael nu îl mai văzuse de când se certaseră, cu o seară în urmă. Nu îi pomenise lui Donna Pieri despre ceartă, însă avea impresia, judecând după expresia plină de compătimire cu care o studia femeia mai în vârstă, că Donna Pieri bănuia că se întâmplase ceva rău între ei.

Iris oftă și coborî privirea spre Tansy. Cățelușul era așezat în mijlocul aleii și plângea amarnic, refuzând să mai facă un singur pas.

Donna Pieri își înclină capul într-o parte ca și cum ar fi examinat o insectă pe care nu o mai văzuse niciodată.

– Și zici că Raphael personal ți-a dăruit acest câine?

Femeia mai în vârstă fu nevoită să vorbească destul de tare, deoarece scâncetele lui Tansy crescuseră în volum.

Iris clătină din cap și cedă insistențelor câinelui, aplecându-se și luându-l în brațe.

Tansy începu să se foiască frenetic, lingând-o pe Iris pe față în semn de recunoștință, ca și cum tocmai ar fi salvat-o din mijlocul unor valuri ce îi amenințau viața.

– Da, așa cred, răspunse Iris, și își reluară plimbarea. Coborî o privire încruntată spre Tansy, care se liniștise, cuibărită în brațele mele, iar acum savura priveliștea. Nu mi-a spus-o concret, dar mi-a oferit-o pe Tansy într-un coșuleț.

– Uluitor, murmură Donna Pieri.

Tansy căscă, scuturându-și capul mic de efort.

Donna Pieri zâmbi, ochii încrețindu-i-se în spatele ochelarilor de aur.

– E un cățeluș foarte drăgălaș.

– Da, chiar e, spuse Iris și mângâie capul mătăsos al animalului.

Tansy o linse pe mână. Dintr-un motiv de neînțeles, afecțiunea cățelușului îi făcu buzele să tremure a plâns. Nu era sigură dacă, după ceea ce se întâmplase noaptea trecută, avea să poată repara ceea

ce exista între ea și Raphael. Dacă el avea să o accepte vreodată – să accepte *căsnicia* lor – și să le permită să trăiască împreună așa cum ar fi trebuit.

Ca soț și soție.

Chipul lui, noaptea trecută, fusese atât de îngrozit. Atât de furios și rece. Și fusese o lovitură crudă pentru ea, exact când crezuse că trecuseră peste probleme, exact când crezuse că, în sfârșit, deveniseră *unul*, să vadă totul zdrobit din cauza temerilor lui.

Dacă Raphael rămânea pururi neînduplecat, avea să poată trăi astfel?

Nu era sigură. Clipi, privindu-și inelul cu rubin în timp ce o ținea pe Tansy. Cumva vederea acelui inel făcu ochii să i se încețoșeze de lacrimi.

Auzi ușa casei trântindu-se.

Ambele femei se răsuciră pe călcâie.

Și îl văzură pe Raphael înaintând cu pași mari pe aleea pietruită.

– Veniți înăuntru!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Iris prudentă.

– *Înăuntru!*

Tresări auzindu-i tonul și nu mai zăbovi, pornind în grabă pe aleea pietruită, alături de Donna Pieri. Raphael era încordat, cu fața împietrită, iar Iris nu reuși să îi susțină privirea.

Nu găsea nimic în comun între bărbatul acesta și cel care, noaptea trecută, făcuse dragoste cu ea cu atâta duioșie.

Raphael le conduse înăuntru, iar de acolo într-un mic salon din partea din spate a casei, făcându-le semn și lui Iris și mătușii să ia loc într-un colț îndepărtat – la mare distanță de ferestre.

Raphael așteptă până se așezară, apoi spuse:

– Vă trimit pe amândouă de aici.

– Poftim? Iris se ridică și făcu un pas spre el. *Nu poate să facă asta.* Ce vrei să spui?

El o fixă cu o privire rece, fără urmă de emoție pe chip. Cumva încerca să o pedepsească?

– Hector Leland e mort. A fost împușcat azi-dimineață, se presupune că a fost o sinucidere, dar eu cred că a fost mâna lui Dionysus.

– O, Dumnezeule bun, șopti Iris îngrozită.

Tansy era în continuare în brațele ei, dormind acum, și dezmierdă urechile moi ale cățelușului. Pe domnul Leland îl *întâlnise*

personal. Fusese membru al Lorzilor Haosului, ce-i drept, dar fusese totuși un om.

– Și cum ne afectează asta pe noi? întrebă Donna Pieri.

Raphael o privi.

– Am primit amenințări vizându-te pe tine și pe soția mea, atât aseară, cât și azi-dimineață. Ar fi trebuit să vă trimit de aici de la bun început, dar m-am lăsat... distras. Nu mai putem amâna nici o clipă.

Iris inspiră șuierat când îl auzi acuzând-o că îi distrăsese atenția. Așa o vedea el cu adevărat – pe ea, *pe ei?* Ca un obstacol care stătea în calea altor lucruri mai importante din viața lui?

Donna Pieri dădu din cap.

– Atunci mă duc să-mi fac bagajele.

Iris o privi plecând, apoi se întoarse spre Raphael.

– Nu plec de lângă tine.

Ochii lui erau atât de reci, încât Iris își spuse că, dacă îi văzuse vreodată dezghețându-se, probabil fusese doar în imaginația ei.

– Ba vei pleca. Și tu, și Zia Lina. Încerc să vă pun la adăpost.

– E chiar atât de mare primejdia? întrebă ea.

– Capul lui Leland a fost spulberat de glonț, spuse Raphael fără cea mai mică tresărire de emoție. Da, primejdia e mare.

Iris inspiră zgomotos la auzul acelor cuvinte fără perdea și brusc mintea o duse înapoi la acea orgie sumbră, printre torțele care pâlpâiau în jurul ei în timp ce aștepta să moară.

Chiar nu voia să moară.

Iris clătină din cap și își privi soțul.

Ochii i se îngustaseră, iar din cauza cicatricii arăta ca întruchiparea diavolului. Cum ar fi putut să-și dorească să fie cu acel diavol?

Doar că nu era așa ceva. Nu era câtuși de puțin așa ceva.

– Nimic nu mă va împiedica să am grijă să fii la adăpost, spuse el. Nici măcar tu.

– Dar cum poți să mă pui la adăpost dacă sunt departe de tine? întrebă ea și se enervă când simți lacrimile înțepându-i ochii. Nu se putea pierde cu firea acum. Trebuia să rămână la fel de rece ca el pentru a putea să *se lupte* cu el.

Raphael închise ochii ca și cum vederea lui Iris i-ar fi provocat durere.

– Dionysus mă vrea *pe mine*. Va rămâne la Londra câtă vreme sunt aici. Prin urmare tu și Zia Lina trebuie să plecați.

Iris își simți buzele tremurând.

– Dacă Dionysus a fost în stare să trimită un asasin care să te ucidă pe drum, ce l-ar împiedica să o facă din nou? Lasă-mă să rămân!

– Nu. Clătină din cap. Iris ascultase măcar ce îi spusese? Am să-mi trimit corsicanii să vă însoțească pe tine și pe Zia Lina. Veți fi păzite cu strășnicie.

Iris era disperată. Noaptea trecută simțise o schimbare în căsnicia lor. Se crease o apropiere *reală* între ei înainte ca Raphael să se ridice din pat. Nu fusese doar în imaginația ei.

Tot ce-i trebuia era timp pentru a-l face și pe el să vadă fericirea pe care ea o vedea posibilă în căsnicia lor.

Dar dacă el o alunga acum, îi era teamă că toate progresele pe care le făcuseră până în momentul acela aveau să fie spulberate.

– Raphael, spuse ea încet, pornind spre el. Te rog! Te rog nu mă alunga!

Însă el îi întoarse spatele ca și cum nu ar fi putut suporta să-l atingă. Ca și cum nu ar fi putut nici măcar să o *privească*.

– Nu mă implora. Nu pot să îndur să te-aud. Nu pot să te îndur *pe tine*. Îmi dărâmi toate zidurile, îmi răpești motivele și țelul. Iris, trebuie să pleci. Nu pot să fac ceea ce trebuie să fac cât timp ești tu aici. Întinse mâna într-o parte, cu degetele răsfirate ca pentru a o împinge de lângă el. Sunt hotărât. Nu ne permitem să pierdem timpul astfel.

Iris îl ocoli – ocoli nenorocita de mână întinsă – și îl forță să o privească în față.

Avea lacrimi pe obraji acum, era adevărat. Se simțea umilită. Devastată. Dar trebuia cel puțin *să încerce*.

Și ce mai conta orgoliul ei acum?

Îl privi pe Raphael, soțul ei. Îi studie ochii bizari, ca de cristal, părul negru ca pana corbului și cicatricea pe care el singur și-o crestase pe chip. Mânat de teamă, dar într-un gest de curaj. Îl privi pe de-a întregul și știu.

– Te iubesc.

El închise ochii, ținând-o la distanță.

– Am făcut o greșeală noaptea trecută.

– Nu spune asta. Se simțea ca și cum ar fi fost izbită în piept. Nu reușea să inspire. *Te rog* nu spune asta.

El deschise ochii, de un cenușiu limpede și complet lipsiți de emoție. Privirea lui era cea a unui mort.

– Dar a fost o greșeală. Greșeala *mea*. Ce-i făcut e bun făcut. Cu puțin noroc, nu vor exista consecințe, dar aș fi un mare neghiob dacă aș continua să cochetez cu dezastrul.

Iris întinse mâna, *implorând*.

– Raphael...

– Nu.

Izbucni în lacrimi mânioase, fără a-i mai păsa că își uda toată fața.

– Eu nu sunt un dezastru. *Copilul nostru* nu ar fi un dezastru. Dimpotrivă, dacă voi fi atât de norocoasă încât să descopăr că am rămas grea, mă voi bucura. Va fi o binecuvântare. Mă auzi, Raphael? O *binecuvântare*.

El tresări la aceste cuvinte.

– Nu și pentru mine. Niciodată pentru mine.

Era ca și cum ar fi lovit-o. Se simțea ca rănită. Ca și cum și-ar fi văzut sângele picurând pe podea.

Ridică bărbia.

– Dacă mă alungi de lângă tine acum, nu te voi ierta niciodată.

El își înclină capul.

– Așa să fie.

Iris se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere fără a mai rosti un singur cuvânt, lipindu-și-o pe Tansy de față.

O jumătate de oră mai târziu coborî scările de la intrare, îndreptându-se spre o trăsură condusă de Ubertino. Alți cinci corsicani erau instalați pe trăsură, fie în spate, fie lângă Ubertino, pe capră. Toți erau înarmați.

Raphael nu se vedea pe nicăieri.

Bardo o ajută să urce, apoi trânti portiera, dându-se în spate pentru a-i face semn vizitiului să pornească.

Donna Pieri era așezată în fața ei.

Femeia mai în vârstă o studie în timp ce trăsura se puse smucit în mișcare.

– E îngrijorat.

Iris clătină din cap. Nu putea vorbi. Dacă ar fi încercat, risca să izbucnească în plâns.

Tansy se afla în coșul ei, instalată pe banchetă lângă ea, dormind sub o pătură.

Iris se uită pe fereastră cu ochii îndureraţi şi se întrebă dacă aveau să reuşească vreodată să repare acea despărţire. Sau dacă ea marca sfârşitul a tot ceea ce existase între ei.

Avea să îl audă vreodată râzând cu bucurie sinceră?

Trecuseră două ore de când porniseră la drum şi deja ieşiseră din Londra când Iris auzi bubuitura.

Trăsura se zgâlţâi şi se clătină, apoi se opri cu o smucitură. Donna Pieri căzu pe podea şi la fel şi coşul lui Tansy.

De afară explodară focuri de armă, ca nişte artificii pe cer, doar că aceasta nu era nicidecum o ocazie fericită. Focurile se succedau rapid şi la mică distanţă între ele. Nu putea nici măcar să le ţină şirul.

Un bărbat strigă ceva în corsicană, apoi se întrerupse în mijlocul cuvântului.

Iris se aruncă la podea şi deschise cutia de sub banchetă, căutând pistolul. Cu siguranţă fusese pus la loc? Degetele ei stângace se loviră de ceva de metal şi scoase pistolul.

Verifică dacă era încărcat.

Nu era.

Un glonţ explodă lângă fereastra din partea ei de trăsură, lăsând o gaură mică în urmă.

– Rămâneţi jos, îi spuse Iris lui Donna Pieri.

Cealaltă femeie dădu calm din cap.

Iris scotoci din nou prin compartimentul de sub banchetă şi găsi un sac în care se aflau gloanţele şi praful de puşcă. Ştia în teorie cum să încarce un pistol, dar trecuse ceva vreme de la ultima oară când văzuse pe cineva făcând-o.

Focurile de armă încetară.

Iris turnă praful de puşcă în pistol, cu mâinile tremurându-i, şi vărsă praful pe podeaua trăsurii.

Cineva trase cu forţă de portieră.

Glonţul era deja îmbrăcat în câlţi. Iris îl îndesă pe ţeavă.

Un bărbat purtând o mască – o mască oribilă, reprezentând un tânăr cu struguri în păr – urcă în trăsură.

Iris îndreptă pistolul spre el, cu braţele drepte, rămânând îngenuncheată pe podea.

El râse și continuă să înainteze spre ea.

Ea apăsă trăgaciul, dar firește că nu se întâmplă nimic. Nu apucase să toarne praful de pușcă în camera pistolului.

Dionysus râse și o trase cu brutalitate în picioare. O târî, împleticindu-se, afară din trăsură. Iris de-abia apucă să zărească pentru o clipă chipul livid al mătușii, apoi portiera se trânti în urma lor.

Afară așteptau cel puțin o duzină de bărbați, înconjurând trăsura. Iris văzu că mai erau câțiva corsicani rămași în picioare, dar mulți zăceau pe pământ, nemișcați. Nu reuși să-și dea seama cine căzuse în luptă – cine era încă în viață și cine murise –, căci Dionysus o îmbrânci imediat într-o altă trăsură.

Iris căzu, zgâriindu-și palmele pe scândurile de pe podeaua vehiculului.

– Știți ce aveți de făcut, îl auzi pe Dionysus spunând în spatele ei, iar sângele îi îngheță în vene.

Nu cumva tocmai îi condamnase la moarte pe Zia Lina și pe restul corsicanilor?

Înainte ca Iris să apuce să facă orice altceva în afară de a cădea în genunchi, Dionysus urcă în trăsură și se așeză.

– În regulă, Excelență, spuse el încet. Hai să purtăm o conversație agreabilă!

Spre sfârșitul acelei după-amiezi Raphael se opri la fereastra camerei sale de lucru, aruncându-și privirea peste partea din spate a grădinii. De-a lungul aleilor pietruite începuseră să se deschidă niște floricele albastre, însă în ruptul capului nu reușea să își amintească numele acestora.

Ceva îi spunea că Iris ar fi știut să îi spună cum se numeau minusculele flori albastre.

Împinse acel gând deoparte. Trăise mai bine de treizeci de ani fără ca Iris să existe în viața lui și nu îi simțise deloc lipsa. Și totuși acum era plecată doar de câteva ore, iar el deja stătea cu privirea pierdută pe fereastră, tânjind după ea.

Era capabil să și-o scoată din minte.

Trebuia să și-o scoată din minte.

Dar continua să îi vadă în fața ochilor chipul mânjit de lacrimi. Continua să o audă implorându-l. Continua să și-o amintească spunând „Te iubesc".

Închise ochii.

Iris îl bântuia.

Era ca și cum i-ar fi ajuns în sânge acum, devenind o parte din el la fel de categoric ca venele ce i se întindeau sub piele, ca plămânii care îi permiteau să respire. O absorbise în el în asemenea măsură încât nu mai putea să o separe de el, tot așa cum nu ar fi putut să-și smulgă inima din piept.

Iris era esențială pentru viața lui.

Deschise ochii și se întoarse din nou spre camera lui de lucru, încercând să își distragă atenția de la durerea pe care o simțea.

Era o încăpere neobișnuită. Bunicul lui găsise de cuviință să o decoreze cu fresce ilustrând împărțirea morților pe tărâmul lui Hades. Unul dintre pereți era zugrăvit cu demoni dansând, mânând suflete chircite de teamă, în timp ce pe un altul sufletele erau goale și biciuite de monștri cu copite. Nimeni nu părea să-și fi găsit pacea în moarte.

Poate că lecția era cu atât mai grăitoare pentru el în acea zi deoarece ajunsese într-un impas în misiunea lui.

Făcuse o vizită la reședința din oraș a lordului Royce doar pentru a afla că atât acesta, cât și fratele lui ieșiseră și nu erau așteptați să se întoarcă prea curând.

Majordomul lor îl informase că cei doi nu îi comunicaseră unde plecau.

Și-atunci ce îi mai rămânea lui Raphael de făcut? Să se întoarcă la Leland? Își spuse că ar fi putut să mai facă o vizită la reședința bărbatului ucis și să ceară permisiunea de a-i cerceta hârtiile. Poate că Leland fusese suficient de prost cât să lase în urma lui dovezi legate de Dionysus.

Sau poate că era timpul să caute o altă cale de a descoperi cine era Dionysus. Dacă...

– Excelență.

Raphael se întoarse când auzi vocea lui Murdock.

Majordomul era alb la față.

– Trebuie să veniți de îndată, Excelență.

Raphael porni cu pași mari înspre ușă, cu un sentiment tot mai apăsător că se întâmplase ceva grav crescându-i în piept. Majordomul îl conduse la scările de la intrare. Unde dădu cu ochii de trăsura lui. Trăsura în care le îmbarcase pe Iris și pe Zia Lina în dimineața aceea.

Pe capră se afla un singur bărbat. Valente, care stătea înclinat într-o parte, cu brațul vizibil rănit. Lângă el stătea Zia Lina, încremenită în poziție de drepți.

Aceasta întoarse lent capul pentru a-l privi, în ochi scânteindu-i o expresie tragică stăpânită.

– Raphael.

Portiera trăsurii fusese străpunsă de gloanțe.

Raphael auzi un strigăt, apoi se trezi smucind de portiera trăsurii.

Înăuntru...

Dumnezeule bun!

Corsicanii pe care îi trimisese cu familia lui drept pază zăceau pe podeaua trăsurii. Mătăhălosul Ivo, cu picioarele lui lungi răsfirate. Luigi, cu ochii deschiși și o expresie surprinsă. Andrea, al cărui cap fusese în cea mai mare parte spulberat de gloanțe. Alții ale căror chipuri nu le putea vedea.

Erau morți. Toți erau morți.

Năucit, observă că oamenii lui luptaseră vitejește. Trupurile lor erau marcate de răni teribile. Muriseră eroic.

Iar în vârful acelei grămezi...

În vârful acelei grămezi zăcea Ubertino. Un ochi îi fusese zburat din orbită de un glonț, dar celălalt era ațintit, albastru și gol, pe plafonul trăsurii. Raphael nu mai putu să respire – plămânii refuzau să îi mai funcționeze.

Urcă încet în trăsură și se aplecă după trupul celui care îi fusese cel mai vechi prieten.

Închise ochiul lui Ubertino și își puse mâna pe obrazul deja rece al corsicanului.

Apoi se ridică și coborî din mijlocul acelui măcel.

Se duse în fața trăsurii și își deschise brațele spre Zia Lina.

O luă pe sus – era ușoară ca un copil – și o duse în casă.

– Unde e Iris? o întrebă, urcând scările de la intrare.

Vocea îi era fermă, iar purtarea calmă, însă în piept avea un sloi de gheață.

– E în mâinile lui, răspunse Zia Lina cu o voce răgușită. Pe mine m-a trimis înapoi cu un mesaj, să te întâlnești cu el în amurg, la ruinele bisericii Saint Stephen de la periferia Londrei. Acolo va discuta situația cu tine.

Raphael dădu din cap și intră cu ea în casă.

– E o cursă, spuse mătușa lui cu tristețe, cu vocea aproape frântă. Țipase când o răpiseră pe Iris? O răniseră cu ceva pe micuța și curajoasa lui mătușă? Nu cumva să te duci, fiule! Diavolul știe ce simți pentru soția ta. Încearcă să îți folosească sentimentele împotriva ta. Dar ea e deja moartă.

Raphael se opri pentru a coborî privirea spre Zia Lina, simțind primele tresăriri ale unei furii teribile.

– Ai văzut-o tu pe soția mea murind? Ai văzut-o cu ochii tăi?

– Nu, răspunse ea.

– Atunci mai există o speranță. Își continuă drumul. Cât mai există o speranță, am să lupt.

– Omul acela e nebun, spuse ea, părând disperată. O va ucide întâi pe ea, apoi pe tine. Avea foarte mulți oameni. Mai mulți decât corsicanii tăi. Tu ești un singur om, Raphael. Nu îl poți învinge.

Raphael deschise cu umărul ușa camerei ei. Dacă Iris murea, avea să moară și el.

Îi intrase în sânge. I se strecurase în oase.

Dar se mulțumi să spună:

– Ai dreptate.

Iris stătea încremenită în trăsura bizară și îl privea pe nebunul din fața ei ținând-o pe Tansy. Oamenii lui găsiseră cățelușul în trăsura ei, iar Dionysus râsese și le poruncise să i-l aducă.

Acum Tansy se zvârcolea și îl lingea pe mână, iar el *se hârjonea* cu ea ca și cum ar fi fost un om normal.

Însă Iris îl văzuse pe bărbatul acesta, oricine ar fi fost el, trimițând-o pe Dona Pieri înapoi acasă într-o trăsură ticsită cu trupurile corsicanilor lui Raphael.

Tansy mușcă ușor degetele lui Dionysus, iar Iris se crispă.

Însă nebunul nu făcu decât să râdă blând.

Ubertino se numărase printre morți.

Iris coborî privirea, nevoind ca Dionysus să îi vadă lacrimile care îi inundaseră brusc ochii. Nu avea de gând să trădeze vreo slăbiciune în fața acestei creaturi.

– E o scumpă și o drăgălașă, nu-i așa? spuse Dionysus.

Iris ridică privirea spre el.

Bărbatul o ținea pe Tansy în fața măștii care îi acoperea chipul, iar cățelușul încerca să pună laba pe suprafața pictată.

– O, nu face asta, scumpo, altfel tati va fi nevoit să te bată. Cel puțin așa a procedat al meu cu mine. Deși nu am aflat niciodată de ce.

Iris își drese vocea.

– Îmi pare rău. Trebuie... trebuie să fi fost oribil.

Dionysus își puse cățelușul în poală și continuă ca și cum nu ar fi auzit-o.

– Tații sunt atât de capricioși, nu crezi? Tocmai de asta ar trebui să stai mereu cât mai departe de ei.

Degetele care țineau gâtul lui Tansy se strânseră mai tare.

Iris icni, înăbușindu-și impulsul de a-i smulge cățelușul din mâini.

– Te deranjează. Ce-ar fi să mi-o dai mie?

Cățelușul scânci și se zbătu, încercând să scape din strânsoare. Dionysus nu păru să observe.

– Eu *chiar* am încercat să-i spun lui Dyemore asta – și, la drept vorbind, el ar fi trebuit să știe cel mai bine dintre toți, căci tatăl lui era Dionysus – dar el nu a vrut să mă asculte. Își aplecă fruntea spre Tansy și îi șopti: Nimeni nu a vrut să mă asculte.

Iris se zgâi la Dionysus. *El ar fi trebuit să știe cel mai bine dintre toți...* Era aproape ca și cum Dionysus *ar fi știut* ce i se întâmplase lui Raphael. Dar cum ar fi putut să știe dacă nu cumva...

– Eu te ascult, spuse ea, alegându-și atent cuvintele. Despre ce anume voiai să îl avertizezi pe Raphael?

Dionysus clătină din cap.

– *El* a fost răzgâiat și i s-a permis să trăiască în ignoranță. *Mie,* nu. Cum ar fi putut? Eu am fost dus la prima mea orgie când aveam opt ani.

– Asta... asta e îngrozitor, spuse Iris, deși nici măcar nu era sigură că bărbatul i se adresase ei. Un copil nu ar trebui să fie niciodată nevoit să îndure așa ceva, nu crezi?

– Am să-l *fac* pe Dyemore să asculte când va veni după tine.

Tansy scoase un schelălăit ascuțit.

Iris văzu că Dionysus îi apăsase gâtul pe piciorul lui, astfel că nu-și putea mișca deloc capul. Cățelușul se zbătea frenetic, împingându-i mâna cu labele, încercând să se elibereze, dar firește că nu avea suficientă forță.

Dintr-o simplă răsucire a mâinii ar fi putut să-i frângă gâtul.

Iris știu că nu ar fi trebuit să o facă, dar nu se putu abține.

– Te rog nu o rănI!

Capitolul 17

Când Ann ajunse la turnul de piatră, clădirea părea pustie, așa că bătu din nou la ușă.

Regele de Piatră îi deschise, iar când o văzu, clipi uluit.

Ann ridică din sprâncene.

– Pari surprins să mă vezi.

– Sunt, replică acesta. În șapte sute de ani, șaptezeci de fecioare mi-au făgăduit să îmi fie soții timp de un an și o zi. Nici una în afară de tine nu s-a întors să-și țină cuvântul...

din *Regele de Piatră*

Reședința londoneză era magnifică. Suficient de grandioasă chiar și pentru fiul unui rege.

Raphael urcă în fugă scările de la intrare, urmat îndeaproape de toți corsicanii care îi mai rămăseseră, în afară de doi – mai bine de o duzină în total – și bătu furtunos la ușă.

Îi deschise un majordom cu aer regal, cu perucă albă și nas roșu.

– Unde e stăpânul tău? întrebă Raphael înainte ca bărbatul să apuce să spună ceva.

Majordomul căscă larg gura.

– Condu-mă la el de îndată, se răsti Raphael înainte ca idiotul să încerce să protesteze.

Majordomul se întoarse și îi conduse pe Raphael și pe oamenii lui prin reședința londoneză.

Urcară scări, traversară coridoare, până ajunseră la o bibliotecă.

Kyle se afla înăuntru cu trei dintre oamenii lui.

Se ridică, afișând o expresie circumspectă când îl văzu pe Raphael și corsicanii acestuia pe domeniul lui. Oamenii lui se răsfirară în jurul lui.

– Ce-i asta?

– Am nevoie de tine, spuse Raphael. De tine și de oamenii tăi. Ia-ți armele și urmează-mă!

Kyle nu se clinti.

– Nu primesc ordine de la tine.

Raphael își aminti de ce îi displăcea atât de mult ducele de Kyle.

– Fir-ai tu să fii! Raphael scrâșni din dinți. *Te rog!* A răpit-o pe Iris. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o recuperez în viață.

După-amiaza se apropia de sfârșit, iar în trăsură începuse să se întunece. Iris era ghemuită într-un colț, cu Tansy, teafără în brațele ei. Nebunul se plictisise de cățeluș după o vreme și îi dăduse pur și simplu drumul.

Acum trăsura stătea în loc, iar Dionysus era așezat pe bancheta din fața ei și nu făcea nimic.

Afară Iris deslușì vag un pâlc de copaci și arcada unei biserici. Restul construcției fie se dărâmase, fie fusese distrusă pentru a i se fura piatra.

Nu călătoriseră foarte mult, deci nu aveau cum să se afle prea departe de Londra.

Iris se întrebă dacă Donna Pieri ajunsese cu bine acasă. Îl văzuse pe Valente trecând cu trăsura pe lângă ei, cu Donna Pieri așezată pe capră lângă el. Valente părea să fi fost grav rănit la umăr. Avea să își păstreze forțele suficient cât să poată controla caii până primeau ajutor de undeva?

Dar dacă își pierdea cunoștința, iar caii se speriau și o luau la goană?

Oftă și examină din nou trăsura. Nu văzu nici urmă de arme. Dacă ar fi fost singură, ar fi putut căuta sub banchete, să vadă dacă nu era vreun pistol ascuns acolo, ca în trăsura lui Raphael.

Însă părea puțin probabil.

– Ai reflectat vreodată la natura sorții? răsună vocea lui Dionysus din întuneric.

Acum avea în poală un pistol pe care i-l dăduse mai devreme unul dintre oamenii lui, dar îl ținea relaxat.

Iris îl studie, întrebându-se dacă ar fi apucat să înșface arma înainte să o împuște el.

– Nu, n-am reflectat, răspunse ea țâfnoasă, deși pricepuse deja că individul nu avea nevoie de partener pentru reflecțiile sale.

– Spre exemplu, continuă el, dovedindu-i că avusese dreptate, dacă nu te-aș fi răpit *eu* ca să te duc la orgia mea, *tu* nu ai fi acum ducesă de Dyemore. Ar trebui să-mi mulțumești.

– Ai să mă ierți dacă n-am s-o fac, murmură Iris.

Dumnezeule bun, individul era cu totul țicnit.

– Firește, tot eu voi fi cel de mâna căruia vei muri, adăugă el, dar asta e o cu totul altă treabă, fără legătură.

Dionysus închise ochii și nu spuse nimic preț de câteva minute, iar lui Iris îi trecu prin minte că poate adormise. Dacă își slăbea strânsoarea pe pistol...

Apoi Dionysus vorbi din nou, zdrobindu-i speranțele.

– Dar în soartă există și lucruri mai profunde decât tine. Mă gândesc uneori la ceea ce aș fi ajuns dacă nu aș fi avut un tată precum cel pe care l-am avut. *Poate că* aș fi fost un om pe deplin normal. Poate chiar m-ai fi plăcut, Excelență. Închipuie-ți!

Iris se cutremură.

– Mă îndoiesc sincer.

Nu și-ar fi putut imagina nici o lume în care să îl placă pe individul acesta.

– Ei, haide, Excelență, spuse el. În fond, nu sunt chiar atât de diferit de soțul tău. Atât tatăl meu, cât și al lui adorau orgiile. Atât tatăl lui, cât și al meu ne *iubeau*. Singura diferență e că el a scăpat, iar eu, nu. E oare vina mea că s-a ajuns aici? Eram doar un băiețel. Dacă un câine care a mâncat bătaie în fiecare zi a vieții lui ar ajunge într-un final să își atace cu sălbăticie stăpânul, sfâșiindu-i beregata, bându-i însetat sângele și devorându-i măruntaiele, ar fi câinele acela vinovat pentru nebunia care l-a cuprins? Câinele a fost, la început, o creatură inocentă.

Iris înghiți un nod, simțindu-se îngrețoșată de cuvintele lui. Dacă ceea ce spunea era adevărat și dacă îl înțelegea corect, Dionysus suferise aceleași abuzuri ca Raphael, doar că el nu fusese salvat

niciodată de o mătușă iubitoare. Fusese lăsat să sufere – iar acesta era rezultatul.

– Deci înțelegi de unde interesul meu față de soartă. Vocea lui Dionysus îi întrerupse gândurile. Dacă aș fi crescut ca un copil normal, sau chiar înconjurat de nepăsare, poate că această plimbare cu trăsura ar fi fost de o cu totul altă natură. Poate că ai fi soția *mea* iubitoare, nu a lui Dyemore. Nu ar fi ciudat?

Iris își simți răsuflarea încetinind, asemenea unui animal în prezența unui prădător. Nu îi plăcea ce direcție luau gândurile lui.

– Dar eu sunt deja căsătorită, spuse ea ferm. Și chiar mă întrebam în privința ta. Ai soție? Logodnică? O persoană iubită?

– Crezi că soțul tău s-ar supăra teribil de tare dacă ne-am preface tu și cu mine că suntem căsătoriți? întrebă Dionysus pe un ton batjocoritor, ignorându-i cu desăvârșire întrebările.

Era ca și cum Iris ar fi fost mută.

Își aminti conversația pe care o avusese cu Raphael – acum părea să fi trecut atât de mult timp de la ea – despre viol și despre decizia de a trăi sau nu. Insistase cu inima atât de ușoară că a rămâne în viață era întotdeauna cea mai bună alegere. Că nu exista niciodată motiv pentru a renunța complet la speranță.

Pentru a te da bătut și a-ți curma singur viața.

Acum, însă, aflată în fața unui bărbat nebun, fără a ști măcar dacă Raphael avea habar de faptul că era în primejdie, fără a ști dacă avea să ajungă la ea înainte să fie violată și ucisă...

Ei bine.

Situația părea cam sumbră.

Dar ridică bărbia sfidătoare. În continuare credea că, atât timp cât rămâneai în viață, mai exista speranță. Indiferent ce s-ar fi putut întâmpla.

Indiferent ce ar fi putut să-i facă nebunul.

Îl privi pe Dionysus cu răceală și spuse:

– Nu îi ajungi lui Raphael nici la degetul cel mic. Nu ai putea *niciodată* să-i iei locul.

Raphael strânse între coapse spinarea iepei care galopa, cu gâtul lungit înainte și împestrițat de spumă. Era nechibzuit din partea lor să galopeze pe drumul pentru trăsuri. Ar fi putut în orice clipă să dea peste cineva mergând pe jos sau peste o turmă de oi. Însă își pierduseră răbdarea cât traversaseră Londra. În oraș fuseseră

nevoiți să se mulțumească să meargă la trap, sau uneori la galop mărunt, în tot acest timp întrebându-se dacă aveau să ajungă la timp.

Dacă *el* avea să ajungă la timp.

Din clipa în care ieșiseră la drumul de țară, Raphael își înfipsese genunchii în calul său, pornind la galop.

Lângă el venea Kyle, stând în șaua unui murg masiv, iar în urma lor călăreau oamenii lor – corsicanii lui Raphael, trioul de foști soldați ai lui Kyle și mai bine de o duzină de soldați – oamenii regelui – convocați în grabă de Kyle. Cum fusese în stare să îi strângă pe oamenii regelui în atât de scurt timp nu îi era pe deplin limpede lui Raphael. Dar această abilitate fusese, desigur, principalul motiv pentru care apelase la ajutorul lui Kyle.

Soarele începea să apună, iar cerul se colorase într-un portocaliu de foc, și se lăsa noaptea.

Raphael nu vedea înaintea ochilor decât chipul lui Iris. Ochii ei albaștri-cenușii și furtunoși. Răniți. Pentru că o alungase de lângă el. Nici măcar nu-și luase rămas-bun.

Dacă avea să moară...

Refuza să se gândească la acest lucru.

Înșfăcă hățurile atât de strâns, încât îi făcură tăieturi în palmă, trecând chiar și prin mânușile de piele pe care le purta.

Era în viață. Atâta vreme cât era încă în viață, *indiferent ce s-ar fi întâmplat*, nu era totul pierdut.

Avea să o găsească și să o salveze. Avea să-și ceară iertare. Avea să îngenuncheze în fața ei dacă astfel avea să îndrepte lucrurile între ei. Avea să își petreacă tot restul vieții făcând *orice* ar fi fost nevoie pentru a o face fericită.

Chiar dacă acest lucru avea să însemne să renunțe la ea, dacă ea ar fi ales astfel.

Iris trebuia doar să rămână în viață.

Pentru că o lume fără Iris era o lume fără lumină.

Capitolul 18

Așa că Ann deveni soția Regelui de Piatră, chiar dacă acest lucru nu presupunea mare scofală. Ceaunul era în permanență plin

cu tocană, așa că nu avea nevoie să gătească. Nu aveau nici găini de hrănit, nici vaci de muls, nici lână de tors. Când venea noaptea, Regele de Piatră își desfăcea din perete patul aspru și o lăsa pe Ann să urce prima. Apoi stingea lumânarea, iar ea îl asculta dezbrăcându-se și urcând în pat lângă ea.

Brațele lui erau puternice și calde...

din *Regele de Piatră*

Iris se poticni, încercând să țină pasul cu Dionysus, care mergea înaintea ei printre ruinele bisericii, și ținând-o în brațe pe Tansy, care dormea. Soarele apusese cu doar câteva minute în urmă și se lăsase întunericul, grăbit și sumbru.

Erau înconjurați de mai bine de două duzini de bărbați cu chipuri aspre, brutele aflate în slujba lui Dionysus. Doi dintre bărbați cărau împreună un cufăr imens.

Iris avea mâinile legate la încheieturi în fața ei și se temea că avea să fie ucisă. Nu reuși să-și împiedice mintea să se întoarcă la coșmarul cu care începuseră toate acestea, orgia Lorzilor Haosului, cu Dionysus conducând întreaga ceremonie.

Doar că ceea ce se întâmpla atunci nu făcea parte dintr-o orgie. Dionysus intenționa să îl ucidă întâi pe soțul ei, apoi pe ea.

Știa acest lucru pentru că Dionysus îi explicase cu mare plăcere întregul său plan înainte de a coborî din trăsură. Dacă Dionysus fusese vreodată întreg la minte, pierduse de mult bătălia de a-și păstra integritatea mintală.

– Acum aici ne vom întâlni cu soțul tău și aici îi vor zăcea oasele, spuse Dionysus, oprindu-se lângă arcada bisericii în ruine. Cei doi bărbați care cărau cufărul îl lăsară jos cu o bufnitură. E un loc potrivit pentru ultimul vlăstar al familiei Dyemore, după părerea mea, aici, între ruinele acestei biserici uitate. Se întoarse spre ea și își înclină capul într-o parte. Ți-ar plăcea să fii îngropată lângă soțul tău?

Degetele ei tremurau în blana lui Tansy, dar își aminti cum, cu atâtea zile în urmă, își jurase să nu-i permită bărbatului acesta să îi răpească demnitatea.

Nu vedea nici un motiv pentru care ar fi renunțat la acel jurământ acum.

Iris ridică bărbia. Era o doamnă nobilă, dintr-o familie care își avea originile aproape în epoca lui William Cuceritorul. Iar acum era și soția lui Raphael. Era *ducesă*.

– La un moment dat, da, dar nu în noaptea asta.

Dionysus clătină din cap.

– Mă tem că totuși se va întâmpla în noaptea asta, Excelență. Se întoarse și arătă spre locul unde drumul șerpuia pe lângă ruinele bisericii, dispărând după o cotitură. Acela e drumul dinspre Londra. Firesc ar fi să ne așteptăm ca de acolo să apară Dyemore. Însă soțul tău, fiind viclean din fire, va încerca fără îndoială o altă cale de acces. Cred că... Da, chiar cred că va încerca să vină *pe acolo*. Dionysus arătă spre pădurea cufundată în beznă din apropierea ruinelor. Ce bine, deci, că am instalat trăgători de elită în copaci.

Iris se linse pe buze.

– Parcă spuneai că vrei să vorbești cu Raphael? Nu voiai să îi povestești despre toate suferințele pe care le-ai îndurat cât a fost plecat?

Tansy se trezi, iar Iris o puse jos pe iarbă.

– Nu mai simt nevoia, replică Dionysus nepăsător. Vei fi o minunată mielușică servindu-mi drept momeală pentru a înhăța lupul.

Dionysus își scoase pistolul din buzunar și examină arma, ținti de-a lungul țevii scurte, apoi ridică cocoșul.

Se întoarse spre Iris.

– Nu ar trebui să mai dureze mult. Vom termina până să dispară cu totul soarele și vom ajunge înapoi la timp pentru a lua cina – sau cel puțin *eu* voi ajunge.

– Unde anume înapoi? întrebă ea.

– O, știi prea bine, răspunse el, izbind cu piciorul în cufăr. Ceva aflat înăuntru păru să geamă. Înapoi la Grant House.

Tansy își făcu treburile, apoi veni vioaie să investigheze cufărul, adulmecându-l interesată din toate părțile.

Iris se zgâi la cufăr, îngrozită acum că înțelegea.

Și ridică din nou privirea spre Dionysus.

Era cu fața întoarsă spre ea și aproape că îi văzu ochii ațintindu-se într-ai ei din spatele acelei măști hidoase.

– Câinii au într-adevăr un miros de-a dreptul excelent.

Unul dintre oamenii lui Dionysus se apropie în fugă de el.

– Vine cineva printre copaci.

Dionysus dădu din cap.

– Foarte bine.

Omul lui îi întoarse spatele.

Iar Iris știu că nu îl putea lăsa pe Raphael să cadă direct în cursă.

Se năpusti spre Dionysus și înșfăcă brațul în care ținea pistolul, încercând să i-l sucească într-o parte. Dar el era mai puternic, desigur.

Pistolul explodă între ei.

Veniseră pregătiți cu un plan, și încă unul bun, dar când auzi focul de armă, Raphael o luă la fugă spre ruinele bătrânei biserici.

Pământul zbura în jurul lui în toate părțile, spulberat de gloanțele trase spre el din copaci, dar era aproape imposibil să nimerești un om care alerga.

În spatele lui, Kyle blestemă.

Raphael auzi schimburi de focuri și strigăte din pădure. Kyle și soldații lui se ocupau de trăgătorii ascunși.

Corsicanii lui aveau un singur ordin, să o salveze pe ducesa lor. Raphael le spusese clar că nimic nu era mai important de atât.

Țâșni de la adăpostul copacilor și îi văzu pe Valente și pe Bardo prinși într-o luptă aprigă cu patru bărbați. Ceva mai departe Iris era în brațele lui Dionysus și...

Avea sânge pe față. Aproape se poticni când văzu.

Un bărbat mătăhălos se năpusti spre el din lateral.

Raphael mugi și îi înfipse un cot în față.

Iris se clătină și căzu.

Dionysus se întoarse să îl întâmpine. Deschise gura să spună ceva.

Raphael îl izbi, punându-l la pământ.

Peste tot în jurul lor șiroia sânge, răsunau focuri de armă și strigăte. Era un război în miniatură.

Raphael păși peste Dionysus și își înșfăcă soția.

– *Iris!* Unde ești rănită?

Își trecu frenetic mâinile peste capul ei, încercând să găsească rana.

– Raphael! Îi prinse mâinile. Glonțul i-a zburat o parte din ureche. Nu e sângele meu.

– *Slavă Domnului!* O ținu în brațe pentru o clipă, studiindu-i chipul iubit. Apoi o aruncă la pământ. Rămâi *jos!*

Dionysus încercă să se târască neobservat.

Raphael se așeză călare pe monstru – pe *creatura* care îndrăznise să i-o răpească pe Iris. Își trase brațul în spate și îi administră bărbatului de sub el un pumn în gât.

Dionysus scoase un sunet gâtuit și încercă să îl răstoarne pe Raphael de pe el.

Raphael îl lovi din nou. Și din nou.

Un cuțit minuscul scânteie pentru o clipă în mâna lui Dionysus.

Raphael i-l zbură cât colo.

Și continuă să îl lovească.

Până nu își mai simți încheieturile degetelor.

Până când creatura aflată sub el nu se mai clinti.

Până simți două palme mici apăsându-i-se pe față și auzi o voce șoptindu-i la ureche:

– Iubitul meu. Raphael. *Încetează!*

Iar el se supuse.

Ridică privirea și o văzu pe Iris îngenuncheată lângă el, cu sângele mânjindu-i fața frumoasă, cu ochii înecați de lacrimi.

Îi veni să își înfigă din nou pumnii în creatura de sub el doar pentru că îi stârnise acele lacrimi.

Se mulțumi însă să întindă propria lui mână însângerată și să o atingă pe obraz.

– Ți-am spus să rămâi jos.

Ea îi zâmbi.

– Nu prea tolerez să primesc ordine... nici măcar de la tine.

El o prinse în brațe și o ținu strâns, dulcea lui soție, plimbându-și privirea peste ruinele abației. Bardo izbea cu piciorul un bărbat căzut la pământ și care nu se mai clintea, în timp ce Valente tocmai bătea pe spate un alt corsican, râzând împreună. Bătălia se încheiase. Oamenii lui păreau a fi scăpat teferi.

Kyle stătea și își supraveghea soldații, ocupați să lege prizonierii.

Simțind privirea lui Raphael, își îndreptă ochii spre el și dădu din cap.

Raphael își înclină capul. Îi era dator. Îi era dator cu mai mult decât avea să-i poată plăti vreodată.

Gândul îl făcu să își încleștеze și mai strâns brațele în jurul lui Iris.

– L-a omorât pe Ubertino, spuse ea și izbucni în hohote de plâns. O, săracul, bietul Ubertino!

Raphael o dezmierdă pe păr. Nu știa ce să-i spună, așa că nu spuse nimic.

Pe neașteptate apăru Valente. Avea o tăietură urâtă pe obraz și încă își menaja brațul rănit, dar jacheta îi stătea umflată ca și cum ar fi ascuns ceva înăuntru.

Tânărul corsican îngenunche în fața lui Iris și zâmbi sfios.

– Excelență.

Își deschise partea de sus a jachetei, dând la iveală capul cățelușului.

– Oh! spuse Iris. Oh, Tansy. Mulțumesc, Valente. Iris încercă să își șteargă obrajii. Nu reuși decât să întindă sângele uscat și propriile ei lacrimi, adăugându-le și puțin noroi, însă Raphael decise să nu-i spună. Se întinse să ia cățelușul. A fugit când a auzit focul de armă. Mulțumesc că ai găsit-o. S-ar fi pierdut dacă nu o făceai. Tansy ar fi putut să moară.

Strânse cățelușul la piept și izbucni din nou în hohote de plâns când micuțul animal o linse pe față.

Valente se uită la Raphael, cu ochii căscați de spaimă.

Raphael clătină din cap pentru a-l liniști.

– Ducesa e bine. Ai făcut o treabă grozavă găsindu-i cățelușul. E foarte recunoscătoare, dar e și obosită, și înspăimântată de iadul prin care a trecut. Strânge oamenii și ne vom întoarce la Londra și la Chartres House.

– Da, Excelență, replică Valente, și pentru o clipă Raphael simți o strânsoare în piept.

Era obișnuit ca astfel de ordine să i le dea lui Ubertino. În scurt timp avea să fie nevoit să aleagă dintre oamenii lui pe cineva care să-i ia locul lui Ubertino.

Raphael se ridică și o ajută și pe Iris să se pună pe picioare.

Kyle îl văzu ridicându-se și porni în grabă spre ei.

– Ești bine, Iris?

Ea dădu din cap, tremurând.

– Voi fi bine, cred. Mulțumesc, Hugh.

El îi zâmbi, apoi își îndreptă atenția spre Raphael.

– I-am strâns pe toți, cred. Aruncă o privire spre silueta care zăcea pe pământ. Dionysus?

– Da.

Raphael nu se obosi să se uite.

Kyle se lăsă pe vine pentru a-i smulge masca.

Andrew Grant zăcea cu urechea dreaptă spulberată de glonț și pleoapele pe jumătate coborâte peste ochi. Era cât se poate de limpede că era mort.

Kyle ridică ochii spre Raphael.

– Cum rămâne cu fratele lui?

Înainte ca Raphael să apuce să răspundă, interveni Iris:

– Cred că ar trebui să te uiți în cufăr, Hugh.

Kyle îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se duse la cufăr și îl deschise.

– Fir-aș al naibii!

Îngenunche și bagă mâna înăuntru.

Raphael se apropie să arunce o privire, împiedicând-o pe Iris să vadă ceea ce se afla înăuntru.

Vicontele Royce zăcea în cufăr gol pușcă. Judecând după halul în care era, stătuse acolo câteva ore bune. Părul îi era năclăit de sânge închegat, iar trupul acoperit de vânătăi.

– E viu?

– Mai mult mort. Kyle se ridică și îi făcu semn unuia dintre soldați să se apropie. Să vină servitorul meu – cel cu părul cărunt.

Soldatul dădu din cap și se îndepărtă în pas alergător. Kyle se întoarse din nou spre cufăr.

– Ăsta e fratele?

– Da, răspunse Raphael sumbru.

– Se aflau amândoi în fruntea Lorzilor Haosului?

– Nu, doar Andrew era în fruntea Lorzilor, spuse Iris. Își ținea fața îngropată în blana lui Tansy. Și... și lordul Royce îl abuzase pe Andrew când erau mai mici, împreună cu tatăl său. Cred că Andrew îl ura. Lordul Royce probabil că nici măcar nu știa ce se petrecea.

– De unde știi toate astea? întrebă Raphael încet.

– A vorbit mult, răspunse Iris. Pe drum încoace. Ridică brusc privirea. Donna Pieri! E teafără?

– Da, spuse Raphael. E bine, deși teribil de furioasă.

O studie pe Iris. Era palidă și se clătina în brațele lui. Trebuia să o ducă acasă.

Raphael își îndreptă privirea spre Kyle.

– Veți putea tu și oamenii tăi să vă ocupați de asta?

– Da. Kyle dădu din cap, apoi oftă. Acum că știm cine le-a fost Dionysus, va trebui să îi percheziționez casa și să încep să-i vânez pe restul Lorzilor Haosului. Îi aruncă o privire prudentă lui Raphael. Bănuiesc că vei dori să-mi dai o mână de ajutor la asta.

– Da. Raphael coborî privirea spre Andrew, dându-și seama că sentimentul de urgență pălise acum că îl distrusese pe Dionysus. Chiar și așa, era important să îi elimine pe toți Lorzii Haosului. Mulțumesc.

Ochii lui Kyle alunecară pentru o clipă spre Iris, care era pe jumătate adormită, sprijinindu-și capul pe umărul lui Raphael.

– Nu e nevoie să îmi mulțumești.

Raphael deschise gura pentru a protesta... apoi se mulțumi să dea din cap.

Poate că totuși Kyle nu îi displăcea *cu totul*.

Salutând scurt din cap, Raphael își prinse soția în brațe, luând-o pe sus, și porni cu ea spre trăsură.

Capitolul 19

Într-o zi, un bărbat bătu la ușa turnului. Le spuse o poveste disperată despre un suflet sfârtecat de către demoni de argilă. Jură să îi ofere Regelui de Piatră întreaga sa avuție, dacă acesta avea să binevoiască să ucidă demonii și să îi aducă înapoi sufletul smuls cu forța.

Ann își privi soțul îmbrăcând armura de piatră și pornind cu pas hotărât în pustiu. Regele de Piatră lipsi două săptămâni, iar când se întoarse, brațul îi atârna frânt și însângerat...

din *Regele de Piatră*

Iris se trezi devreme în dimineața următoare, în dormitorul ducesei din Chartres House. Rămase complet nemișcată, încercând să-și

dea seama ce sunet o trezise. Picăturile de ploaie răpăiau pe ferestre, dar nu era un zgomot care să o fi putut speria.

Apoi auzi o nouă bufnitură asurzitoare.

Sări din pat în aceeași clipă în care Tansy scânci. Iris ignoră cățelușul pentru a fugi în camera de toaletă.

Ușa dormitorul ducal era întredeschisă.

Iris o deschise cu prudență și aruncă o privire înăuntru.

Dormitorul fusese făcut țăndări. Patul era sfâșiat, vitrinele sparte pe covor, iar sertarele smulse dintr-o comodă. Raphael stătea în picioare lângă foc, îmbrăcat în cămașă, pantaloni și jachetă, și îl privea arzând vesel. Era desculț. Părul negru i se revărsa bogat și mătăsos în jurul feței, și era întors spre ea cu jumătatea de față neatinsă de cicatrice. Din acel unghi arăta ca un poet cufundat în gânduri eterice.

Dar apoi se întoarse cu totul spre ea, iar iluzia se spulberă.

Iris se duse lângă el și văzu că flăcările mistuiau un carnețel de schițe.

– A fost un monstru, murmură Raphael, vocea lui întunecată ca fumul răsunând răgușită de somn sau de altceva. Un monstru chiar mai mare decât Andrew Grant. Tatăl meu nu doar că nenorocea victime inocente, ci le și transforma la rândul lor în monștri.

Se duse la masa de lângă pat și scoase afară un sertar. Înăuntru se afla un cuțit, iar inima lui Iris tresări de spaimă.

Raphael ridică lama mult deasupra capului și o înfipse în chipul pictat, spintecând portretul. Tăie fără milă vopseaua și pânza, făcând totul praf până jos, la ramă. Apoi începu să îl decupeze de pe margini, sfâșiind portretul în bucăți. Pe care le aruncă în flăcări.

Focul începu să fumege.

Apoi încremeni.

– Raphael?

Se duse la el, punându-și blând mâna pe brațul lui.

Raphael se zgâia la ramă. În interiorul ei, între locul unde se afla se pânza pictată și capacul din spate al ramei, era o carte subțire, îndesată într-un colț al ramei.

Raphael o luă și o deschise.

Iris aruncă o privire asupra cărții. Era pregătită pentru ceva odios. Poate că o nouă serie de schițe sau poate că ceva mai rău.

În schimb cartea conținea șiruri ordonate de nume, cu date în dreptul lor și scurte notițe.

Se aplecă să privească peste umărul lui Raphael.

Pe primul rând scria:

Aaron Parr-Hackett Spring 1631 Bursuc d. 1650

Iris inspiră șuierat, studiind lista. Erau zeci de nume.

– E registrul cu numele Lorzilor Haosului, spuse Iris. Hugh crezuse că îl găsise deja, dar în mod evident lista lui de nume nu era completă.

Raphael răsfoi cartea. Conținea sute de nume, unele dintre ele șocante. Datele avansau spre prezent, iar în cele din urmă ajunse la pagini pe care nu scria nimic.

Ultima mențiune era datată ca „Primăvara, 1741".

– Mi-am spus în sinea mea că nu aveam de unde să știu că Lorzii Haosului încă mai existau, șopti Raphael, cu privirea ațintită în registru. Dar firește că mă mințeam singur. Cum ar fi putut să dispară? Atâta răutate nu are cum să se stingă pur și simplu de capul ei. Ar fi trebuit să mă întorc mai devreme. Să le fi dat foc cât încă mai trăia tatăl meu. Să îl fi înfruntat. Dar am fost un laș. Închise registrul. *Sunt* un laș.

– Ba nu, nu ești, spuse Iris cu ardoare. M-ai salvat. L-ai distrus pe Dionysus. Ai...

Raphael o privi, colțul gurii lui – jumătatea care nu era schimonosită permanent de cicatrice – răsfrângându-se într-o expresie ce aducea a dezgust de sine.

– Dionysus a fost un singur om. Și nici măcar unul foarte mare. A fost Andrew Grant, care a fost violat și bătut de către tatăl lui și de către fratele lui, în repetate rânduri, până a ajuns să-și piardă mințile din cauza asta. A ucide un om atât de slab nu e o faptă eroică. E o faptă lașă.

Puse jos registrul și ieși din încăpere.

Iris rămase cu gura căscată timp de un minut, dar apoi se grăbi să-l urmeze, îmbrăcată doar în cămașa de corp.

– Unde mergi?

– Mă întorc în Corsica, răspunse Raphael.

Ea se opri brusc, poticnindu-se.

– Chiar acum?

El nici măcar nu se întoarse, începând să coboare scările.

– Da.

– Dar nu am haine, spuse ea stupid.

El se opri, dar tot nu se întoarse spre ea.

– Tu n-ai să mă însoțești.

Continuă să coboare.

Iris se zgâi în urma lui, șocată. Dar ajunseseră atât de departe... Fusese răpită – *din nou* –, iar el *o salvase* și *omorâse* doi bărbați.

Preț de o clipă îi veni doar să stea jos și să plângă. Nu era *corect*.

Nu ar fi trebuit să fie nevoită să ducă această bătălie din nou.

Iubirea nu ar fi trebuit să fie atât de grea.

Însă Raphael era deja aproape la baza scărilor, iar dacă nu se clintea, avea să-l scape din priviri.

Și avea, poate, să-l piardă.

Nu putea permite să se întâmple așa ceva, indiferent cât de dur sau de încăpățânat s-ar fi putut dovedi acesta.

Așa că o luă la fugă în jos pe scări, urmându-și soțul. Iar când văzu că deschisese ușa din spate – ușa care dădea spre grădină – și ieșise în ploaie, îi trecu și ea pragul, pășind în mijlocul potopului.

– Stai, îi strigă ea. Stai!

El se întoarse. Ploaia îi șiroia pe față.

– Întoarce-te!

Ea clătină din cap, proiectând picuri de ploaie de pe nas și bărbie.

– Nu. Unde mergi tu, merg și eu.

El închise ochii și ridică fața spre cer, ca și cum ar fi fost un chin în plus pe care trebuia să îl îndure. Ca și cum umerii lui ar fi fost gata să se îndoaie sub presiunea teribilă.

– Iris, spuse el. Sunt pângărit. Și-a satisfăcut poftele bolnave cu mine, Iris. Tatăl meu și-a satisfăcut poftele bolnave cu mine. Uite ce efect a avut asta asupra lui Andrew Grant. Vrei să aștepți până în ziua când am să-mi pierd și eu mințile?

– Dar tu n-ai s-o faci, spuse ea năucită.

Raphael clătină din cap.

– Nu mai pot să respir când simt miros de lemn de cedru. Asta e purtare de om întreg la cap? Deschise ochii și o privi. Te-am forțat să te căsătorești cu mine. Am fost egoist. Acum lasă-mă pur și simplu să plec. Pot să-ți rămână ție casele mele, moșiile mele, toată averea mea din Anglia. Nu am să te mai deranjez niciodată. Doar lasă-mă să plec în Corsica.

– Nu pot să te las să faci asta, spuse ea exasperată. Ești soțul meu. Sunt soția ta. M-am *căsătorit* cu tine. Nu încerca să te descotorosești acum de mine.

– Nu pot să rămân aici cu tine, spuse el cu severitate. Ești o ispită prea puternică. Ai dovedit-o deja.

Ea întinse mâna, lăsând ploaia să îi umple palma.

– Atunci cedează ispitei.

Raphael își abătu privirea.

– De pe buzele tale pare atât de ușor. Dar nu e. Tu nu înțelegi.

– Atunci *fă-mă* să înțeleg, strigă ea disperată. De ce? De ce nu poți să fii cu mine?

– Pentru că *eu* sunt întruchiparea acelui rău, strigă Raphael. Se transmite din tată în fiu și așa mai departe, la infinit. Ai vrea să stai și să aștepți, neștiind niciodată dacă mă voi năpusti asupra vreunuia dintre copiii noștri? *Când* s-ar putea să mă năpustesc asupra copilului nostru?

– Tu nu te-ai năpusti asupra unui copil, spuse Iris șocată. Raphael, știu *sigur* că nu ai face așa ceva.

– De ce nu? Ridică mâinile spre cerul zgâlțâit de trăsnete. De ce nu? În venele mele curge sângele unor monștri. Mă iubea. Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp. Mă *iubea*.

Inspiră chinuit.

– Și eu... și eu îl iubeam.

Iris își simți inima frângându-i-se. Ochii îi fură inundați de lacrimi fierbinți, care se amestecară cu ploaia rece pe obrajii ei.

Îl privi pe Raphael căzând în genunchi pe solul noroios, cu umerii plecați, cu mâinile larg deschise în noroi.

– Era tatăl meu. Nu am fost în stare să-l ucid. Nici măcar după ce mi-a făcut asta. Nu am fost în stare să-l ucid. Ridică privirea spre ea printre șuvițele de păr ud leoarcă. Nu poți avea încredere în mine, Iris. Sunt o bestie. Un demon. Trimite-mă înapoi unde mi-e locul! Trimite-mă în iad!

Ea izbucni în hohote și se aruncă în genunchi în fața lui, strângându-l în brațe și sprijinindu-și fruntea de a lui.

– Nu ești nici demon, nici bestie. Ești soțul meu iubit. Te *cunosc*, și nu ești ca tatăl tău. Ești bun și generos, și viteaz. Ești încăpățânat și inteligent, și uneori foarte spiritual. Nu îi vei face rău niciodată unui copil de-al nostru, îți promit.

*

Capul îi era plecat peste al ei și simțea ploaia șiroind de pe fruntea lui pe obrajii ei și picurând de pe bărbiile amândurora.

O iubea, știa acum acest lucru. *Iubire,* acesta era numele acelei nevoi nesfârșite, arzătoare, de a fi cu ea.

Cum era capabilă să creadă în el – în ciuda a toate câte se întâmplaseră, în ciuda a tot ceea ce era – nu știa, dar se simțea recunoscător.

Își înclină capul într-o parte, prinzându-i buzele dulci sub ale lui, sorbind licoarea întăritoare a credinței ei în el. Ea era lumina lui, speranța lui, călăuzindu-l pentru a-l salva din adâncurile disperării sale infernale.

– Iris, murmură el pe buzele ei ude, scânteietoarea mea soție, iubirea mea, viața mea. Îți promit că mă voi strădui să mă ridic la înălțimea încrederii pe care mi-o arăți. Nu cred că aș putea să fac altceva, căci m-aș vesteji de dorul tău și aș muri dacă te-aș părăsi. Aș rămâne orb și singur, urlând în întuneric. Mi-aș pierde mințile fără tine.

Îi prinse din nou gura cu a sa, forțând-o să întredeschidă buzele, strecurându-și limba în ea, revendicând-o pentru sine.

De la întuneric la lumină.

Iris se smulse din îmbrățișarea lui, gâfâind, degetele ei reci și ude oprindu-se pe obrajii lui, cu picuri de ploaie înrourându-i genele.

– Vrei, te rog, să mă crezi, Raphael? Poți să accepți căsnicia noastră și să ne întemeiem o familie? Îl fixă cu privirea ochilor ei de un albastru de furtună, în care scânteia teribil credința ei în el. Vrei, te rog, să fii cu adevărat soțul meu?

– Da, îi jură el și o prinse în brațe, luând-o pe sus.

Capitolul 20

Regele de Piatră îi dădu înapoi bărbatului sufletul care îi fusese smuls cu forța, scânteind alb într-o colivie de piatră, iar bărbatul se arătă peste măsură de recunoscător.

Ann îl privi pe bărbat plecând, apoi îl întrebă pe soțul ei:

– Când se va întoarce cu bogățiile pe care ți le-a făgăduit?

Regele de Piatră oftă.

– N-o va face. Nu se întoarce nimeni, niciodată.

Ann îl studie așa cum stătea acolo, cenușiu și sever, singura pată de culoare fiind roșul sângelui de pe brațul lui.

– Atunci de ce îi ajuți?

Din ochii lui negri păru să se risipească o parte din răceală.

– Pentru că cineva trebuie să o facă...

din *Regele de Piatră*

Raphael o purtă pe Iris în brațe, trecând pragul ușii ce dădea spre grădină și urcând scara străjuită de fețele posomorâte ale strămoșilor lui.

Ea nu se sinchisi de ei.

Se agăță de gâtul lui, studiindu-i chipul în timp ce urca, simțind că aceasta era cu adevărat noaptea nunții lor. Raphael traversă cu ea coridorul și o duse în dormitorul lor, închizând ferm ușa în urma lui.

Apoi o puse în picioare în fața lui și o dezbrăcă de hainele ude leoarcă, până rămase goală și tremurândă.

Găsi prosoape în camera de toaletă și o uscă atent, apoi insistă să urce în pat sub plapumă.

Iris îl privi dezbrăcându-se la rândul lui. Se frecționă energic cu prosopul, apoi îl aruncă deoparte. Gol pușcă, porni apăsat spre pat, cu mădularul atârnându-i greu între coapse.

Ea se ridică în capul oaselor, privind acea parte a anatomiei lui atât de perfect masculină, apoi își ațintă ochii într-ai lui.

– Dă-mi voie!

Raphael se opri la marginea patului.

Ea întinse mâna și îl prinse în palmă, simțind pielea catifelată. Căldura. Sub privirea ei, începu să se îngroașe și să crească în lungime între mâinile ei, pulsând sub buricele degetelor ei. Iris îi văzu prepuțul întinzându-se și capul mădularului, roșu și umed, începând să iasă la iveală.

– Iris, mârâi el deasupra ei.

Dar ea se trase într-o parte, studiindu-l mai îndeaproape, închizându-și degetele în jurul mădularului gros și începând să-și plimbe lent mâna în sus și în jos pe toată lungimea acestuia. Pe sub piele carnea era tare, foarte tare, iar venele șerpuiau de-a lungul coloanei. Își trecu degetul mare peste capul umflat, înmuindu-l în umezeala

care se formase acolo și, dintr-un impuls, își duse degetul la gură și și-l linse.

În clipa următoare se trezi pe spate, cu Raphael deasupra ei și ochii lui de cristal pironindu-i pe ai ei.

– Ce îmi *faci*, gâfâi el, și își deschise gura peste a ei.

Iris se arcui în sus, savurând atingerea pielii lui goale, calde și vii. Firele de păr de pe pieptul lui o gâdilară pe sfârcuri, făcându-le să se întărească în două vârfuri ascuțite în timp ce o sărută. Coapsa lui era înfiptă între picioarele ei, apăsându-se insistent în ea. Forțând-o să-și desfacă larg picioarele și să icnească.

Iris se agăță de umerii lui, simțindu-i mușchii alunecându-i sub piele. Descoperind un sentiment de libertate încântătoare.

Asta fără îndoială însemna să fii cu adevărat fericit.

Să fii fericit în iubire.

Deschise ochii.

Raphael își schimbă poziția, ridicând capul. Presărând săruturi pe jumătatea de jos a obrazului ei.

– Ești pregătită acum?

Ea își dădu capul pe spate.

– Da.

– Atunci ia-mi mădularul și bagă-l în tine.

Ea își căscă și mai larg picioarele și coborî mâna, închizând-o peste coloana de carne fierbinte. Așezând-o la intrarea în scoica ei umedă.

Ridică privirea spre el.

– Te iubesc, Raphael.

El își aținti ochii într-ai ei și se împinse în ea, îngropându-se până în plăsele dintr-o singură mișcare. Odată cufundat pe deplin în ea, carnea lui penetrând-o pe a ei, legat de ea atât de intim cât era posibil între un bărbat și o femeie, se opri și spuse:

– Ești soția mea și iubirea mea, Iris. Fără tine aș muri.

Se lăsă peste ea până ajunse complet întins, cu trupul acoperindu-l pe al ei, și începu să se miște. Legănându-și blând șoldurile. Aproape fără a se împinge deloc în ea.

Mișcări atât de subtile și totuși atât de perfecte, încât aproape o făcură să-și iasă din minți.

Iris icni și își împleti picioarele peste ale lui, înlănțuindu-i trupul de al ei ca să se poată mișca împreună.

Frecându-se unul de celălalt.

Umerii lui Raphael luceau de sudoare. În ochi îi apăru o expresie sălbatică și scrâșni din dinți, continuând să își miște bărbăția în ea. Căutând și plăcerea ei și pe-a lui.

Iris gemu, un sunet prelung și grav, simțind nevoia să se arcuiască, să se zbată, să țipe. În schimb deschise gura și îl mușcă de umăr, descoperind un gust sărat.

Descoperind gustul dorinței.

Apoi spuse gâfâit:

– Te rog!

– Ce îți dorești? îi șopti el la ureche, ca un diavol, întunecat și viu, și înfipt în ea. Spune-mi! De ce ai nevoie?

– Am...

Gura i se deschise, mută.

– Spune-mi!

Vocea lui întunecată ca fumul se încolăci în jurul ei.

– Pe tine.

El chicoti, sumbru și grav.

– Asta? Se împinse în ea cu mișcări scurte și brutale, impactul stârnindu-i fiori electrici de plăcere prin tot corpul. Da, asta, murmură el pentru sine, părând încântat, și o făcu din nou.

Și din nou.

Până când fierbințeala dintre ei explodă. Până când Iris simți un lichid fierbinte inundându-i brațele și picioarele. Până când ridică privirea și se întrebă cum de crezuse vreodată că ochii lui cenușii erau lipsiți de emoție.

Raphael o privea cu pasiune. Cu dorință.

Cu atât de multă iubire.

Simți lacrimi în ochi.

El gemu peste ea, cu șoldurile cuprinse de o zvâcnire fără ritm, însă în tot acest timp rămase cu acei ochi ațintiți asupra ei.

Iar când încremeni în cele din urmă și își sprijini fruntea asudată de a ei, îi șopti:

– Te iubesc.

Epilog

Acum zilele se scurseră una după alta, iar timpul trecu încetul cu încetul, până când, în cele din urmă, se împlini sorocul de un an și-o zi.

Ann își strânse cele câteva lucrușoare pe care și le adusese cu ea în pustiul sterp. Totul îi încăpu într-un sac mic. Totul în afară de pietricica roz a mamei sale. Pe aceasta o ținu în mână.

Se întoarse spre Regele de Piatră.

– Eu plec, atunci.

Acesta era așezat lângă ușa turnului sumbru în care locuia și nu ridică privirea.

– Da.

Ann șovăi. Regele nu îi arătase niciodată afecțiune, însă brațele lui fuseseră calde în noapte.

– Nu vrei să-ți iei rămas-bun de la mine?

– Rămas-bun, soția mea.

Ea făcu un pas, dar apoi se răsuci pe călcâie pentru a sta din nou față în față cu el.

– Ai putea veni cu mine!

În cele din urmă el o privi, cu o expresie gravă în ochii lui negri.

– Nu, nu pot.

Ann se încruntă.

– De ce nu?

– Pentru că sunt blestemat să rămân aici, răspunse el simplu.

Ann îl privi pe bărbatul sever și posomorât. Studie turnul negru și hidos, și pustiul din jurul lor.

Apoi își îndreptă privirea în direcția în care știa că se afla coliba tatălui ei.

– Am să mă-ntorc.

– Nu, spuse el blând, n-ai s-o faci.

Ann ar fi vrut să-l contrazică, dar știa că avea dreptate. Nimeni nu se întorcea la el.

În clipa aceea inima i se frânse pentru el.

Ann își aruncă deoparte sacul cu lucrușoare.

– Atunci am să rămân cu tine.

Doar pentru a doua oară de când îl întâlnise, văzu surprindere în ochii lui.

– Poftim?

Ea dădu din cap.

– Rămân aici cu tine să îți fiu soție.

El se ridică, încleștându-și pumnii.

– Pentru cât timp?

– Pentru totdeauna.

Și îi oferi pietricica roz a mamei sale.

Când rosti acele cuvinte, pământul se cutremură sub picioarele lor. Turnul tremură și se prăbuși, pietrele căzând din el doar pentru a fi înghițite de pământ. În jurul lor se iviră din pământ întinderi de iarbă verde, copaci înfrunziți și pâraie de-un albastru cristalin, acoperind stânca stearpă. Acolo unde cândva stătuse pipernicit un turn negru, acum se înălța falnic un castel scânteietor, auriu cu alb. Ușile se deschiseră și o mulțime de oameni năvăliră afară, soldați și domnițe în rochii elegante, agricultori și orășeni, copii și babornițe.

Ann se întoarse și îl privi uluită pe Regele de Piatră, care se transformase și el. Dacă înainte fusese un moșneag cenușiu și negricios, acum avea părul de un castaniu lucios, iar ochii îi scânteiau în ape de un albastru limpede. Purta haine fine din catifea în nuanțe de roșu, verde și violet, iar Ann căzu în genunchi în fața lui, dându-și seama că era rege.

Însă Regele de Piatră îi zâmbi și o ridică în picioare înaintea lui.

– Dulcea mea Ann, soția mea, regina mea. Ai spulberat un blestem de șapte sute de ani care se abătuse peste mine, peste poporul meu și peste pământurile mele. În atâtea veacuri de singurătate blestemată, nu am mai cunoscut pe nimeni atât de bun și iubitor ca tine. Vrei să îmi rămâi alături și să fii stăpână peste regatul meu, devenind mireasa mea iubită?

– O, da, spuse Ann. Și cred, dacă vei fi de-acord, că ar trebui să avem cel puțin o duzină de copii și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

– Înțeleaptă femeie, spuse Regele de Piatră și își sărută regina.

din *Regele de Piatră*

Cinci ani mai târziu...

– Știai că înfloresc aici? îl întrebă Iris pe soțul ei.

Era primăvară și se aflau pe malul micuțului râu care curgea pe lângă ruinele vechii catedrale a abației Dyemore. Arcadele de piatră se înălțau în văzduhul senin și albastru, iar dedesubtul lor pietrele răzlețe din care fusese cândva construită catedrala erau acum acoperite cu un covor de galben. Sute de mii de narcise, sălbatice în acest colț al Angliei, se făcuseră stăpâne peste vechile ruine și se simțeau aici ca acasă. Priveliștea era superbă. Narcisele se unduiau într-un val punctat cu galben care ajungea până la apele pârâului și se revărsa și pe celălalt mal, dispărând în pădurica aflată acolo.

– Nu, răspunse Raphael. Sau, dacă am știut cândva, nu mai țineam minte.

Își ridică fața spre cer, cu buzele curbate într-un zâmbet.

Zâmbea mai mult acum – nu prea des, firește, dar suficient ca Iris să știe că era fericit și se bucura de căsnicia lor și de ceea ce le oferise.

Un lătrat pătrunzător o făcu să întoarcă brusc capul. Tansy apăru în fugă printre flori, aproape mai înaltă decât ea, cu fălcile căscate larg într-o expresie de bucurie canină. În spatele ei, și mișcându-se mult mai încet pe piciorușele dolofane, se afla contele de Cyril, cunoscut mai degrabă ca Johnny, băiețelul lor de aproape trei ani și lumina ochilor tatălui său.

– Mama, spuse Johnny când ajunse într-un sfârșit lângă ea. Floli.

Îi întinse două narcise care suferiseră crunt în mâinile lui.

– Ce drăguț, scumpule, replică Iris, acceptând darul. Oare unde le-ai găsit?

Johnny, care era un copil teribil de serios, se întoarse și arătă spre oceanul nesfârșit de narcise.

– Acolo.

Iar Iris auzi cel mai frumos sunet din lume, un hohot de râs grav și vesel, răsunând de lângă ea. Se întoarse și îi zâmbi soțului ei.

Încă mai avea momente când se arăta capricios și din când în când părea să se cufunde în gânduri negre, dar, în special după venirea pe lume a lui Johnny, acele momente deveniseră tot mai rare. Iar când începuse să râdă – cu puțin înainte ca Johnny să împlinească un an – Iris descoperise ce însemna bucuria adevărată.

Erau încă destul de rare ocaziile în care Raphael râdea, însă Iris le prețuia pe fiecare în parte. Era recunoscătoare pentru fiecare în parte. Pentru că știa ce călătorie dificilă fusese nevoit soțul ei să facă pentru a ajunge de la deznădejde la fericire.

– Tata, foame, anunță Johnny, și ridică poruncitor brațele spre tatăl lui.

Iris își arcui sprâncenele, Johnny moștenise constituția tatălui său și era un băiețel destul de solid. Ea nu mai putea să îl poarte în brațe – nu în starea ei de acum – și o amuza în secret faptul că Raphael îi făcea toate mofturile și era dispus să îl care în brațe tot drumul până înapoi la abația Dyemore.

Însă el se aplecă și îl ridică de la pământ pe fiul lor, cocoțându-l pe umerii săi, unde asemănarea dintre cârlionții negri de pe capul băiețelului și buclele ca de abanos ale bărbatului devenea izbitoare.

Johnny se instală cu satisfacția arogantă a unui copil care știa că se afla pe mâini bune.

Raphael se întoarse spre Iris și coborî privirea spre abdomenul ei rotunjit, sprâncenele strângându-i-se într-o expresie de îngrijorare.

– Ești sigură că poți să vii pe jos până la abație? Nu ar fi trebuit să venim atât de departe azi.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Sunt bine. Mai sunt vreo două luni pe puțin până să vină copilașul pe lume.

– Prea bine, decise soțul ei, dar vom merge încet și vreau să mă iei de braț când pășim peste pietre.

– Firește.

Iris se ridică pe vârfuri și îl sărută, sub ochii albaștri și curioși ai fiului lor.

După care, cu Tansy zburdând pe lângă ei, se întoarseră acasă să ia ceaiul.

SERIA „MAIDEN LANE"

Rafinată, amabilă și inteligentă, Lady Iris Jordan se trezește în situația total neașteptată de a fi ținta unei răpiri diabolice. Iar autorii acestei fapte sunt nimeni alții decât temuții și sinistrii Lorzi ai Haosului. Când unul dintre Lorzi – un bărbat mascat și gol! – o ia în trăsura lui, ca îl împușcă fără ezitare... doar ca să descopere că este posibil să se fi grăbit să îl judece.

Cinic și hotărât, Raphael de Chartres, duce de Dyemore, și-a stabilit ca misiune personală să se infiltreze printre Lorzii Haosului și să îi distrugă. Salvarea lui Lady Jordan nu s-a numărat niciodată printre planurile sale. Dar acum, că Lorzii sunt pe urmele lor și vor să îi ucidă, Raphael nu are altă soluție decât să se însoare cu Iris pentru a reuși să o țină în siguranță.

Spre iritarea lui Raphael, Iris insistă să fie genul de ducesă care se implică total în viața lui – și în patul lui. Curând, el se simte atras atât de mintea ei ascuțită, cât și de pasiunea ei aprinsă. Dar când Iris descoperă că trecutul lui Raphael poate fi chiar mai periculos decât prezentul, începe să șovăie și să se îndoiască de înțelepciunea deciziilor ei.

Va fi dragostea lor suficient de puternică încât să reziste nu numai în fața Lorzilor Haosului, ci și a demonilor proprii ai lui Raphael?

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 15 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewers' Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2428-4
9 786063 324284
Alma